

Toái Phong Thiên

Contents

Toái Phong Thiên	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Xuyên Không	3
3. Chương 2: Đệ Đệ	6
4. Chương 3: Tiên Cung	9
5. Chương 4: Gặp Nạn	11
6. Chương 5: Bằng Hữu	14
7. Chương 6: Hoài Nghi	17
8. Chương 7: Thân Phận	20
9. Chương 8: Khế Ước	22
10. Chương 9: Mỹ Nhân	25
11. Chương 10: Âm Đấu	28
12. Chương 11: Tiếp Cận	31
13. Chương 12: Cảnh Báo	34
14. Chương 13: Ngọc Dung	37
15. Chương 14: Ngưỡng Mộ	39
16. Chương 15: Chuyện Cũ	42
17. Chương 16: Diễn Kịch (thượng)	45
18. Chương 17: Diễn Trò (trung)	48
19. Chương 18: Diễn Kịch (trung Hạ)	51
20. Chương 19: Diễn Kịch (trung Hạ)	54
21. Chương 20: Diễn Kịch (hạ)	56
22. Chương 21: Thái Cực (thượng)	59
23. Chương 22: Thái Cực (trung)	62
24. Chương 23: Thái Cực (hạ)	65
25. Chương 24: Sớm Xuân	67
26. Chương 25: Đông Chí	70
27. Chương 26: Cảm Động	73
28. Chương 27: Khai Thác	75
29. Chương 28: Hồi Ưc	78
30. Chương 29: Vấn Đề	81
31. Chương 30: Chuẩn Bị	83
32. Chương 31: Sơn Vũ	86

Toái Phong Thiên

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, xuyên không, cung đình, cường công thông minh thụ, thụ có siêu năng lực, nhất công nhất

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Cấp ba đúng là khoảng thời gian căng thẳng, Lục Vũ Hạo lại càng tiêu đầu loạn ngạch (sứt đầu mẻ trán)

Lúc này đây, vùi đầu vào một biển đề bài không phải kẻ mới 18 tuổi Lục Vũ Hạo thì là ai?

Mở thật to mắt, cắn cắn bút, ngồi đọc một đề vật lý.

Chỉ cảm thấy trước mắt có điểm không được rõ ràng.

Quay đầu, nhìn đồng hồ – 3 giờ hơn...

“Rìng rinh..”

Tiếng tin nhắn vang lên.

Lục Vũ Hạo nhú mày, ai a, đã trễ thế này...

Mở máy.

Nguyên lai là Tiểu Mặc a...

Thật là, đã trễ thế này để làm chi a...

Đang suy nghĩ, lại bị nàng ta dọa cho sợ:

“Lục Vũ Hạo, nếu như ta có một cơ hội cho người đến thế giới khác người có đi không? Không cần thi vào trường cao đẳng nga”

Hắn chỉ cho là nàng nói giỡn:

“Tốt, người thử xem a.”

Chỉ trong chốc lát nàng gửi lại một tin nhắn:

“Ah, nếu như trong thế giới khác là thế giới mà ta mong muốn thì người làm thế nào?”

Lục Vũ Hạo ôm bụng cười to, vừa cười vừa ấn phím.

“Đồng nghiệp đại tỷ, đừng nói giỡn, người nếu có thể đem ta bẻ cong thì ta sẽ đi đến thế giới người nói.”

Bên kia yên lặng một hồi lâu, mới trả lời:

“Tiểu Hạo, ta không phải là đang nói giỡn, ta nghĩ kĩ cả nửa ngày, nhận thức chỉ có duy nhất người là phù hợp yêu cầu. Người hiểu rõ rồi chứ?”

Lục Vũ Hạo thầm nghĩ Tiểu Mặc này thật thú vị...

Nàng là nữ sinh duy nhất mà đối với chính mình mỉm cười, tuy rằng lúc bọn họ gặp mặt, câu hỏi đầu tiên của nàng là: “Nếu có hai chữ số, 1 và 0, người chọn số nào?”

Hắn là không rõ ý tứ, thuận miệng nói: “0”..

Sau đó nàng liền cười ngặt nghèo, sau đó cứ như vậy mà trở thành bằng hữu....

Lục Vũ Hạo gửi lại tin nhắn:

“Tốt, ta cũng muốn đến thế giới khác xem sao, bản thiếu gia phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, tự nhiên là mê đảo chúng sinh, người nói, nếu mọi mỹ nhân trong thế giới khác đều đối bản thiếu gia yêu thương nhưng nhớ thì đến lúc đó người cũng đừng đến mà quấy rối a!”

Chỉ trong phút chốc nàng gửi đến tin nhắn:

“Người nói a, thật không biết xấu hổ ^^ . Ngày mai gặp.”

Nằm ở trên giường, cũng đã 4 rưỡi sáng.

Chung quy vẫn cảm thấy trong lòng có điểm lo sợ bất an. Tựa hồ phát sinh cái gì trọng yếu..

Tiểu Mặc không tự nhiên mà cùng hắn nói giỡn, nàng cũng ít khi dùng cái loại này trêu đùa..

Nàng là muốn làm gì?

“ Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi. Bốn thiếu gia cũng không tin vật lí đề xuất xuyên qua thời không là có thể?” Gạt bỏ toái niệm qua một bên tiến nhập vào mộng đẹp. Trong mộng, bằng hữu đang ở đối diện mà vẫy tay chào..

Nàng muốn làm gì?

2. Chương 1-2: Xuyên Không

Mở mắt ra, mơ hồ đưa tầm mắt nhìn xung quanh, cách đó không xa là một phiến cửa sổ.

Con mắt rất rát, trong khoang mũi tràn đầy mùi vị bùn đất.

Cử động thân thể, lúc này mới kinh hãi phát hiện bản thân mình cứ nhiên bị trói, hơn nữa lại là trói rất chặt.

Dùng sức giãy giụa, nhưng không tài nào thoát ra!

Thần a! Hắn... Hắn... Bị bắt cóc?

Không đúng, chính mình là không có tiền a... Hơn nữa từ nhỏ lại là cô nhi!

Có lẽ nào là vụ án biến thái giết người?

Không cần a! Hắn là tình nguyện thi vào trường cao đẳng, cũng không muốn bị giết a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!

Trong nội tâm đã cuồng loạn kêu la, chính là mấp máy môi một chút mới phát hiện trong miệng bị một miếng vải thô hung hăng ngăn chặn, căn bản không cách nào cử động được cằm.

Càng không thể tạo ra thanh âm.

“Ngô...Ngô...” Đau khổ than thở – Chính mình là trêu trọc ai a? Bản thân rõ ràng đang ở nhà ngủ ngon giấc. Là kẻ trộm?

Không thể nào? Nhà của hắn chỉ có bốn bức tường...

Đột nhiên, cánh cửa bị mở ra.

Bởi vì bị ném xuống đất cho nên nhìn không thấy người đến là ai, Lục Vũ Hạo chỉ thấy trước mắt một cảm y nhân, tay phe phẩy quạt, cước bộ ngược lại rất nhẹ...

Chờ chút...Y phục của hắn như thế nào lại dài như vậy, còn có...Cái loại quạt giấy cổ xưa kia là không nên xuất hiện ở thời đại này a.

“A, người cư nhiên đã tỉnh?”

Thanh âm kia cực kì ngả ngớn, lại không thể nói là dễ nghe, cảm y công tử ngồi xuống, khuôn mặt anh tuấn tà mị, đưa mắt phượng liếc nhìn Lục Vũ Hạo: “Sách sách, ta tưởng Lãnh Phong Lam tìm ai làm hoàng hậu, nguyên lai là Tiêu Dao Vương dưỡng tử 1. Ai, đều sợ đến ngây người...thực vô dụng!”

Lục Vũ Hạo sở dĩ ngây người, đều không phải vì sợ hãi, là bởi vì hắn chưa từng gặp qua nam nhân nào bộ dạng lại xinh đẹp đến vậy, bản thân đã từng nhìn qua các ngôi sao nổi tiếng nhưng không ai có thể so sánh được...đứng sát đến vậy, khuôn mặt của cảm y công tử vô cùng rõ ràng, Lục Vũ Hạo chỉ nhìn, mắt cũng đứt khoát không nhắm lại.

“Sách sách, có Tiêu Dao Vương tử hạ, chính là có được sinh ý, Lãnh Phong Lam cũng là cam lòng lấy một đứa ngốc...Bất quá đứa ngốc này, ngoại trừ cái túi da bên ngoài cũng chỉ là là một đứa ngốc không đáng gây sợ hãi”. Nói xong còn dùng cây quạt khêu khêu trước mặt Lục Vũ Hạo, *** tế tường tận xem xét rồi

đứng dậy, “ Không hổ là dòng giống của Lục Thuần Hành...Nếu không phải trời sinh ra ngu ngốc, chỉ sợ...”
Cầm y công tử thanh tú cười: “Sẽ khiến cho thiên hạ khó được thái bình.”

Lục Vũ Hạo lúc này mới hoàn hồn, mở to mắt nhìn – Người nói cái gì? Ta là tên ngốc? Người mới là tên đần độn!

Chuyện đùa, hần thể, nhưng lại chính là học sinh tài năng trọng yếu của trường Trung học! Thế nào lại là trời sinh ngu ngốc?

Đang muốn chửi ầm lên để bảo vệ chính mình tôn nghiêm, lại nghĩ tới trong miệng bị miếng vải ngăn chặn, đành phải cắn răng.

Nhưng tâm tình trong lòng dường như bị cầm y công tử nhìn thấu, công tử kia nghi hoặc nói: “Ánh mắt thực sự là rất đẹp...tựa như có ngọn lửa bùng cháy...Ai, nếu không phải người thật là đứa ngốc, ta còn hoài nghi chính người hiểu lời ta nói”

Giấy giụa muốn vị công tử kia giúp mình xuất ra miếng vải trong miệng để chứng minh bản thân không có ngốc. Nhưng chính là nghĩ lại. Nếu như hần phát hiện chính mình có năng lực dị thường, chẳng phải là bản thân tự rước lấy diệt vong, vạn nhất hần giết con tin, chẳng phải chính mình chết rất oan uổng?

Huống hồ bây giờ còn có một số sự tình ngày càng phiền toái.

Xin hỏi hiện tại hần có phải là đang nằm mơ? Vậy thì cơ sao lại có nhà tranh rách nát như thế này? Còn có mỹ nhân cổ đại cùng trang phục kì quái?

Chờ một chút...Người cổ đại? Quần áo kia...Cư nhiên giống với những gì mình ôn tập trong lịch sử nhà Tống.

Kinh ngạc nhìn vị cầm y công tử, lại nhớ tới tin nhắn của bằng hữu...

Không thể nào?

Hần...

Đều không phải

Thực sự...

Xuyên không a...

Biểu hiện si ngốc, trì trệ của hần bị cầm y công tử thu vào trong mắt, khiến người nọ càng thêm chán ghét: “Hừ...Ta đối với người một chút hứng thú cũng không có. Ta muốn bắt chính là nhi tử của Lãnh Phong Lam, lại đem người bắt đến đây, đúng là một lũ ăn hại!”

Lục Vũ Hạo đối với bốn phía xung quanh đã ngoảnh mặt làm ngơ.

Hần thực sự là đã xuyên không...Vậy thân thể của hần làm sao bây giờ? Hần tại thế giới kia làm sao bây giờ? Hần...

Nghĩ đến thế giới kia, tiêu đề đầu tiên của tạp chí là: “Học sinh Trung học thi vào Cao Đẳng do áp lực quá lớn mà đột tử tại nhà.” Phía sau cảm giác giống như có dòng nước xoáy cuốn mình vào trong...

Thần a! Hiện tại có phải đang cùng ta nói giỡn.

Hần chính là đang mơ, chính là nằm mơ, nằm mơ mà thôi a!

Lúc này, cầm y công tử đã mất kiên nhẫn, phe phẩy quạt nói: “Hừ, giết người là muốn cùng Tiêu Dao Vương đối địch, vậy không giết người...Nhưng nếu muốn cũng không phải là không được, bất quá cũng chỉ là một tên ngốc, giết người chỉ bẩn tay ta!”

Lục Vũ Hạo mặc kệ bên kia là đang làm gì...Dù sao hần hiện tại là một ngàn một vạn lần tâm tư muốn chết...

Không sai...Chính mình hiện giờ thân phận là cái gì, chính là tình trạng gì...trong chốc lát nữa có thể hay không bị giết.

Cái gì cũng không biết.

Chính mình cũng chỉ có một cái mạng.

Lục Vũ Hạo cố gắng hồi phục lại tâm tình, hy vọng có thể trấn tĩnh như thường, thế nhưng lúc này đây không thể không đếm xỉa...Hiện tại đây chính là tính mạng của mình, trời aaaaaaa!

“Báo cáo chủ nhân...Tiêu Dao Vương đã đuổi tới...chúng ta...” Cửa ra vào vang lên thanh âm, tựa hồ là hỏi ý kiến.

Lục Vũ Hạo hoàn hồn.

“Không chơi với người. Đối thủ của ta, trong thiên hạ này, chỉ có Lãnh Phong Lam a.” Cẩm y công tử tựa như thở dài, lại như là đang tự cao tự đại. Nghe như đối với thằng nhãi Lục Vũ Hạo này là cực độ khó chịu, chính là, bọn họ phải rời đi?

Tiêu Dao Vương là ai?

Vị cẩm y công tử cầm quạt, hướng cái cổ Lục Vũ Hạo hung hăng đập một cái, Lục Vũ Hạo chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám², một lần nữa chìm vào giấc ngủ...

Lúc tỉnh lại đã không còn ở nhà tranh nữa rồi.

Mơ mơ màng màng, cư nhiên là một gian phòng hoa lệ. Không chỉ đồ dùng trong phòng mang phong vị cổ xưa, đối diện là cái tủ phía trên là ngọc khí³ rực rỡ muôn màu, khiến Lục Vũ Hạo con mắt dựng thẳng lên...

Không thể nào, té xỉu trước cùng té xỉu sau đả ngộ cư nhiên khác nhau nhiều đến vậy?

Xuống giường, trên người dây thừng đã không còn, toàn thân cũng không có gì là đau đớn, đang muốn đi giày – Không sai, Lục Vũ Hạo thấy trước mắt là một đôi giày tương mẫn ngân ti⁴, chế tác cực kì *** xảo, nhất quyết là loại hàng xa xỉ, cùng với cái thế giới bán các sản phẩm nhái kia căn bản là không cùng cấp bậc.

Đi giày, đứng dậy, lại bị gương đồng phía trước hấp dẫn.

Đi qua.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!” Tiếng kêu vang dậy khắp trời đất, Lục Vũ Hạo ngã xuống đất.

Người kia, đúng vậy...Tuyệt đối là chính mình...Nhưng là...Có một vấn đề hết sức nghiêm trọng...

Vì cái gì mà tóc mình dài như vậy? Còn có...Dáng người như thế nào trở nên hết sức *** té? Trước kia tựa hồ phải cao hơn một chút, cánh tay cũng phải thô hơn? Hơn nữa, chính mình hiện tại sợ nhất chính là – Cái người trong gương kia thật sự xinh đẹp a!

Không đeo kính mắt, đôi mắt to trong như nước hiện ra...Sống mũi cao, môi đỏ thắm, còn có một đôi anh khí lông mày, bởi vì lông mày cho nên chính mình bộ dạng không còn giống nữ nhân, thế nhưng vì có gì lại thành cái dạng này?

Tiểu Mặc nàng ta đem mình đẩy đến đây...Sau đó liền không quan tâm? Mặc kệ cho người đời nghĩ ta là tên ngốc?

Còn có, chính mình thị lực tự nhiên hồi phục. Không cần đeo kính cũng có thể nhìn rõ! Rất, rất, rất là thần kì!

“Chi nha-!” Tiếng cửa mở.

“Đại công tử, phát sinh chuyện gì? Người có làm sao không?” Tiến vào là một hài tử buộc tóc hai bên, lo lắng nhìn Lục Vũ Hạo, “Đại công tử, lúc lão gia mang ngài về thì ngài vẫn hôn mê bất tỉnh, làm Nhất Niên sợ hãi.”

Lục Vũ Hạo lúc này mới hoàn hồn, ngơ ngác nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt: “Người...Là...Ai a?”

1) mê trùng: theo QT tiên sinh thì mê là gạo, còn trùng là sâu bọ ta đoán chắc là sâu ăn gạo ý bảo anh Hạo là vô dụng (chém bừa)

2) thiên hôn địa ám: trời đất mù mịt/trời đất u ám

3) ngọc khí: đồ dùng bằng ngọc

4) tương mẫn ngân ti: (chém bữa) ta đoán là được khâu bằng chỉ bạc.

3. Chương 2: Đệ Đệ

Nam hài thanh tú kia tên là Lâm Nhất Niên, là hạ nhân hầu hạ Lục Vũ Hạo, cùng với tên gốc kia lớn lên từ nhỏ...

“Đại công tử...Người...Người đừng dọa Nhất Niên...Người cho dù si ngốc cũng còn nhớ rõ lão gia, tiểu công tử, còn có Nhất Niên a!” Lâm Nhất Niên nhất thời kích động, đi tới gần kéo áo Lục Vũ Hạo.

Lục Vũ Hạo thực sự không biết phản ứng thế nào cho tốt, nhưng là hiện tại – Đúng vậy, bản thân mình không phải nhi tử nhà người ta, có thể hay không sẽ bị giết? Hoặc là..... Chính mình bị đuổi ra ngoài? Từ nay về sau lưu lạc đầu đường xó chợ?

Không được, rất nguy hiểm.

“Đại công tử...Ngày mai ngài phải nhập cung... Nhất Niên thực không nỡ! Tuy Nhất Niên sẽ theo người cùng vào cung, nhưng là ...Ồ...Si ngốc cũng đâu có phải là lỗi tại công tử...Tiểu công tử thật tàn nhẫn... Ngài đi rồi, Tiều Dao Vương hết thấy đều thuộc về hắc! Ô...Đại công tử của ta thật đáng thương...” Lâm Nhất Niên nói xong liền ôm lấy Lục Vũ Hạo mà bắt đầu khóc, Lục Vũ Hạo bản thân cũng không thấp, chính là so với trước kia thấp đi một chút, hiện tại hài tử mười sáu tuổi Lâm Nhất Niên ở trong ngực hắc, cực kỳ mềm mại đáng yêu.

Chờ chút, hắc nói chính mình phải nhập cung?

Đợi đã, cảm ỹ nam nhân kia nói Lãnh Phong Lam là phải lập một kẻ gốc làm hoàng hậu? Sau đó nói chính mình là tên gốc...Tiều Dao Vương...

Tình thiên phích lịch! (sét đánh giữa trời quang, chuyện bất ngờ)

Lục Vũ Hạo hiện tại là há hốc miệng, biểu tình si ngốc trì trệ, chỉ cảm thấy những lời vốn cùng bằng hữu nói giỡn nay cứ nhiên lại thành sự thật!

Hắc là không muốn bị bẽ cong a!

Không cần! Tuyệt đối không cần!

“Nhất Niên phải không.....” Lục Vũ Hạo chỉnh đốn lại suy nghĩ, muốn chạy trốn cũng phải biết rằng chính mình là ai, “Ta.....là bị trói rồi bắt đi..... Trước kia mọi sự tình đều không nhớ rõ.....”

Không nói còn may, nay vừa nói, Lâm Nhất Niên lại càng ôm chặt lấy Lục Vũ Hạo, “Oa...Đại công tử đáng thương của ta...”

“...” Mồ hôi lạnh. Hiện tại chính mình tựa như bị cẩu hùng ôm lấy hoàn toàn không thể nhúc nhích, hơn nữa thiếu niên kia nước mắt nước mũi cứ tuôn ướt đầm cả y phục của mình.

Đúng lúc này có người bưng thuốc đẩy cửa vào. Thiếu niên kia ước chừng 15, 16 tuổi, tầm tuổi Lâm Nhất Niên.

“Nhất Niên, ngươi xuống phía dưới đi. Ta cùng ca ca có chuyện muốn nói” Thiếu niên bưng một chén thuốc, khay sơn sắc đỏ, viền được khảm tơ vàng, tuyệt đối là loại xa xỉ.

Lâm Nhất Niên lúc này mới buông Lục Vũ Hạo ra, dụi dụi đôi mắt đỏ, đối thiếu niên kia cúi đầu: “Vâng, tiểu công tử”

Lục Vũ Hạo lúc này mới phát giác thiếu niên kia cùng với diện mạo mình là cực kì giống, chính là thiếu niên kia so với mình ngạch lằng hơn nhiều. (ngạch lằng: cường tráng, khỏe mạnh,...>QT tiên sinh)

Lâm Nhất Niên không tình nguyện rời đi, lúc đóng cửa còn lo lắng liếc nhìn Lục Vũ Hạo.

Thiếu niên bước tới, “Cái kia...ca ca gốc”

Lại bị nói là ngốc, hẳn đã làm gì, không, thân thể này trước đây đã làm gì tại sao lại bị nói như vậy. Hơn nữa, mắc kẹt trước đây như thế nào, hiện tại đây chính là thân thể của mình a! Một ngày, năm lần bảy lượt bị nói là ngu ngốc!

Cho dù là người ôn hòa đến mấy cũng phải phát điên đi.

“Người là ai, đây là đâu, cha chúng ta là ai, sau này là muốn phát sinh chuyện gì...” Lục Vũ Hạo đỉnh đặc ngồi xuống bên cạnh y, cầm lấy một ly trà, cũng không quan tâm, cứ như vậy mà uống.

Bộ dạng rất là ung dung tự đắc, cơ hồ như là vấn tội.

Thiếu niên sững sốt, “Người...đều không phải ngu ngốc?”

Phần nộ buông chén trà, chén trà rơi xuống mặt bàn vỡ tan, Lục Vũ Hạo nói: “Các người tất cả đều nói ta khờ, người xem, ta như thế nào lại ngốc? Ân?”

“...Ca...” Thiếu niên vội vàng đặt khay xuống bàn, nuốt nước bọt, “ Khi ta đi thì tình trạng của người...”

Lục Vũ Hạo toàn thân rét run, chính là không thể nói bản thân mình là xuyên không a?

Hơn nữa, “Uy, sự tình trước kia ta không có nhớ nhiều lắm...Người ta ai a?”

Thiếu niên lần này là trợn trừng mắt, “Ca, người..... Ca..... Ta... Ta là Lục Tiểu Mục, tiểu đệ của người, Lục Tiểu Mục a.”

Lục Vũ Hạo bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế, tiếp tục uống trà, “Nga, nguyên lai là đệ đệ...Vậy đây là nơi nào?”

“Tiêu Dao Vương phủ” Thiếu niên nuốt nước bọt, vừa trả lời vừa liếc nhìn Lục Vũ Hạo.

“Nga ... Tiêu Dao Vương phủ a...Nói như vậy cha ta chính là cái kia Tiêu Dao Vương...” Lục Vũ Hạo có chút đâm chiêu, đứng dậy, “Vậy Lãnh Phong Lam là ai, vì có gì mà mọi người đều nói ta phải gả cho hắn?” Lục Vũ Hạo nghiêng răng mà nói.

“ Ca! Người..... Người! Không thể gọi thẳng thiên tử tặc danh!” Lục Tiểu Mục vọt tới, che miệng Lục Vũ Hạo.

Cư nhiên như vậy khấn trương? Lãnh Phong Lam kia nhất định là một bạo quân.

“Ai nha, đã biết” Lục Vũ Hạo gỡ tay Lục Tiểu Mục ra, “Nhất Niên nói, ta tiến cung rồi Tiêu Dao Vương tất thấy mọi thứ đều thuộc về người?”

Đưa cặp mắt to xinh đẹp hướng về người thấp hơn mình một cái đầu mà trên danh nghĩa chính là đệ đệ kia.

Ân, tuyệt đối là đang hưng sư vấn tội.

Lục Tiểu Mục ngược lại không hoảng hốt, đôi mắt sắc bén ánh lên một đạo *** quang, đưa tay, điểm vào huyệt vị ở bụng trái và ngực phải của Lục Vũ Hạo.

Chỉ trong chốc lát, Lục Vũ Hạo đứng là không thể cử động được, chỉ đành trợn to đôi mắt: “Người...”

“Người không phải ca ta. Ca ta đích thực ngu ngốc, không phải là giả vờ. Người..... là ai?” Lục Tiểu Mục thay đổi thần sắc, dùng khẩu khí lão nhân mà tra hỏi, Lục Vũ Hạo hít một hơi – hiện tại là nên giải thích cho hắn như thế nào a?

“Ta là Lục Vũ Hạo. Những chuyện khác...Lúc tỉnh lại đã không còn nhớ rõ.” Lục Vũ Hạo bĩu môi, giả bộ mất trí? Cứ cho là vậy đi.

Lục Tiểu Mục tỉ mỉ quan sát Lục Vũ Hạo, “Bộ dạng rất giống, cơ hồ không sai chút nào...Nhưng hành vi lại khác biệt rất nhiều...”

Lục Vũ Hạo toát mồ hôi.

Lục Tiểu Mục đảo qua đảo lại xung quanh Lục Vũ Hạo năm sáu vòng, lại nửa ngày suy tư mà không tìm ra nguyên cớ.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, một tay đem Lục Vũ Hạo đặt lên giường, thân thủ nhanh nhẹn mà cởi đai lưng của Lục Vũ Hạo.

Lục Vũ Hạo kinh hãi thất sắc: “Uy,...Người là muốn làm gì?”

Một phen xé y phục Lục Vũ Hạo, giải khai lưng quần, đem tiết khổ kéo xuống, xoay người.

Lục Vũ Hạo từ nhỏ đến giờ chưa từng bị ai làm cái hành động này...Cư nhiên điểm huyết? Sau đó bị cởi y phục?

Cái tên gia hỏa kia...Cư nhiên ở sau lưng, lại còn đối cái hông mình mà nhìn đi nhìn lại.

Ta là thằng nam a...Ta là không cần bị nam nhân...Cứu mạng aaaaaa!!!

“Thai kí vẫn còn..” Lục Tiểu Mục nói, ngữ khí có phần thay đổi, “Người nếu như không ngốc, vậy người xuất giá sẽ không phải là ta chứ? Không được...” (Thai kí: chính là cái bót a)

Lục Vũ Hạo thiêu mi – Hóa ra tên tiểu quỷ này cư nhiên lại ngấm ngầm toan tính với cả “ca ca”.

“Ca, ta mặc kệ người ngốc thật hay giả ngốc, dù sao Tiêu Dao Vương tương lai chính là ta.” Lại giúp Lục Vũ Hạo mặc y phục, “Mặc dù cha vốn không đồng ý với ta...Chính là nếu không phải người 18 tuổi vẫn si ngốc, cha cũng không xem người như là gánh nặng mà gả cho hoàng đế.”

Lục Vũ Hạo hít sâu một hơi, gia tộc tranh chấp tài sản? Lại hỏi: “Vậy vì sao cái vị hoàng đế kia lại chấp thuận thú một nam nhân, lại còn là một kẻ ngốc?”

Giúp Lục Vũ Hạo mặc quần áo, Lục Tiểu Mục diu hần đứng lên, nói, “Bởi vì đại lục hiện tại tổng cộng có năm đại quốc, chỗ chúng ta ở chính là Thiên Phong quốc cùng với Địa Hỏa Quốc nằm ở phía bắc chính là hai quốc gia cường đại nhất. Tiếp đó, ở phía tây Thiên Phong quốc chính là Thủy Nguyệt quốc, ở phía tây bắc là Kim Nhật quốc. Còn có đứng đầu phía tây là Trần Phi quốc. Mà Thiên Phong cùng Địa Hỏa quốc luôn bất hòa, cha chúng ta..... Tiêu Dao Vương, là thương nhân đứng đầu đại lục, nắm giữ mệnh mạch kinh tế của năm đại quốc..... Thiên Phong quốc hoàng đế Lãnh Phong Lam vì muốn cậy nhờ sức mạnh của cha, cho nên mới phải thú người.”

“Vì cái gì thú ta...?” Lục Vũ Hạo nhú mắt, hận không thể gặp Lãnh Phong Lam mà đánh cho hắn một trận.

“Khụ...Bởi vì cha lưu cho ca ca người một ngọn núi...Ngọn núi kia chẳng những là căn cứ quân sự trọng yếu, mà bên trong núi còn có vô số trân quý bảo thạch. Dùng làm cảnh giới đối với Địa Hỏa quốc. Cha chính là đem người đi bán. Nguyên ý bỏ tiền ra chính là Lãnh Phong Lam, mà Địa Hỏa hoàng đế Sa Trầm Thanh ghét bỏ người vì người là tên ngốc...cho nên” (trân quý bảo thạch: chính là báu vật, đá quý)

Lục Tiểu Mục là vì bộ dạng muốn giết người đến nơi của Lục Vũ Hạo dọa, cho nên thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Hừ...Nguyên lai bốn thiếu gia ta đáng giá một ngọn núi a, thật sự là có giá.” Lục Vũ Hạo hướng ánh mắt sắc bén về phía Lục Tiểu Mục, “Các người không thấy kì quái a? Vì cái gì nam nhân có thể cùng nam nhân?”

“...” Lục Tiểu Mục bị khí thế của Lục Vũ Hạo dọa cho sợ, nói: “ Bởi vì...Thiên Phong quốc chúng ta đều sùng kính Hắc Long Thần và Xích Phượng Đế. Mà...bọn họ là một đôi...luyện nhân.”

Lục Vũ Hạo đại khái có thể tưởng tượng ra hình dáng của hai con vật kia, mở to hai mắt: “Thật là...cư nhiên lại như vậy mà tiếp nhận. Rõ ràng là với cái thể giới kia cùng một ruột, thể giới kia mọi người cũng không có bài xích đồng tính luyện ái...thể nhưng là thẳng thắn thừa nhận chứ không phải là mê tín như ở đây...Cái gì chứ Hắc Long Thần?”

Lục Tiểu Mục thấy Lục Vũ Hạo lầm bầm một mình, nhưng là không để ý đến thân phận không rõ ràng của vị ca ca này, quan trọng là hiện tại đem cái ca ca ngốc này gả đi mới chính là mục đích cuối cùng, những chuyện khác, không cần bận tâm.

“A ca...Sáng mai người phải tiến cung, đây là thuốc an thần, người uống đi.” Nói rồi bưng một bát chất lỏng vừa nguội đến.

4. Chương 3: Tiến Cung

Lục Vũ Hạo hồ nghi liếc nhìn Lục Tiểu Mục, nhìn bát thuốc dần dần được đưa về phía mình...

Lúc này đây, dưới ánh nến vàng ấm áp, sương mù tràn đầy thật quỷ dị, nhìn thế nào cũng thấy có âm mưu. “Ta *** thần đều tốt lắm...Không cần an thần a...thuốc này...” Một bên vô thức bước đến phía giường, một bên khước miệng run rẩy nhìn bát thuốc.

Lục Tiểu Mục ngửa đầu nói, “Ca...Chẳng lẽ người nghi ngờ ta? Nếu thật sự là ca ca thì sẽ không bao giờ hoài nghi ta a!” Dùng cách khích tướng, Lục Tiểu Mục nhìn bát thuốc bữu môi, tựa hồ cảnh cáo chỉ khi Lục Vũ Hạo uống hết bát thuốc thì thân phận hắn mới được công nhận.

Liếc mắt nhìn bát thuốc đen sì, cổ họng tràn đầy vị thuốc Đông y...Lục Vũ Hạo chỉ cảm thấy trong bụng cồn cào...

Nhắm mắt, bịt mũi – một hơi nuốt bát thuốc xuống.

Mặc kệ nó, chết thì chết a, tiểu tử kia chắc là sẽ không hại người thân chứ...Hắn là đang hoài nghi bản thân mình có khi nào uống xong bát thuốc này sẽ muốn gả cho tên hoàng đế kia.

Bất quá nghĩ lại, trong lịch sử Trung Quốc đào đâu ra Thiên Phong quốc. Nơi này...là ở đâu a...

Uống xong thuốc, quả nhiên là công hiệu rất nhanh, Lục Vũ Hạo chỉ cảm thấy choáng váng rồi ngã vật xuống giường, Lục Tiểu Mục tiếp nhận lấy cái bát, cười quỷ dị: “Hảo ca ca, mặc kệ người là thực hay giả, Tiêu Dao Vương tương lai chắc chắn của ta...Thật không muốn huynh đệ tương tàn, đành phải dùng hạ sách này...đừng trách ta”

Tính toán, đây rốt cuộc là lần thứ ba Lục Vũ Hạo tỉnh lại.

Hơn nữa mỗi lần tỉnh so ra lại càng cao cấp hơn.

Nhà tranh, Vương phủ, Hoàng cung.

Hắn là liên tiếp thăng cấp a?

Tình trạng hiện tại của hắn, từ con tin liên biến thành Vương gia nhi tử nay lại thành Hoàng hậu một nước.

Lục Vũ Hạo tỉnh lại chính là ở hỉ phòng a, bốn phía điểm đầy nến hồng, trên đầu mình chính là không phải đội phượng quan nhưng cũng là ba cái trâm phượng hoàng, tựa hồ rất tôn trọng hắn là nam nhân...một chút cũng không làm thay đổi sự thật a, ở điểm này là khiến Lục Vũ Hạo thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi tỉnh, Lục Vũ Hạo hiện tại là đang dính đặc nằm trên giường, cắn hạt dưa ăn, phi thường cao hứng. Trong đầu mặc sức tưởng tượng, một Hoàng đế đã có Thái tử 10 tuổi thì nên là một lão yêu đi, chắc chắn là thô kệch, khó coi đi.

Hơn nữa, Lục Tiểu Mục đối với việc gọi thăng thiên tử tục danh lại là một vấn đề hết sức nhạy cảm, còn tỏ ra sợ hãi – Quả nhiên là một tên bạo quân.

Chỉ là một cái tên, tại sao lại không thể gọi.

Lục Vũ Hạo âm thầm hạ quyết tâm, nếu về sau thân thiết với Hoàng đế, dứt khoát không chỉ tùy tiện gọi đại danh, mà ngay cả biệt hiệu cũng gọi.

Hắn cũng không tin nam nhân kia đối với nam nhân lại có hứng thú?

Ăn, ăn, ăn,...Lục Vũ Hạo lúc này mới phát hiện ra trong cung đã khuya.

Tuy rằng bản thân đích thực giống tính mèo hoạt động về đêm nhưng là hiện tại cũng đã khuya lắm rồi.

Chính là...vị Hoàng đế này?

Lục Vũ Hạo thầm cắn răng: “Cái gì...Rõ ràng là muốn ta giống như khuê nữ.”

Đêm tân hôn lại chỉ có một mình trong phòng.

Bất quá đây đúng là tình huống tốt!

Tốt nhất là không nên nhìn thấy cái tên Hoàng đế kia...tránh cho cái tên gia hỏa kia lại dù là nam hay nữ cũng có hứng thú, với bộ dạng chính mình...nếu như theo lời đồng nghiệp nữ tử thì chẳng phải là “tuyệt thế mỹ thụ”, là rất nguy hiểm a? (tự sướng kinh)

Lại còn bị coi là một tên ngốc...Nếu như bị Bá Vương ngành thượng cung thì sau này, không được...

Nếu thực là bị như vậy thì hẳn cực độ là chịu không nổi a...

Ác hàn.

Hơn nữa lại là bị nam nhân...

Vì thế Lục Vũ Hạo liền kéo chăn trùm kín đầu, không quan tâm đến chuyện khác nữa, bây giờ ngủ là quan trọng nhất!

Hỉ phục đồ thăm bị Lục Vũ Hạo quán lấy trông giống như một cái bánh trưng to đùng.

Hừ, Lãnh Phong Lam, bổn đại gia không quản người là ai, tốt nhất đừng để bổn đại gia gặp được. Nếu làm bổn đại gia gặp được, nếu không tại chỗ đem người đánh một bữa, bổn đại gia tự nguyện bị người áp, hơn nữa vĩnh viễn không chống lại! Bổn đại gia nói được làm được!

Một bên cắn răng một bên tiến vào mộng đẹp.

Không sai.

Hắn nhìn thấy chính là món gà KFC yêu quý,...thấy vịt quay Bắc Kinh...thấy thịt dê với bánh bao...

Ngô...Đó chính là thế giới tuyệt vời...Đói chết ta...Chút hạt dưa với đậu phộng làm sao có thể no...

Không nghi ngờ nữa, không nghi ngờ gì nữa.

Giờ phút này có được hậu cung lớn nhất Thiên Phong quốc “Xích Phượng Cung” đích thực là nam nhân mười mấy năm trước bị đồn đại là tên ngốc.

Mà người giờ phút này nhắm nháp điểm tâm cung đình, đối ngoài cửa sổ nhìn thời gian hững hờ trôi chính là Lục Vũ Hạo.

Người phải biết rằng, không cần thi vào trường cao đẳng, lại tiến cung đã một tháng, nhàn hạ lâu như vậy thật giống mẽ trùng ung dung tự tại!

Bên cạnh, Lâm Nhất Niên đang cấp cho cái tên cô nhi từ nhỏ chưa từng trải nghiệm đến cái gì gọi là “quần áo dăng tân tay, cơm bưng tận miệng”. Tiểu hải tử chầm rượi.

Cầm lấy chén rượu, quả nhiên là cực phẩm ngự dụng, cùng với thế giới kia là không thể đem ra so sánh, chính là hương vị có vẻ nặng hơn rất nhiều, hưởng hồ đã sớm trưởng thành, cũng đã nếm qua vô số quán bia, vậy nên Lục Vũ Hạo cũng không lưu tâm đến nồng độ rượu?

Quả nhiên là một đồ uống tốt.

Con mắt trong veo nhìn ra ngoài bầu trời tự do, cuối cùng cũng lý giải được vì sao nhiều phi tần chết già trong cung, quả nhiên là...

“Nhất Niên, ta đi ra ngoài một chút a...Người không cần đi theo.” Lục Vũ Hạo mặc trung y, bạch y trường sam chính là làm bằng tuyết nhưng thượng đẳng, bên ngoài khoác một tầng thiên tầm ti chức – Thiên Phong quốc hàng tơ lụa vốn thừa thừa, hơn nữa Lục Vũ Hạo mang đến sinh ý cùng bảo thạch sơn, khiến cho kinh tế tăng lên nhiều. Bước ra khỏi “Xích Phượng Cung”, dưới chân mang giày da hươu, rất mềm mại khoan khoái. (thiên tầm ti chức: dệt bằng tơ tầm bảo thạch sơn: núi có báu vật a)

Tiện tay lấy một cái thanh ngọc trám, đem quần mái tóc dài lên, không để ý Lâm Nhất Niên lo lắng ngăn cản, cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Hoàng cung a! Không biết so với Cổ cung thì hình dạng như thế nào? Chính mình cũng từng học qua lịch sử, phải xem đây là kiến trúc thuộc thời kỳ nào a!

Ôm hiếu kỳ ở trong lòng, Lục Vũ Hạo chạy thật nhanh để tìm hiểu, chỉ khổ Lâm Nhất Niên kêu thị vệ đến ngăn lại cũng không kịp.

“Hoàng hậu...Hoàng hậu nương nương” Lâm Nhất Niên nhìn hoàng cung rộng lớn cũng không thấy bóng dáng Lục Vũ Hạo đâu, thực muốn chết sớm a! – Hoàng thượng không đến, các Phi tần cũng không đến thăm, sớm có thể thấy sự lạnh lẽo và bị người khác khinh thường.

Nhưng, hình như bên điện Thái hậu có động tĩnh...Thật là nguy rồi...

“Người nói, ta yêu người sâu đậm, ánh trăng có thể làm chứng cho trái tim của ta...”

Ngửa mặt tại Ngự hoa viên, ngã vào một biển hoa cúc nở rộ. Mới đầu thu, trời cũng chưa lạnh, chính là ở dưới thân là hoa cúc tiến cống cho Thiên Phong quốc, hoa có thời kì sống dài, đã sớm đua nhau nở. Người nọ cất lên tiếng hát, bản thân còn say mê không ngừng cất cao thanh âm...

Cuối hạ, con bướm cũng muốn ngừng đôi cánh bay.

Mà giờ phút này, một con bướm trắng lại vờn vàng đậu ở giữa mũi Lục Vũ Hạo, cùng với hắn bốn mắt nhìn nhau.

Lục Vũ Hạo hướng về ánh sáng mặt trời, cười xán lạn: “A a, không nghĩ còn có bướm a...Thật là một nơi thú vị...”

Con bướm kia bị kinh động, chớp cánh, bay về phía bụi hoa.

Lục Vũ Hạo lòng ham chơi nổi lên, đem cỡi áo lụa mỏng bên ngoài làm thành cái lưới, rón rén lại gần con bướm...

Ai dè, bị thân cây hoa cúc cứng rắn ngáng chân, Lục Vũ Hạo mất điểm tựa, mặt hướng xuống đất mà “thân mật”.

“Yêu!” Bị ngã một cái, Lục Vũ Hạo chỉ đành nhịn đau, xoa xoa đầu: “Cái gì chứ...Hoa cúc các người khi dễ ta...coi chừng ta đem xé nát các người nga!” Nhưng mà, con bướm kia lại vây quanh Lục Vũ Hạo lượn vòng, phiêu a phiêu a...

Lục Vũ Hạo nhẹ nhàng đụng vào cánh bướm, cười nói: “Ta không có dùng năng lực đặc biệt nga...Người vì sao lại vây quanh ta?”

Con bướm nọ thuận tiện đậu vào ngón tay Lục Vũ Hạo, lấy râu mà chải chải. (???)

“Aha cấp...con bướm người thật sự có ý tứ, lần sau ta lại chạy ra đây tìm người a...đã khuya, nếu không quay về Nhất Niên nhất định sẽ kêu ca.” Lục Vũ Hạo chìa tay, con bướm duỗi hai cánh, đối hướng bầu trời mà bay...

Lục Vũ Hạo cười nhìn con bướm kia bay xa...Lại lắc đầu mà than thở: “Ai...Sớm biết thế này sẽ không cùng nàng nói giỡn...Nếu như nàng cùng ta chưa từng nói giỡn thì tốt rồi...Có lẽ ta còn có thể thi vào trường Cao đẳng a...”

Vui sướng trong nháy mắt hóa thành bi thương, có lẽ Lục Vũ Hạo không biết, hành động của bản thân tất thấy đều rơi vào ánh mắt người khác.

Xa xa, một thân trường sam hắc đế tơ vàng, nam tử chí thủy chí trung tại Ngự hoa viên mà nhìn Lục Vũ Hạo, cũng không cùng hắn chào hỏi... (chí thủy chí trung: từ đầu đến cuối)

5. Chương 4: Gặp Nạn

Ánh mắt hung hăng nhìn vào gương mặt tươi cười xán lạn của Lục Vũ Hạo, nam nhân nhíu mi, nói khẽ với người bên cạnh: “Hàn Ngự, hắn là ai, tại sao lại xuất hiện ở Ngự hoa viên vào giờ này?”

Giọng nói trầm thấp vang lên, mơ hồ hàm chứa áp bức.

Bên cạnh là một người mặc áo kim sắc khôi giáp, thắt lưng đeo bội kiếm: “Thuộc hạ không biết...Tựa hồ chưa từng gặp qua...” (áo kim sắc khôi giáp: áo giáp màu vàng)

“Lần trước Lam nhi thiếu chút nữa bị bắt... Chúng ta không thể không đề phòng...Người đi điều tra xem hẳn là ai...Ta trước tiên đến chỗ Thái hậu. Nhi tử của sư phụ tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.” Nam nhân khí phách phất tay áo, hướng đến “Hoàng Minh Cung” nơi Thái Hậu cùng các phi tần ngự. Phía sau, Hàn Ngự vội vàng đuổi theo: “Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

*

“Ai...Ai...Ai...” Liên tiếp ba cái thở dài. – Đúng vậy, Lục Vũ Hạo quả nhiên là lạc đường.

Nơi đây, kiến trúc không giống với Cố cung, không phải kim ngói hồng tường mà là tường nâu đỏ thẫm bình thường, mái ngói cũng không phải ngọc lưu ly xa xỉ phung phí, bất quá là vật liệu gì Lục Vũ Hạo cũng không rõ. Hắn cũng không có chuyên tâm nghiên cứu cái này... (Kim ngói hồng tường: ngói vàng, tường hồng ...> <)

Đi nửa ngày, căn bản không phát hiện ra manh mối gì.

Rốt cuộc cũng đầu hàng, tất nhiên là kèm với cái bao tử đang kêu loạn. Lục Vũ Hạo vội vàng ôm lấy bụng, nhìn trái phải, cuối cùng cũng chậm rãi thở ra – hoàn hảo, bằng không thì thật mất mặt.

Đang đối thái dương mà than, lại nghe có âm thanh binh khí...Có người đánh nhau? Thị vệ? Không thể...

Đi xem? Nhân tiện hỏi đường?

Không được, vạn nhất là đến ám sát mình chẳng phải là rất nguy hiểm?

Chạy trốn?

Rất là không có khí phách a...

Đi xem a, hẳn là sẽ không bị phát hiện à...

Nhón đầu ngón chân, phát hiện bốn bề vắng lặng, hướng về âm thanh mà hiện tại đang ngày càng gần mình, trốn ở sau tường cạnh cánh cửa, nhìn vào bên trong xem...

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, đúng là tám hắc y nhân đang chém một tiểu hài tử?

Khi dễ người a! Nhưng hài tử kia dù gặp nguy hiểm cũng không lộ vẻ sợ hãi – Nhìn qua cũng chỉ tầm 10 tuổi.

Rất nguy hiểm a...

Đang suy nghĩ xem có nên xuất đầu lộ diện hay không thì bên kia đại hán đã hướng đao về phía tiểu hài tử định chém xuống.

Ánh dương sáng chói chiếu xuống phản vào lưỡi đao lấp lánh khiến Lục Vũ Hạo chói mắt.

Không đắn đo gì nữa...Hắn là không thể thấy chết mà không cứu! Hơn nữa, khi dễ tiểu hài tử thế này...Chuyện cũ lại rõ mòn một trước mắt...

“Dừng tay!”

Xông tới, đại hán tựa hồ vì có người xuất hiện ngoài ý muốn mà động tác chậm đi một nhịp, Lục Vũ Hạo chớp lấy thời cơ tiến đến ôm lấy đứa nhỏ, trở mình ngã xuống đất.

Lưỡi đao hạ xuống, tại lưng Lục Vũ Hạo vẽ lên một vết máu.

Cắn răng nhẫn nại chịu đau đớn – Hắn đương nhiên mình bạch bản thân đã dính sâu vào nguy hiểm. Cúi đầu nhìn hài tử mặt trắng bệch trong lòng mình, miễn cưỡng cười một cái. Một phen chặn lấy thanh đao phía sau lưng, cắn răng nói: “Sách! Một lũ đại hán đi khi dễ một tiểu hài tử, các ngươi thật không không biết hổ thẹn.”

Hắn tức giận, đem quãng thanh đao đi, đâm đại hán tựa hồ đối với Lục Vũ Hạo có chút hoài nghi, vì vậy cả tám hắc y nhân đều thối lui một bước.

Cánh tay phấn bạch của tiểu hài tử hung hăng tóm lấy y phục của Lục Vũ Hạo, nhìn thấy hắn chảy máu, tiểu hài tử nức nở: “Đại ca ca...Cái kia...Người có sao không...”

Nơi này chính là hoàng cung a! Có khả năng tới ám sát thực lực chắc chắn không đơn giản!

Sách, thật sự là phiền toái a...

Không được.

Lục Vũ Hạo nhìn cục diện giằng co, cúi đầu xuống nói với tiểu hài tử: “Người mau đi tìm người giúp...Ta yểm hộ người...”

Tiểu hài tử kinh ngạc, con mắt sáng lên: “Đại ca ca...”

“Đi nhanh lên, bằng không chúng ta chết chắc...” Đau chết...đã lâu chưa nếm qua tư vị chảy máu là như thế nào...Sách...Thật đau...Lục Vũ Hạo chống lấy thân mình, phía sau lưng là một vết máu dài, “Các người rút cuộc là ai...Cư nhiên dám xông vào hoàng cung!”

Đại hán kia ngửa đầu nói: “Đừng chớ mồm vào...Đem tiểu hài tử kia giao ra đây, chúng ta cũng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, người nếu thức thời thì mau chạy đi, đừng ở đây vướng chân vướng tay...”

Lục Vũ Hạo cúi đầu, nắm chặt tay, gần từng tiếng một, “Ta bình sinh ghét nhất là ý mạnh hiếp yếu...Trước kia ta là vô lực chống lại...Hiện tại...”

Đại hán dường như phát giác nguy hiểm, đem mọi người một lần nữa thối lui một bước, “A, là người tự tìm cái chết, đừng trách chúng ta vô tình...”

Đám người đó toàn bộ rút đao, Lục Vũ Hạo nhìn thấy thời cơ đã đến, cúi xuống nói với tiểu hài tử: “Bây giờ ta hô lên một tiếng, người lập tức chạy, càng xa càng tốt...Ách...Nếu được nhất định phải trở lại cứu ta!”

Tiểu hài tử bộ dạng thật đáng yêu, Lục Vũ Hạo miễn cưỡng cười, tiêu sái nói – Còn có thể trở lại? Người bình thường nhất định là chạy trốn chết chứ sao?

Aa...Bản thân là tự đào huyệt chôn mình a.

Tiểu hài tử lại kéo kéo vạt áo Lục Vũ Hạo, kiên định nói: “Đại ca ca người chờ ta... Ta nhất định trở lại cứu người!!!”

Lục Vũ Hạo cảm kích cười, một tay đè ngực...Sách...Ngoại trừ lần kia...Bản thân cho tới bây giờ cũng chưa từng để cho người khác biết chính mình...Kỳ thực không giống người bình thường...

Lục Vũ Hạo buông tay tiểu hài tử, xông lên phía trước, hô: “Chính là hiện tại – Chạy!!!”

Đám đại hán đều vội vàng ứng phó với hành động không rõ ràng của Lục Vũ Hạo mà không để ý nam hài phía sau hẳn.

Nam hài thân thủ nhanh nhẹn xuyên qua chạy trốn.

Nhìn thấy thân ảnh của nam hài, Lục Vũ Hạo cười.

Quỳ gối xuống, làm một hành động gì đó...

Tám đại nam nhân giơ đao muốn đuổi theo tiểu nam hài nhưng lại bị dính nguyên tại chỗ...

” Phụt-!” Một ngụm máu tươi từ miệng phun ra, Lục Vũ Hạo dùng tay áo chùi đi, cười nói, ” Ta từng biết bao thống hận bản thân không giống người bình thường.....Chính là hiện tại..... Lại hữu dụng..... Quả là ngoài ý muốn.....”

Là cười, nhưng cũng vạn phần chua xót.

Năng lực dị thường này khiến cho trái tim bị gánh nặng lớn a. Thay đổi áp lực xung quanh, áp lực không khí khiến đám người kia ghim chặt trên mặt đất...

Chính là tâm mạch cũng phải chịu ba thành áp lực đó...

Lau máu trên khóe miệng, mặc kệ...Hắn không có khí lực để đứng dậy...

Hắn vừa mới sử dụng niệm lực...

Sau lưng lại còn đang chảy máu...Sách...Ta sẽ không bị choáng váng chứ? Huyết áp cứ như vậy tăng lên, bản thân sẽ chết mất!

Nếu đám người đó tỉnh lại – Năng lực đặc biệt bị giải trừ, bản thân chắc chắn sẽ chết...

Thật là, còn tưởng cứ như vậy thư thái mà sống...

“Chính là ở đây! ...Đại ca ca bị thương!!!” Đúng lúc cấp bách nhất, nam hài dẫn theo đại thị vệ chạy đến.

Lục Vũ Hạo cắn môi, thu hồi năng lực...

May mắn không chết...Bằng không thực sự rất oan uổng a...

*

Lại một lần nữa tỉnh lại, Lục Vũ Hạo giật mình phát hiện chính mình từ hoàng cung giờ lại quay về nhà tranh.

Bất quá bên cạnh chính là tiểu hài tử xinh đẹp như búp bê đang kéo kéo tay mình, “ Đại ca ca người có làm sao không?”

Chính là rất đau...Trái tim vẫn còn bị áp lực đè nén...

” Không có việc gì..... Cám ơn người đã trở lại cứu ta..... Còn tưởng rằng người nhất định là chạy trốn chứ.....” Xoa xoa đầu nam hài, Lục Vũ Hạo lo lắng, bản thân đi ra ngoài lâu như vậy Lâm Nhất Niên khẳng định lo lắng muốn chết..... Ai, cái đứa nhỏ cẩn thận kia, chỉ sợ chính mình lại làm hấn lo lắng.

Đang muốn xuống giường, lúc này mới phát giác ra trong phòng ngoại trừ tiểu hài tử này ra còn có một nam nhân lạ mặt.

“...” Sững sờ nhìn nam nhân mặc hắc y – Khuôn mặt cùng nam hài kia tựa hồ có vài điểm tương tự.

“Người đã cứu nhi tử của ta.” Nam tử mở miệng, ngữ khí ôn hòa. Đương nhiên là đang nghi ngờ thân phận của Lục Vũ Hạo.

” A..... Ha ha..... Không có gì..... Ta chính là đi ngang qua Không nên lưu tâm cũng không cần cảm tạ.” Người nọ có vẻ không biết thân phận của mình. Phải nhanh đi thôi.

“Người là ai?” Nam tử hỏi, đôi mắt lạnh lùng hướng tới. Lục Vũ Hạo thở ra – Hiện tại là sao? Nói dối bọn họ? Chính mình phải bịa đặt thân phận như thế nào? Aaaa...Hiện tại mới thực là phiền toái!

6. Chương 5: Bằng Hữu

” Ta..... Ta..... Là mới tới, bị đưa đến cho hoàng đế.....để... hát xướng.....” Lục Vũ Hạo toát mồ hôi lạnh, lời nói ra không thể rút lại – vạn nhất ở đây chưa bao giờ có hát xướng thì làm thế nào? Còn có, ta sử dụng năng lực đặc biệt lại không cần nhắc xem đây là thế giới nào..... A a..... Thật sơ suất.....

Nghe vậy, nam tử thiêu mi,” Người là “Phi Hoa Lâu” diễn tử?”

Aha cấp..... Cư nhiên ở đây thực sự có loại nghề này a.....

Bộ dạng chính mình cũng dễ nhìn, làm thái giám thật sự là phí của trời a – hơn nữa trong này không có thái giám! Vì thế không thể nói chính mình là cung nữ a.

Cho nên..... Ách..... Tuy nhiên chính mình diện mạo cũng không hội hát xướng, khụ.

” Đúng vậy...” Nói xong giả vờ xấu hổ cúi đầu – đây không phải cái nghề gì cao quý a.

Nam nhân nhíu mi suy tư một lát,” Ta có thể đáp ứng người một nguyện vọng. Chuyện gì cũng có thể được, coi như tạ ơn.”

“.....” Trùng ánh mắt nhìn nam nhân.

Lục Vũ Hạo lúc này mới phát hiện người này xuất ra khí phách cùng với vị cảm y công tử nọ là ngang nhau, nam nhân trước mắt nhìn có phần chính nghĩa hơn – tương đối mà nói.

Ánh mắt sắc bén, sống mũi cao thẳng. Bờ môi mỏng.

Khuôn mặt băng lạnh.

Nghiêm túc..... Chăm chú..... Ân..... Có cảm giác áp bức.....

” Nói đi.” Nam tử tựa hồ không muốn hoang phí thời gian, khoanh tay trước ngực,” Cho dù hôm nay người muốn đương kim thiên tử nạp người làm phi tử ta cũng làm được.”

“.....” Hắn nói gì? Hoàng đế kia là gì? Hắn có thể mệnh lệnh thiên tử? ” Người..... Người là ai?”

Thị vệ bên cạnh cầm kiếm đối Lục Vũ Hạo nói,” Không được vô lễ!”

Nam hài túm túm y phục Lục Vũ Hạo,” Ta nghĩ đại ca ca, người làm bạn ta đi..... Người đi theo ta đi, cha nói người muốn đều đáp ứng đúng không?”

“.....” Cáp? Cùng người chơi? Chính mình vì cái gì lại gặp phải sự tình như vậy.....

Nam hài nhìn thấy Lục Vũ Hạo không đáp lại, đương nhiên tưởng phụ thân không đồng ý, xoay người, trề môi nói,” Phụ..... Cha, ta muốn cùng đại ca ca làm bằng hữu.....”

Nam nhân đối nam hài cười cười, hòa nhã nói,” Kia cũng phải để hắn đồng ý.” Nam hài vừa thấy phụ thân không có phản đối, cười rồi leo lên giường bỏ nhào vào trong lòng Lục Vũ Hạo,” Đại ca ca về sau phải giúp đỡ Lam nhi!”

Lục Vũ Hạo ngậy người một lát vừa mới hồi phục *** thần – khóc không ra nước mắt – kỳ thật hắn nguyện vọng là không cần làm cái gì hoàng hậu, để hắn xuất cung a.....

Nhưng chính là cúi đầu nhìn nam hài trong lòng đối mình cười vui vẻ lại làm hắn không đành lòng cự tuyệt.....

A.....Để sau hắn tính chuyện chạy trốn a.....

” Đúng rồi ca ca, người tên gì, ta là Đỗ Lam, cha ta là Đỗ Phong, bên cạnh là Đỗ Vũ thúc thúc.” Lam nhi cao hứng ôm thắt lưng Lục Vũ Hạo, quay đầu giới thiệu nam nhân cùng người bên cạnh.

“Phi Hoa Lâu” diễn tử? Sơ suất một chút sẽ bị lộ a!

Tên a..... Làm sao bây giờ.....

” A..... Ta..... Ta..... Ta gọi là Hoàng Phi Hồng.” Không biết vì cái gì mà thốt ra..... Di, tựa hồ trước khi đến đây mình đang xem phim này (Hoàng Phi Hồng) a..... Ách..... Tiền bối a, tên người mượn một chút..... Chớ trách chớ trách.....

Đỗ Vũ sững sốt nói,” Người chính là đệ nhất “Phi Hoa Lâu” Hoàng Phi Hồng?”

Cáp? Lần này Lục Vũ Hạo hoàn toàn si ngốc.

Hắn..... Thực sự chính là.....Bịa đặt ra.....

Không được, này thế giới rất trùng hợp.....

Rất trùng hợp.....

Tiếp tục cười gượng, ” A..... Hư danh mà thôi..... Hư danh mà thôi.....”

Lục Vũ Hạo rốt cục cũng từ biệt ba người, lúc này mới nhanh chóng trở về.

Bầu trời tối đen.

Sách! Xong rồi, xong rồi hoàng cung nếu đang truy tìm hoàng hậu mất tích thì chính mình liền phiền toái.....

Một bóng đen vẫn luôn đi theo Lục Vũ Hạo.

Lục Vũ Hạo lại hoàn toàn không biết, kéo một cung nữ hỏi đường về ” Xích Phượng Cung”. Sau đó chạy như điên.

“Phi Hoa Lâu” diễn tử Hoàng Phi Hồng hiện tại đang ở Tiêu Dao Vương phủ, như thế nào có thể xuất hiện tại hoàng cung.

Hắc y nam tử nắm tay tiểu nam hài cười lạnh.

Dối trá mà để lại hàng trăm sơ hở, quả nhiên khinh thường khả năng của Thiên Phong quốc hoàng cung.

Có lẽ hẳn hoàn toàn giả bộ.

Hừ.

Kỳ thật Lục Vũ Hạo hiện tại cũng thấy có điểm không hợp lý – Đúng vậy, hiện tại cung nữ tùy tùng nhiều như vậy, nhưng thời điểm tiểu hài tử kia gặp nạn lại hoàn toàn không có một bóng người để cầu cứu.

Nói cách khác chắc chắn có kẻ tiếp tay cho thích khách!

Nam hài bị ám sát chắc chắn cũng phải có nguyên do – khẳng định là nhi tử của quý nhân, y phục trên người cũng là loại thượng đẳng do nghệ nhân làm ra..... Còn có nam nhân kia, toát ra khí phách của kẻ cầm quyền, Lục Vũ Hạo có thể cảm giác được như vậy.

Hắn đương nhiên không tin tưởng rằng Đỗ Phong là tên thật của y.

Bọn họ là ai.....

Nhưng là nếu là Vương hầu, dù sao chính mình cũng là Tiêu Dao Vương thế tử, Thiên Phong quốc hoàng hậu..... Lại chưa từng nhìn thấy mình.....

Rất kỳ quái, thân phận của ba người kia.....

Chạy đến cửa liền gặp Lâm Nhất Năm đang lo lắng. Cảm giác không có làm kinh động mọi người trong cung, liền thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nhất Niên tiểu tử này may mắn không có đi lục soát toàn bộ Hoàng cung.

Bất quá.

Một kẻ ngốc chạy lung tung, mọi người cũng thấy là chuyện thường.

Ai..... Lén lút trở về. Thật sự là thực xin lỗi Nhất Niên a.

Ba ngày sau.

Lục Vũ Hạo đột nhiên nhớ tới hình như mình cùng nam hài giao ước gặp mặt tại “Ngự Thư Hiên”.

Thay đổi một bộ y phục màu lam nhẹ, tóc cuốn gọn như cũ.

Lén lút trèo qua bức tường thấp –Đương nhiên bản thân rất sáng suốt nên hai ngày trước đã hỏi mượn Lâm Nhất Niên một tấm địa đồ.

Cuối cùng cũng không sợ lạc đường a.....

Ánh mặt trời rực rỡ. Không nóng bức.

Cao cao chính là tòa tháp, trước cửa lớn treo một tấm hoành phi đề -” Ngự Thư Hiên”.

Không sai. Nam hài, phụ thân cùng thúc thúc của hắn đều có mặt ở đây.

Bản thân hiện tại phải ứng phó thật tốt để không bị lộ. Nhưng là hiện tại chính mình không phải tên ngốc, nếu như bị hoài nghi không phải hoàng hậu.....

Ách..... Rất phiền toái.....

” Phi Hồng ca ca!” Lam nhi chạy nhanh tới, khuôn mặt xinh xắn cười tươi như hoa.

Lục Vũ Hạo xoa xoa đầu hắn,” Bảo ta đến làm cái gì a?”

” Cha nói trong này nhiều sách tốt lắm, muốn ta chăm chỉ đọc..... Ta thấy một người rất buồn..... Cho nên.....”

Thoáng thấy Đỗ Phong, Lam nhi vội buông y phục Lục Vũ Hạo ra – tựa hồ có điểm sợ cha hấn.

Lục Vũ Hạo hòa nhã cười, khuôn mặt tuấn dật nho nhã, lại là một thân lam nhạt, tựa hồ như trích tiên hạ phàm. Lam nhi nhìn đến ngây ngốc. Đỗ Phong tựa hồ cũng sững sờ.

” Vậy đi thôi.” Dắt tay Lam nhi, Lục Vũ Hạo bước về phía trước.....

..... Nhìn thấy bên trong chất đầy sách, Lục Vũ Hạo bỗng nhiên nghĩ đến về sau kiếm nơi này để giết thời gian thật tốt.

” Thư trung đều có hoàng kim ốc, thư trung đều có nhan như ngọc..... Khi nào thì thư có thể cho ta tự do..... Ta cũng không uống độc nó mười năm.....” Lục Vũ Hạo than nhẹ, lại bị Đỗ Phong nghe thấy. Hấn nhìn Lục Vũ Hạo, tựa hồ có chút cảm giác khác lạ.

Hấn từng đọc sách..... Xem dáng vẻ tuyệt đối không giống thích khách..... Hàn Ngự nói tối hôm qua hấn biến mất tại” Xích phượng cung”.....

7. Chương 6: Hoài Nghi

“.....” Đỗ Phong đi qua chỗ giá sách cao, lặng lẽ nghe.

Trong lòng tự nhiên tràn đầy hoài nghi.

Theo Hàn Ngự (Đỗ vũ) nói, tối hôm qua hấn không hề phòng bị biến mất tại” Xích Phượng Cung”. Cũng biết rằng, Tiêu Dao Vương Lục Thuần Hành chính là ân sư của mình, Hoàng đế nguyện ý thứ Lục Vũ Hạo, một phần là vì tòa bảo thạch sơn làm tăng sinh ý, một phần cũng là muốn mượn thể lực thể lực của vị Tiêu Dao Vương kia.

Lục Vũ Hạo lúc nhỏ không rõ nguyên nhân gì mà bị đồn đãi thành tên ngốc, thậm chí trước đó còn leo lên tường thành rồi nhảy xuống, sau lại được Lục Thuần Hành tìm về.

Nếu” Hoàng Phi Hồng” là người của sư phụ, chính mình không cần để tâm. Sư phụ luôn luôn coi trọng mình, nhưng là nếu hấn là người của sư phụ, lại vì sao phải giả mạo thân phận, vì sao không nói rõ ý đồ của mình?

Rất nhiều điểm đáng nghi!

Đỗ Phong nhìn thấy Lục Vũ Hạo chuyên tâm đọc sách, ánh mắt sắc bén lưu động đánh giá, tựa hồ muốn tìm hiểu đến tận cùng.

Đỗ Lam lại cao hứng chạy tới, Lục Vũ Hạo đem hấn mà ôm vào lòng, cười nói,” Lam nhi a, cha người ở Hoàng cung làm chức vụ gì? Vì cái gì các người có thể tới nơi này? Là hoàng thân quốc thích sao?”

Hấn mị mắt – hừ, tuyệt đối không phải người của sư phụ, nếu do sư phụ phái đến không thể không biết mình là ai!

” Ôi..... Phi Hồng ca ca.....” Đỗ lam đảo đảo mắt, chu miệng nói,” Cha ta là đại thần trọng yếu trong triều..... Được Hoàng đế đặc biệt phê chuẩn tùy ý đi lại trong cung.”

“.....” Quỷ mới tin người! Lục Vũ Hạo mỉm cười nhìn Đỗ Lam – tiểu tử này tuyệt đối không đơn giản: bản thân một mình đối mặt tám hắc y nhân cư nhiên lâm nguy không hề sợ, chính mình xuất hiện thì lại tỏ ra đáng thương. Hấn nói Đỗ Phong là hấn cha? Cha hấn chỉ ít cũng phải độ 30 tuổi. Nhìn thế nào cũng thấy mới hơn hai mươi tuổi – Độ tuổi này không có khả năng trở thành trọng thần a? Tuổi còn quá trẻ, không biết này quốc gia có hay không qui chế, nhưng là trọng thần bình thường cũng không thể để một tên trẻ tuổi đảm đương.

Quan trọng nhất chính là Đỗ Phong trên người lại toát ra khí thế vương giả..... Sách, vừa nhìn đã đoán được là người cầm quyền.

” Phi Hồng ca ca a..... Lam nhi thấy phụ thân gần đây vì việc có nên hay không cũng Thủy Nguyệt quốc gia chiến mà phiền não.” Đỗ lam vận vẹo thân mình, tựa vào trong lòng ngực Lục Vũ Hạo, ” Thủy Nguyệt quốc ở rất gần Thiên Phong, Thái hậu nương nương lại là Thủy Nguyệt quốc công chúa. Nhưng Thủy Nguyệt

quốc đích thiên tai liên tiếp mấy năm không ngừng, mất mùa đói kém, binh lính, dân chúng lại thường xuyên cướp đoạt lương thực của bách tính Thiên Phong quốc ở biên giới.”

Lục Vũ Hạo thiêu mi – đây tuyệt đối không phải là vấn đề mà một tiểu hài tử có thể hỏi, người này.....

” A a..... Ta chỉ là một diễn tử, không thể thảo luận chuyện quốc gia đại sự a.” Lục Vũ Hạo giả bộ cười.

Đỗ Lam lại không chịu nhượng bộ,” Không quan hệ, coi như người giúp Lam nhi được không?” Hai con mắt trong suốt nhìn Lục Vũ Hạo, khiến hắn chỉ có thể nói,” Khụ, ta đây nói Lam nhi không được cười ta nga.”

” Hắc?” Đỗ lam thần thái sáng láng nhìn Lục Vũ Hạo.

” Ách..... Kỳ thật nếu bách tính của họ đói, liền đem chỗ dư thừa mà cấp cho họ. Dân chúng tự nhiên không phản kháng..... Nếu chỉ vì vậy liền khai chiến, tựa hồ rất không tôn trọng Thủy Nguyệt quốc.” Lục Vũ Hạo lắc lắc đầu tiếp tục nói,” Kỳ thật, một khi đã là nước láng giềng, tự nhiên việc buôn bán hỗ trợ nhau rất nhiều, bọn họ cũng sẽ không nguyện cùng Thiên Phong quốc đối địch. Nếu Thái hậu nguyên lai là Thủy Nguyệt quốc công chúa, nếu phá vỡ giao tình cuối cùng biến thành trong không vui mà chẳng phải là mất nhiều hơn được? Hơn nữa Đường Lang Bộ Thiên Hoàng Tước ở phía sau..... Nói không chừng..... Vạn nhất là các quốc gia khác châm ngòi hoặc là cố ý gây chuyện thị phi..... Muốn thừa dịp Thiên Phong – Thủy Nguyệt tương tranh mà ở giữa ngư ông đắc lợi.....”

” Nói cho cùng–!” Đỗ Phong từ sau giá sách đi ra, nói,” Hoàng Phi Hồng sư phó không hổ là đệ nhất “Phi Hoa Lôu”, kiến thức cách nói năng quả nhiên không giống bình thường.”

Lục Vũ Hạo còn chưa nói xong, liền gặp một người từ đâu đi ra, trong lòng tự nhiên biết quả thực thử tài chính mình.

Trúng kế sao chứ? Lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ vô tội trong lòng mình.....

Thừa hơi a..... Bổng thiếu gia cũng không phải thứ dễ tiêu khiển..... Còn không phải đang hoài nghi thân phận của ta. Vừa khen vừa uy hiếp, rõ ràng bọn họ cũng biết mình ngụy tạo thân phận – đáng sợ nhất căn bản là không có ai là Hoàng Phi Hồng, chính mình lại cùng bọn họ diễn một trò hài kịch.

Thật sao thành diễn tử..... Ai..... Sơ sót a.....

” Không dám nhận. Chính là bất tài, mong rằng Đỗ đại nhân không cần đem tại hạ trục xuất “Phi Hoa Lôu.” A, bổng thiếu gia còn không nghĩ bị các người phát hiện, lại còn theo bồi ta diễn! Ta là không muốn phiền toái a.

Đỗ Phong không giận ngược lại cười, nghe được ngư khí khiêu khích của Lục Vũ Hạo, xem ra là nhân vật đáng giá,” Không dám, không dám, Đỗ mỗ chỉ có hy vọng cùng Phi Hồng sư phó làm cái bằng hữu, chẳng biết ý người như thế nào?”

Lục Vũ Hạo lạnh nhạt cười,” Được cùng đỗ đại nhân “trọng thần trong triều” làm bằng hữu, thật sự là chiết sát tại hạ. Bất quá ‘tứ hải giai huynh đệ’, chỉ cần Đỗ đại nhân không chê, tại hạ tự nhiên không từ chối.”

Đỗ Phong tiêu sái cười,” Được một câu ‘tứ hải giai huynh đệ’. Phi Hồng sư phó cùng ta tại đây kết bằng hữu.”

“..... Không khách khí.” Ách..... Ăn nói nho nhã khiến bản thân thực khó chịu.....

” A a, Phi Hồng ca ca, người cùng cha ta kết bằng hữu a!” Đỗ Lam ôm lấy Lục Vũ Hạo.

Trong lòng cười khổ.

Xong rồi, xong rồi..... Lại gặp phải một cái chướng ngại vật trên đường chạy trốn..... Tên Đỗ Phong lại lịch bất minh a.....

Sau Thiên Phong quốc quả nhiên không cùng Thủy Nguyệt quốc khai chiến, mà là đem lương thực dư thừa cấp cho thủy nguyệt quốc.

Hai quốc không chỉ có quan hệ thân nhân thân mật, hiện tại lại lui tới thường xuyên.

Lục Vũ Hạo tại” Xích Phượng Cung” Nghe Lâm Nhất Niên thao thao bất tuyệt nói Hoàng đế biết bao nhân ái mà đối đãi với con dân Thủy Nguyệt quốc..... Lục Vũ Hạo lắc đầu, cảm thấy đột nhiên nhớ lại Đỗ Phong nói hẳn có thể mệnh lệnh hoàng đế ban chiếu.

Xem ra..... Quả thực không phải nhân vật tầm thường.

Chính mình cùng bọn họ về sau cũng ở chung một khoảng thời gian, bình thản dị thường, tuy nhiên trong lòng bất đồng tâm sự, nhưng lại năng tới gặp nhau. Đỗ Lam tiểu quỷ kia chính mình cũng thực thích, tuy thật sự không giống với một đứa nhỏ 10 tuổi.

Một bên cắn hạt dưa một bên nhíu mi suy tư.

Theo lời Lâm Nhất Niên, vị đại ca của Hoàng đế, cũng chính là tiền nhiệm hoàng đế đã chết năm năm trước. Nhị tỷ của Hoàng đế xuất giá Trần Phi quốc. Hoàng đế là con thứ ba, cũng chính là con ruột Đường kim Thái hậu, cùng đại hoàng tử chung một mẫu thân. Còn có một Tứ đệ tên là Lãnh Mẫn Chi, ba năm trước đây tự động thỉnh đến chốn thủ biên giới Thiên Phong quốc và Địa Hỏa quốc.

Thật sự là phức tạp a.....

Xem ra Đỗ Phong không có khả năng là hoàng thân quốc thích.

Nhưng là vì có gì mà nhi tử của hắn bị ám sát?

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng lạng. Vài con ma tước xẹt qua. (ma tước: chim sẻ)

Nơi này cùng với Trung Quốc không có khác biệt lớn, y phục mang thiên hướng thời Tống, kiến trúc lại giống thời Minh Thanh. Đường nhiên khác nhau chính là không hề có kim ngõa hồng tường. (kim ngõa hồng tường: ngói vàng, tường đỏ)

Nếu có cơ hội gặp lại bằng hữu ta hội không tha cho nàng! Ta Lục Vũ Hạo thề với trời!

Cắn mạnh hạt dưa, Lục Vũ Hạo thừa hơi, lẩm bẩm nói,” Bỏn thiếu gia cũng không tin..... Có tài năng đem ta bẻ cong?”

Đang nghiêng ngang đắc ý thì cung nhân lại hô to một tiếng,” Hoàng đế bệ hạ giá lâm—! Thái tử điện hạ giá lâm—!”

Lục Vũ Hạo cùng Lâm Nhất Niên đều kinh hãi.

Bởi vì người nọ hiện tại thân chỉ mặc lớp áo trong, tóc tán loạn..... Hơn nữa miệng còn lưu lại vụn hạt dưa.....

Dùng lời nói thô tục tục một chút chính là – Bộ dạng khó coi.

Dùng lời nói ác ý một chút chính là – Dung mạo xấu xí.

Dùng lời nói đơn giản một chút chính là – Một kẻ điên!

Nhưng hiện tại đi đâu để thay y phục.

Đành phải lộn xộn xông ra ngoài – dù sao chính mình vốn là kẻ điên, mặc kệ nó!

Tới nội đường đi qua phòng ngoài, Lục Vũ Hạo lại ngây ngẩn cả người.

Cái người mặc y phục Hoàng đế vẻ mặt cao cao tại thượng kia, bên cạnh chính là tiểu nam hài hôm trước còn nằm trong lòng mình cười.....

Không phải Đỗ Phong cùng Đỗ Lam thì là ai?

Aha cấp..... Hoàng đế Lãnh Phong Lam, thái tử Lãnh Lam.....

Lục Vũ Hạo cúi đầu hạ quỳ cười lạnh nói,” Tham kiến hoàng đế bệ hạ.....”

Hắn như thế nào sớm không nghĩ tới..... Sách..... Đúng là chuyện đùa! Hắn hắn hắn là thật sự muốn chạy trốn a a a a—!

8. Chương 7: Thân Phận

Một bên, kéo léo quan sát, có lẽ Lâm Nhất Niên chưa nói gì với Hoàng đế cùng Thái tử, lại nghĩ cả Thiên Phong quốc chỉ có mỗi mình biết Lục Vũ Hạo này không phải là kẻ gốc.....

Không thấy ban lệnh bình thân, nhưng bản thân rõ ràng là “ Hoàng hậu nương nương” vì vậy tự ý đứng dậy, ” Nhất Niên..... Người đi xuống trước. Bất luận là ai, không có lệnh của ta không được bước vào.”

Lâm Nhất Niên nhìn thấy sự khác thường cùng khí thế bức người của chủ tử, cung kính nói,” Nhất Niên tuân mệnh.....”

Chậm rãi rời khỏi, bước ra khỏi đại môn, cảm thán nghĩ.....Hoàng đế còn chưa lên tiếng..... Chủ tử hành động nguy hiểm a.....

Bên này, Lục Vũ Hạo nhướn mi, cường trang trấn định nói,” Thật sự là vinh hạnh được cùng Hoàng đế bệ hạ trở thành ‘bằng hữu’.....”

Lãnh Phong Lam cư nhiên chính là Đỗ Phong.

Hắn nheo mắt, đánh giá nam nhân trước mặt, thấp giọng nói,” Tiêu Dao Vương cho người thay thế Lục Vũ Hạo đến?”

Bị nắm tay, ánh mắt xinh đẹp của Lãnh Lam nhìn chằm chằm vào Lục Vũ Hạo cùng Phụ vương, không chen vào.....nhưng biểu tình lại như có rất nhiều chuyện muốn hỏi.....

” Mặc kệ người tin hay không tin, ta chính là kẻ mà các người coi là ngu ngốc, tuy không muốn thừa nhận, hừ.....” Buông mái tóc dài rối tung xuống, Lục Vũ Hạo cười nói,” Hay ta bây giờ mới giống Lục Vũ Hạo?.”

Yên tĩnh.

Trong “Xích Phượng Cung”,tiếng gió nhẹ dường như cũng có thể nghe thấu.....

” Nhưng Phi Hồng ca ca..... Người lại không gốc.....” Lãnh Lam rút cục nhẫn nại không được, thanh âm có chút vội vàng.

Lục Vũ Hạo dịu dàng cười,” Ta từ trên tường thành nhảy xuống, về sau..... Rất nhiều sự tình không thể nhớ rõ. Ngay cả cha ta..... Cũng không có gì ấn tượng..... Sau bị một cảm y công tử bắt đi cũng chẳng biết sự tình.....”

” Ta vì cái gì tin người?” Lãnh Phong Lam biểu tình băng lãnh, hoài nghi nói,” Nếu Tiêu Dao Vương phủ truyền đến tin người là giả, lúc đấy ta sẽ không nương tay.”

Lục Vũ Hạo thương tâm nói,” Tình bằng hữu của bệ hạ thực bạc bẽo a.”

Ai ngờ, Lãnh Lam chen giữa hai người, thăm thiết nói,” Phụ hoàng..... Phi Hồng ca ca hẳn nhất định không phải người xấu, người đáp ứng Lam nhi.....để Phi Hồng ca ca cùng ta.....”

“.....” Lãnh Phong Lam nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lãnh Lam, hồi lâu mới nói,” Ta mặc kệ người là ai, một khi thái tử điện hạ muốn bao lưu người một mạng, ta tạm thời tha người một mạng.”

Lục Vũ Hạo thấy thế không cảm kích ngược lại khoanh tay nói,” Nếu ta đích thực là Lục Vũ Hạo, người muốn đổi đãi ta như thế nào?”

Vô cùng kinh ngạc, Lãnh Phong Lam trầm giọng nói,” Đúng như vậy thì tốt. Nếu không đẩy người vào Càn Khôn Điện huyết tể tổ tiên!”

Nói xong nhanh chóng rời đi, Lãnh Lam luyến tiếc nhìn Lục Vũ Hạo, cắn môi nắm lấy tay Lục Vũ Hạo, ” Phi Hồng ca ca..... Người không nên là thật..... Lam nhi không cần Phi Hồng ca ca làm mẫu hậu của Lam nhi..... Lam nhi muốn cùng với Phi Hồng ca ca vĩnh viễn một chỗ.....”

Thieu mi..... Lục Vũ Hạo tựa như phát hiện ra cái gì, không nói, ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa xoa đầu hải tử, cười nói,” Lam nhi. Tuy người hội thất vọng, nhưng chính là ta cũng không muốn bị giết a. Phi Hồng ca ca rất sợ chết nga.”

“.....” Ngấn nước mắt, gắt gao nắm lấy góc áo Lục Vũ Hạo,” Phụ hoàng chắc chắn sẽ tăng cường canh phòng nơi này..... Người nếu thực là người xấu nhất định phải bình an a. Nhưng chính là Phi Hồng ca ca người cứu Lam nhi..... Sẽ không phải là người xấu..... Ta quay về cầu xin Phụ hoàng.....Niệm tình ta là con của phụ thân, chắc chắn hẳn sẽ đáp ứng.....”

Tiểu hài tử này.....Thực rất đáng yêu ba..... Cái gì nói nếu chính mình là người xấu cũng nhất định phải bình an? Bất quá lại nói Lãnh Phong Lam không phải cha ruột của mình?

Vậy tại sao hẳn lại là thái tử?

” Cám ơn người, Lam nhi..... Chỉ có điều về sau không cần gọi Phi Hồng ca ca. Tên thật của ta là Lục Vũ Hạo.” Hắn xoa nhẹ đầu Lãnh Lam.

Lúc này, một người đi đến, chính là Hàn Ngự. Tay cầm bội kiếm, cung kính nói,” Thái tử điện hạ, Bệ hạ ở bên ngoài cung đợi đã lâu. Ngài cũng nên quay về học.”

“.....” Lưu luyến nhìn Lục Vũ Hạo, Lãnh Lam ngoái lại nhìn ánh mắt kiên định, tựa hồ muốn nói ta nhất định không để chuyện gì xảy ra với người.

Bên này, hai người mới vừa đi, Lâm Nhất Niên liền chạy nhanh đến.

Ai ngờ, Lục Vũ Hạo đúng là xụi lơ trên mặt đất..... Miệng thở ra,” Dọa chết ta..... Nếu hẳn ra lệnh hành quyết ta không phải ta sẽ xong đời? Tội khi quân a..... Thần a!!!!”

Lâm Nhất Niên vội vàng chạy tới nâng Lục Vũ Hạo dậy, ” Chủ tử ngài không cần lo lắng, Vương gia đã sớm liên hệ với ta.”

Thực sự là một người hữu dụng..... Lục Vũ Hạo kích động cầm lấy tay Lâm Nhất Niên, ” Nhất Niên, có người theo ta thực sự là may mắn!”

” Chủ tử sao lại nói vậy..... Nhất Niên cùng chủ tử lớn lên, tự nhiên.....”

“.....” Người nói đã sớm liên hệ với ‘cha’ ta? Hừ..... Đối với ta thật đúng là ‘trung thành’ a, Nhất Niên..... Nguyên lai người đã sớm hoài nghi ta, bất quá một tháng nay ta vẫn bình an vô sự,có lẽ người sẽ không đối ta uy hiếp. Dù sao cũng là người của ‘cha’ ta.....

“..... Chủ tử vất vả. Chủ tử không cho Nhất Niên gọi là nương nương, Nhất Niên về sau tự nhiên sẽ không gọi.” Cầm một ly trà, đưa đến cho Lục Vũ Hạo. Lục Vũ Hạo tiếp nhận, thưởng thức.

Trong lúc này bốn bề đều im lặng.

Nhưng Lục Vũ Hạo ở trong lòng lại kêu to.....

Lãnh Phong Lam nói..... Chính mình đừng nghĩ đến chạy trốn..... Về sau một chút tự do cũng không có, lại bị giám sát?

Bốn đại gia quả nhiên nghe thấy tên người liền thấy ghét..... Sạch..... Vì cái gì ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, gặp người người thích, gặp hoa hoa nở như bốn đại gia phải gả cho người, lại còn gần hai tháng ‘độc thủ không khuê’? Đặc biệt khinh khỉnh nhất chính là bốn đại gia lại là một nam nhân..... Nói trắng ra rằng, bằng hữu nàng nói xuyên không ‘tiểu thụ’ đều là bị một đám người yêu khiến chết đi sống lại. Nếu là cung đình nhất định là cùng nữ nhân tâm địa rắn độc so chiêu.....(???) (độc thủ không khuê: Một mình trong khuê phòng (chém bừa!!!))

Vì có gì bốn đại gia liền phải chịu môn đình lãnh thanh? Tốt xấu gì cũng đem cho ta một hai cái giải buồn được không? Bốn đại gia chỉ có thể mỗi ngày cùng tên tiểu gia hỏa (Lâm Một Năm) cắn hạt dưa..... Thực muốn phát bực.....

Di..... Không đúng..... Hay là Lãnh Phong Lam không có hậu cung? Không có khả năng ba? Tên kia tuy không muốn thừa nhận, bất quá cũng phải thích nữ nhân để yên ổn, hơn nữa lại là hoàng đế..... Cũng cần mỹ nhân để nói nghiệp a?

Không đúng..... Hay là hẳn tính tình lãnh đạm?

Lâm Nhất Niên nhìn thấy Lục Vũ Hạo liên tục thay đổi biểu tình, cũng không nói gì, đối với vị chủ tử ‘mất trí’ hành động ‘không bình thường’ cũng không phải chuyện lạ? Mỗi ngày đều là chính mình thấp thỏm lo lắng.....Tại sao lại không có đức hạnh của một Hoàng hậu..... Thật sự là.....

” Bái kiến sư phụ.” Tơ lụa đen thượng đẳng trải rộng, phía trên thêu hoa văn vàng kim đẹp đẽ quý giá. Nam nhân ngẩng đầu, chính là Lãnh Phong Lam.

” Ai..... Người đã là Hoàng đế, nếu theo ‘Vương gia’ quỳ gối, thật không được. Mau đứng lên ba, ta biết người tìm đến ta vì chuyện gì.” Bên kia, một trung niên nam nhân đi đến trúc y, nói,” Vì Tiểu Hạo a.”

Lãnh Phong Lam nhíu mi,” Sư phụ, ngài từ tháng trước đưa hắc đưa tới Hoàng cung sau đó liền thoái ẩn, Tiêu Dao Vương phủ hết thấy mọi việc đều giao cho sư đệ Lục Tiểu Mục, Lục Vũ Hạo rốt cuộc có phải là người của sư phụ.....”

“..... A, không cần khẩn trương như vậy. Lam.” Trung niên nam nhân mỉm cười nói,” Hắc đích thực là con ta. Người trước kia gặp Lục Vũ Hạo si ngốc cũng chính là hắc. Chẳng qua.....” Nam tử ngáp ngừng, lại cười nói,” Năm năm trước khi người xuống núi, trước đó, Phượng Hà sơn đã xảy ra rất nhiều sự tình. Tận tường thế nào ta cũng không tiện nói ra. Không cần hoài nghi hắc..... Về việc hắc mất trí, nhị sư phụ của người cũng nói không phải giả.”

Lãnh Phong Lam gật đầu đứng dậy, đi đến bên ghế dựa ngồi xuống,” Nhị sư phụ gần đây có khỏe không?”

Trung niên nam tử cười nói,” Không cần lo lắng, Chân nhi đã có ta chiếu cố. Vì Thiên Phong quốc người phải tận tâm. Đại ca người khi sống chưa hoàn thành được, nay phải dựa vào người.”

Lãnh Phong Lam trịnh trọng gật đầu, hạ ánh mắt, biểu tình có chút mất tự nhiên nói,” Chẳng biết sư phụ người kiên quyết muốn đệ tử thú sư đệ làm hoàng hậu rốt cuộc là có dụng ý gì? Đệ tử không rõ, về sau cũng không biết nên lấy thân phận gì đối mặt với sư đệ.”

Trung niên nam tử đó chính là thương nhân “Tiêu diêu vương” Lục Thuấn Hành, hắc cao thâm khó lường thoáng đã nhìn ra ý Lãnh Phong Lam,” Vì sư đệ đưa con giao cho người, tự là hiểu được người sẽ không phụ lòng ta, muốn người thay ta chiếu cố hắc. Người cũng kiến thức uyên thâm, Tiểu Hạo hắc cũng không là ngốc tử, về sau đối với người có thể hữu dụng.....” Lục Thuấn Hành đứng lên, đi tới trước mặt Lãnh Phong Lam,” Nếu hắc về sau đối với người có cái gì bất kính, cũng mong người tha thứ. Ta thực có lỗi với mẫu thân của Tiểu Hạo cùng Tiểu Mục, cũng không biết lấy gì bù đắp lại, Hôm nay lại lấy đứa con trở thành công cụ giao dịch.....”

” Sư phụ yên tâm, ta hội đối đãi tốt với sư đệ.” Lãnh Phong Lam đứng dậy, bởi vì có người gõ cửa – nên hồi cung.

Lục Thuấn Hành gật đầu, nhìn thấy tầm lưng kia lại lắc lắc đầu.

..... Thiên Phong quốc hưng suy đều phụ thuộc ở đồ đệ này..... Nhã Thực..... Ta cũng coi như hoàn thành di nguyện của người đi.....

9. Chương 8: Khế Ước

” Phốc-!” Đang uống trà, Lục Vũ Hạo thực mất hình tượng mà phun ra..... Lâm Nhất Niên phản xạ nhanh chóng né qua một bên.....

” Chủ tử, bệ hạ nói đêm nay muốn tới Xích Phượng Cung, ngụ ý chính là muốn thị tẩm.” Lâm Một Năm bình tĩnh giải thích.

Gân xanh nổi lên, khóe miệng run rẩy.

Lãnh Phong Lam người làm cái gì a? Ngày hôm qua còn hoài nghi ta là giả, đêm nay liền không chút phòng bị mà nói muốn ta, ta, ta cho người thị tẩm?

” Cho nên chủ tử, đây là lần đầu tiên từ khi đại hôn đến giờ người cùng Hoàng thượng đồng tháp cộng miên, tự nhiên là phải tẩy sạch sẽ. Nhất Niên đã chuẩn bị tốt, thỉnh ngài đi theo ta.” Lục Vũ Hạo thu lại vẻ thất thần, hai người hướng đại môn khẩu đi..... (đồng tháp cộng miên: chung giường chung gối)

Phong tiêu tiêu hề, trường hà lệ*..... Lục Vũ Hạo chỉ cảm thấy ngày hôm qua thực không nên oán hận cuộc sống mẽ trùng nhàn hạ.....

Nay...Xong rồi xong rồi..... Ác tặc tình tiết muốn diễn (chém bừa: đại loại í là loại *** xấu xa tầm thường lại muốn trỗi dậy!!! > <>)

Đem ta đẩy đến nơi này, bổn đại gia thề cả đời này cũng không tha thứ người..... Tuyệt đối sẽ không tha thứ người.....

Ảo tưởng một ngàn vạn cách giết chết bằng hữu, Lục Vũ Hạo bị ép buộc đẩy xuống nước.....

Về sau chính mình cái gì cũng không nhớ rõ..... Tựa hồ là bị người khác tẩy rửa lúc đang yên ổn ngủ.....

*

Đêm khuya, ánh sáng yếu ớt, mỏng manh.

Bóng tối bao trùm khắp phòng, yếu ớt rên rỉ.....

"A..... Cứu mạng a..... Ai tới cứu cứu ta a..... Ta đói muốn chết..... Cứu mạng a..... Nhất Niên Không được, để ta ăn cái gì đã..... Ta phải ăn cái gì đã..... Cứu mạng....." Bị cơ hồ là lột hết quần áo rồi cột vào giường, Lục Vũ Hạo dùng hết lực mà hét...

Bất quá bốn phía đều không có động tĩnh.

Là tên hỗn đản nào nói muốn bổn đại gia thị tẩm? Sau đó lại lờ hện?

Chuyện tên hỗn đản kia lờ hện bổn đại gia cũng không tính toán, bất quá cũng phải để cho ta ăn đã chứ?

Không để cho ta ăn còn chưa tính, Lục Vũ Hạo từ nhỏ luôn tin rằng bản thân sẽ cơm no áo ấm – Nhưng chính là hiện tại lại bị cột trên giường.....

"Lãnh Phong Lam, bổn đại gia thề bổn đại gia tuyệt đối cho người đêm không thể ngủ..... Bổn đại gia hội trở thành ác mộng của người..... Người tốt nhất là nên giác ngộ a..... Nhân không phạm ta, ta không phạm nhân..... Người phạm bổn đại gia rất nhiều lần..... Người khi dễ ta, ta liền nhện, nhưng chính là người không có quyền khi dễ bao tử của bổn đại gia ta!" Thật phỉ hời, cánh tay giãy giụa đã mềm nhũn.

Tựa hồ là đói đến muốn điên lên.....

"....." Phỉ công. Cái thứ cột lấy mình rất chắc chắn, hơn nữa bản thân hiện tại không còn chút sức lực.....

Trên giường lớn mềm mại, Lục Vũ Hạo giống như con cá chết nằm trên thớt, dáng hình chữ đại – hai tay hai chân mở ra.....

"Phải, muốn ta cởi cho người cũng được, bất quá có một số việc phải nói rõ ràng trước." Trong bóng tối, đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng.

Hỗn đản!

"..... Hừ, bệ hạ thủ đoạn quả thực bỉ ổi a, cứ nhiên để cho ta đói bụng muốn chết, cao..... Thật sự là cao tay. Yên tâm, ta nhất định sẽ nói." Lục Vũ Hạo cười lạnh, đáng tiếc, vốn tư thái hài hòa khí phách lại bị tiếng kêu của bao tử phá hỏng. " Ơc ơc!!"

Bên kia, Lãnh Phong Lam xuất ra trường kiếm, hàn quang chiếu trên cổ Lục Vũ Hạo.

"Không lưu lại y phục để cho người không có chỗ giấu ám khí. Đem người cột vào giường để người không chống đối, như vậy không sao chứ?"

"Bệ hạ thật sự là tâm tư chu đáo, Lục Vũ Hạo bội phục bội phục..... Phải, muốn vấn cái gì thỉnh nói mau, ta không thích cái thứ hoan ái giày vò này." Mặc dù hần thừa nhận chính mình hiện tại thực sợ hãi Lãnh Phong Lam kia – một thanh kiếm liền cướp lấy sinh mệnh mình, nhưng chính là không được tỏ ra yếu thế. Hần trong hoàn cảnh này càng trưởng thành hơn? Có cái gì là chưa trải qua?!

Lãnh Phong Lam bất ngờ thu lại kiếm, nói, "Người thật sự là Lục Vũ Hạo, không phải là giả?." Dừng lại một chút, "Ta làm như vậy bất quá là muốn cùng người hứa hẹn."

Lục Vũ Hạo kinh ngạc, "Hey? Bị uy hiếp chính là ta a..... Ta có cái gì đáng giá khiến bệ hạ canh cánh trong lòng a?"

"Người phải tiếp nhận." Lãnh Phong Lam mặc dù đứng trong bóng tối nhưng cũng có thể nhìn thấy một thân cao lớn, phi thường có cảm giác áp bức.

"..... Vậy nói a, nói xong ta được ăn cơm." Lục Vũ Hạo liếc mắt xem thường..... Thần a, hần đối muốn chết.....

"Người không hỏi đó là hứa hẹn gì sao?" Lãnh Phong Lam hỏi.

Lục Vũ Hạo tiếp tục trợn mắt, "Ta hỏi người sẽ nói, ta không hỏi người vẫn sẽ nói. Người thực phiền toái a!"

Hoa phục đen tiến sát lại, Lãnh Phong Lam đi đến bên giường, nhìn thẳng vào Lục Vũ Hạo đang trần như nhộng, "..... Người thực thông minh, cho nên mới muốn cùng người hứa hẹn."

"..... Uy..... Người nói nhanh lên..... Muốn chết người a....." Bao tử liên tục gào thét đau đớn.....

"..... Hứa hẹn chính là....." Hần ngồi dựa vào giường, "Tuyệt đối không thể phản bội ta."

Cáp? Phản bội người? Có ý tứ gì?

"Từ hôm nay trở đi, người không chỉ âm thầm là Tiêu Dao Vương, cũng là Hoàng hậu của Lãnh Phong Lam ta. Đây là của sự phụ..... Cũng chính là người cha chính tay viết xuống khế ước này. Tiêu Dao Vương hết thấy đều phải phụ lực giúp Thiên Phong quốc hùng bá đại lục. Đệ đệ của người Lục Tiểu Mục trên danh nghĩa là Tiêu Dao Vương, chủ yếu quản lý chính trị xã giao cùng các đại quốc. Mà người, mới là quản lý kinh tế sinh ý." Lãnh Phong Lam xuất ra khế ước, cùng một kim cương thạch bài, mặt trên có khắc gì đó, bất quá vì ánh sáng quá mờ, Lục Vũ Hạo thấy không rõ.

"Cho nên nếu người trợ giúp những người khác, sẽ là uy hiếp lớn nhất với Thiên Phong quốc." Hần vươn tay ra, dè vào cổ họng Lục Vũ Hạo, "Cho nên..... Nếu người hứa hẹn vĩnh viễn sẽ không phản bội ta....."

"Tựa hồ đều là người mới có lợi, làm vậy chính là giúp người. Không làm chính là chọn cái chết..... Nguyên lai như thế. Chẳng qua bệ hạ người cũng đừng chuyện nhỏ xé ra to. Cái mạng của ta không cần lòi ra uy hiếp. Huống chi Lục Vũ Hạo lại là một 'kẻ điên', quản lý Tiêu Dao Vương sinh ý, chỉ sợ đánh giá ta quá cao." Lục Vũ Hạo cũng không định nhượng bộ Lãnh Phong Lam.

"....." Suy nghĩ một lát, Lãnh Phong Lam bỗng hiểu ra nói, "Ý tứ của người là muốn có điều kiện?"

Không hổ là hoàng đế, quả nhiên lợi hại.....

"Đúng vậy. Hơn nữa chỉ cần bệ hạ đáp ứng điều kiện này của ta, ta nghĩ sau này chúng ta nhất định hợp tác khoái hoạt." Lục Vũ Hạo tiêu sái nhiên cười.

"Tựa hồ là ta cũng phải đáp ứng a." Lãnh Phong Lam buông cổ Lục Vũ Hạo ra, nói, "Người nói đi, ta đáp ứng người."

"Điều kiện chính là- tuyệt đối không cần chạm ta. Ta đối nam nhân một chút cũng không có chút hứng thú." Lục Vũ Hạo một bên khước miệng run rẩy, một bên nghĩ thấy chính mình quả thực là nghĩ nhiều....Nếu Lãnh Phong Lam đối nam nhân cũng có hứng thú kia chính mình đã sớm bị.....

Lãnh Phong Lam gật đầu, đứng dậy, nghiêm mặt nói, "Ta vốn cũng muốn nói vậy. Liền như vậy đi, trong chốc lát Lâm Nhất Niên sẽ đến cõi trời cho người. Về sau sẽ phiền toái người, Lục Vũ Hạo."

"..... Sách sách, gọi đầy đủ tên họ như vậy thực phiền toái a. Về sau ta gọi là người Lam người bảo ta Hạo. Cứ vậy đi." Gọi những ba chữ thực phiền toái, ần, rất là phiền toái!

Lãnh Phong Lam phức tạp nhìn Lục Vũ Hạo, đưa kim bài cho hắn, "Đây là khế ước. Thỉnh nhĩ hảo tuân thủ."

"Cũng vậy....." Lục Vũ Hạo nhìn nhìn kim cương bài trong suốt trước ngực. Cười khổ..... Có hết sức để người không tới đây..... Nay chính mình phải từ bỏ cuộc sống nhàn hạ trước đây a.....

Lãnh Phong Lam..... Nói muốn ta thị tẩm, ngày mai nhất định sẽ có tần phi tiến đến bái kiến. Người là muốn thử năng lực của ta?

Sách sách, không hổ là năm năm trước đoạt vị đích hoàng đế, quả nhiên lợi hại.....

Hừ..... Ta đích xác sẽ không phản bội người, chẳng qua ta nhất định phải khiến người đêm đêm không an giấc..... Lục Vũ Hạo ta nói được làm được.....

Liên sau đó Lâm Nhất Niên đến cưỡi trời cho Lục Vũ Hạo, lại nhanh nhanh chóng chóng ăn một đĩa điểm tâm.

Ngày mai..... Liên phiền toái a.....

Chẳng qua, bổn đại gia vốn luôn thương hoa tiếc ngọc..... Mỹ nhân bọn họ, hoa hoa lệ lệ đều trong tay ta a!

*

Buổi chiều. Giờ Mùi (13 giờ-15 giờ).

Lục Vũ Hạo mặc y phục ngay ngắn ngồi tại đại sảnh Xích Phượng Cung. Nhìn xem mỹ nhân trước mặt.

Đây là người thứ nhất..... Về sau còn bao nhiêu người?

Trường y tơ vàng thêu hoa sắc hồng, áo khoác hoàng ngọc trụ tử liên tiếp tạo thành vòng y, tóc cài ba cái phượng hoàng ngọc trâm..... Lục Vũ Hạo không thích những thứ lòe loẹt cho nên bây giờ nhìn thấy nữ nhân trước mắt có điểm không tự nhiên không giống trong tưởng tượng, lại không thể thất thố..... (trụ tử: rơi, đoán chắc là gấp nếp áo ; vòng y: kiểu kiểu vòng cung)

” Nguyên lai mọi người tên là Điền Diễm Nhi, thật sự là vừa nghe liền thấy yêu thích.” Lục Vũ Hạo tận lực bảo trì nụ cười tao nhã.

Điền Diễm Nhi, nguyên lai là công chúa của Điền Nguyên quốc, tiểu quốc nằm giữa Nhật Kim quốc và Trần Phi quốc, xuất giá sang Thiên Phong quốc, được hoàng đế hai năm trước lần đầu tiên sủng hạnh, phong vi Diễm quý nhân.

Nói thật, Lãnh Phong Lam cho đến giờ, vẫn là yêu dân như con, thường thường phê duyệt tấu chương đến đêm khuya. Cho nên, rất ít sủng hạnh hậu phi. Đương nhiên, đại thần trong triều cùng các quốc gia khác muốn lấy lòng đưa tới không ít phi tần quý nhân nhưng toàn bộ đều trụ tại” Họa Tước Cung”.

Lục Vũ Hạo nhìn thấy Điền Diễm Nhi, cũng không dám buông lỏng. Vô sự không trèo lên được Tam Bảo Điện, dám là người đầu tiên đến, tuyệt đối lợi hại.....

10. Chương 9: Mỹ Nhân

Đương nhiên, Lục Vũ Hạo trong lòng là trăm chuyển ngàn hồi, đáng tiếc là Điền Diễm Nhi cũng bất động thanh sắc, đối với lời ca ngợi của Lục Vũ Hạo cũng không thừa nhận lại cũng không từ chối, cứ im lặng mà nhìn Lục Vũ Hạo. (cái “trăm chuyển ngàn hồi” ta nghĩ mãi ko biết dùng cái gì cho tốt, đại ý là: Lục Vũ Hạo cũng đang đợi hồi đáp)

Người nói, mỹ nhân đích xác là đẹp, mặt trái xoan, mi thanh tú mục, môi anh đào đỏ mọng, rất đúng tiêu chuẩn!

Nhưng chính là cái vẻ mặt băng lãnh đầy hàn khí lại làm Lục Vũ Hạo siêu cấp không thích.

Uy..... Bổn đại gia ta cũng không phải là động vật quý hiếm a.

“.....” Nhìn nhìn Điền Diễm Nhi không có ý trả lời, Lục Vũ Hạo đành phải bưng chén trà lên uống, ý đồ hóa giải xấu hổ.

” Tỷ tỷ vạn phúc.” Mỹ nhân khẽ hạ thấp người.

” Phốc!!!”

Một miệng nước trà sắc ngay ở cổ họng, khóe môi còn lưu một mảnh lá trà, mắt trợn to cực độ kinh ngạc nhìn mỹ nhân phía dưới.

Ta là nam nhân a..... Tiểu hài tử 10 tuổi nhìn qua cũng biết là nam nhân.

Người..... Tốt nhất là đừng để ta biết người cố ý.....

” Tỷ tỷ chậm chậm đi. A a, người của Tiêu Dao Vương quả nhiên bộ dạng xuất chúng, muối muối ta cam chịu khuất phục.” Mỹ nhân cũng không cần được cho phép liền đứng dậy, ” Thái hậu nương nương cũng hiểu được, tuy tổ chế nói có thể chấp nhận nam nhân, nhưng chính là..... Một đại nam nhân ăn mặc thành như vậy, thật sự là đồi phong bại tục.” (tổ chế: quy định tổ tiên)

Thiên mi, Lục Vũ Hạo cũng cúi đầu cười.

Sau đó lại ngẩng đầu, đứng dậy trực tiếp cởi ngoại y hồng chanh phiến phức trên người, lại sảng khoái nói, ” Hương quý nhân quả nhiên nói phải, ta cũng vẫn nghĩ mấy thứ y phục này thực phiền toái muốn chết. Nhưng chính là bộ hạ có chỉ trong ở những nơi quan trọng thì bắt buộc phải mặc, ta là không có khả năng kháng chỉ a.”

Điền Điền Nhi vốn đang đắc ý, sắc mặt lại cứng đờ, ” Nga. Hoàng hậu ‘nương nương’ người thật sự nghe lời Hoàng thượng a. Chẳng qua thiên hạ đồn đãi nương nương là một kẻ ngốc, hôm nay gặp mặt, tựa hồ có điểm không đúng.”

“..... Quá lời. Những gì mọi người nói đều phải a, ta vốn hồ đồ, chỉ có gặp người có điểm giống như mình mới có khả năng nói chuyện bình thường được, quý nhân cũng coi như là khác thường đi.” Một thân trung y trắng toát, Lục Vũ Hạo lau đi miếng lá trà ở khóe miệng.

Thực nhàm chán – căn bản không phải đối thủ.

Còn thực mong chờ gia hỏa này giúp mình giải buồn, nguyên lai là một nữ nhân không có đầu óc, ai..... Thất vọng a.

Chẳng qua một khi đã dám đến, nàng cũng chẳng phải xuất thân từ đại quốc, cho nên phía sau chắc chắn có sự giúp đỡ của bè phái phi tử.

Hảo nam nhân không đấu cùng nữ nhân a.

Không cùng một cấp độ, chơi đùa thực nhàm chán. Trắng trợn dám khiêu khích hoàng hậu, nàng ta là ngu ngốc sao?

” Người.....” Điền Điền Nhi nghe Lục Vũ Hạo chế diễu mình cũng là một kẻ ngốc giống như hân. Phụ phụ đắc chính, ngốc tử gặp ngốc tử mới có thể nói những lời mà người bình thường hay nói. Ngón tay trắng nõn, móng tay bầu chắt như muốn xé nát y phục. (phu phụ đắc chính: cái này ta chịu, bó tay)

” Mỹ nhân tức giận nhưng đừng nên tổn hại thân thể, cẩn thận đến lúc tuổi già sắc suy, hoa tàn ít bướm, chẳng phải rất tàn nhẫn sao. Có thời gian thì nhanh đi lấy lòng Hoàng đế a, sinh một tiểu Hoàng tử để bảo toàn tính mệnh.” Lục Vũ Hạo lơ đãng phát tay, tiện tay lấy một miếng bánh hoa quế đưa vào miệng, ăn liền ba khối, lúc sau cảm thấy Điền Điền Nhi tựa hồ đang nhìn mình, cong môi nói, ” Uy, ta nói..... Người hoặc là có thể cùng ta hợp tác, ta liền chúc hoàng nhi của người làm Thái tử, điều kiện là về sau theo giúp ta thưởng nguyệt uống rượu, thế nào.”

” A?” Mỹ nhân thối lui vài bước, khó có thể tin, ” Người không muốn cậy nhờ ân sủng mà lấy nhan sắc hầu hạ Hoàng thượng sao? Thái hậu nương nương cùng Minh phi tỷ tỷ rõ ràng nói người không hiểu được cấp bậc lễ nghĩa, lại dùng thứ kì quái mê hoặc bệ hạ, vậy..... Người..... Vì cái gì.....”

Khóe miệng còn dư cặn bánh, Lục Vũ Hạo không nhìn Điền Điền Nhi, liếc mắt, ” Tựa như người nói, ta vốn là một nam nhân. Không cần đem lối suy nghĩ của nam nhân đặt ngang hàng với nữ nhân. Ta còn có việc quan trọng, không tiễn.”

” Người..... Người không sợ ta sau này sẽ trở thành Hoàng Hậu? Thay thế cho người?” Điền Điền Nhi mặt mày thất sắc, nàng đã gặp qua vô số tiểu quan, đơn giản đều là cùng nữ nhân tranh giành ân sủng, khiến cho người khác khinh thường.....Nhưng chính là kỳ quái..... Lục Vũ Hạo này rất kỳ quái.

” Như vậy a, người cùng ta hợp tác, người muốn làm Hoàng hậu vậy cứ làm Hoàng Hậu, người giúp ta thoát cung, thế nào?” Lục Vũ Hạo ôn hòa cười, đáng tiếc vừa khéo ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào.

Thầm nhỏ một cái, người này.....

” Hoàng đế bệ hạ giá lâm!”

Điền Điền Nhi bị Lãnh Phong Lam lệnh thoái lui. Tuy nhiên mỹ nhân lúc cáo lui lại nhìn Lục Vũ Hạo nghi hoặc.

” Hạo ca ca!” Lãnh Lam trong nháy mắt nhào vào lòng Lục Vũ Hạo, cọt cọt nói, ” Hạo ca ca, ta rất nhớ người a!”

Ôn nhu cười, ” Lam nhi tốt không, đã lâu không thấy, có hay không đã hảo hảo đọc sách?”

” Có..... Bất quá phò đại nhân rất hung dữ, lại nghiêm khắc a.....” Ánh mắt trong suốt như thủy ngược nhìn Lục Vũ Hạo.

Lục Vũ Hạo xoa xoa đầu của hân, ” Không có việc gì, Lam nhi, về sau phải trở thành một hảo Hoàng đế a.”

” Khụ. Lục Vũ Hạo, ta có việc muốn cùng người thương lượng.” Lệnh hạ nhân lui ra ngoài, Lãnh Phong Lam đi tới, khí phách ngời tại vị trí chủ thượng trong Xích Phượng Cung, hạ thấp giọng nói, ” Về đệ đệ của người, Lục Tiểu Mục.”

“.....” Nguyên lai là tên đệ đệ hỗn đản, cư nhiên dám cho mình uống mê hồn thang? Hân có cái gì hảo hảo để thương lượng, có chết cũng quên đi.

” Không nhắc đến chuyện khế ước, ta hy vọng có thể dùng thân phận bằng hữu “Đỗ Phong” này mà cùng người chung sống hòa bình. Ta cần lực lượng của Tiêu Dao Vương.” Lãnh Phong Lam nói chuyện nhưng lại không mang chút tình cảm gì, cho nên sắc mặt cũng không chút thay đổi.

Lục Vũ Hạo khoát khoát tay, lơ đãng nói, ” Đã nói, người có thể gọi ta ‘Hạo’, như vậy nghe thuận hơn.” Hân đứng dậy, đưa lưng về phía Lãnh Phong Lam, ” Còn có, bằng hữu trong lúc này không cần uy hiếp. Có việc cứ nói thẳng, ta cũng chẳng phải là nhân vật lợi hại, nếu không vì Lục Tiểu Mục là đệ đệ của ta, các người cũng sẽ không tìm ta. Sách.....” Như thế nào mọi thứ của mình đều kém hơn cái tên Lãnh Phong Lam kia, thật sự là không cam tâm.

Lãnh Phong Lam gật gật đầu, ” Lục Tiểu Mục lấy thân phận Tiêu Dao Vương, thời điểm rời khỏi Thủy Nguyệt quốc bị gài bẫy.”

Lục Vũ Hạo kinh ngạc xoay người, ” Cái gì? Không phải Thủy Nguyệt quốc đã cùng Thiên Phong quốc quan hệ chuyển biến tốt lắm sao?”

Lắc đầu, khuôn mặt tuấn mỹ đầy lo lắng, ” Cũng không đơn giản giống như người tưởng. Đích xác cách của người khiến mâu thuẫn của bách tính hai nước được hóa giải, nhưng chính là lợi ích của quốc gia mới trọng yếu. Thủy Nguyệt biết Thiên Phong quốc lương thực dự trữ rất nhiều, tự nhiên sẽ có mưu đồ.” Lãnh Phong Lam dừng một chút, tiếp tục nói, ” Mà mẫu thân sinh ra ta, Đường kim Thái hậu, nguyên là Thủy Nguyệt công chúa, Thủy Uyển.”

..... Phiền toái của mình hầu hết đều xuất phát từ vị Thái hậu này a. Xem ra thái hậu đã có mưu đồ, hoặc là nói ba mươi năm trước đó, Thủy Nguyệt quốc sớm đã có mưu đồ. Còn có cái tên đệ đệ ngu ngốc kia..... Cư nhiên khinh địch liền bị chế trụ, danh tiếng của cha hân không phải rất nổi sao?

“..... Bọn họ muốn có điều kiện gì?” Lục Vũ Hạo nhíu mi nói, ” Tỷ như quân sự kinh tế, chờ chút. Lục Tiểu Mục tuy thế nhưng lại chính là thân đệ của Hoàng Hậu, làm như vậy không phải ý đồ quá rõ ràng sao.”

” Mẫu hậu buổi sáng bảo ta đến Hoàng Minh Cung. Như người sở liệu, Thủy Nguyệt quốc muốn đưa đến một vị công chúa Thủy Nguyệt Hàm cùng ta hòa thân. Nàng là biểu muội của ta, lúc nhỏ ta đến Thủy Nguyệt quốc làm chất tử cũng có thời điểm thực chiều cổ ta.” Lãnh Phong Lam biểu tình không có dao động, con người đen tuyền phóng tới, ” Người thấy thế nào?”

Lục Vũ Hạo suy nghĩ chốc lát, nở nụ cười, "Tốt lắm a, nghe tên thì đúng là một giai nhân, lại là thanh mai trúc mã cùng chung hoạn nạn. Chất tử nhất định thực rất vất vả a, lúc ấy nhất định thực cảm kích nàng. Thú cũng tốt thôi."

Lãnh Lam đột nhiên mạnh mẽ lắc đầu, gắt gao nắm chặt y phục Lục Vũ Hạo, "Hạo ca ca, Hoàng Tổ Mẫu không phải ý tứ kia, nàng muốn Nguyệt Hàm tỷ tỷ sẽ giống như nàng, trở thành Hoàng hậu a!"

"A..... Nguyên lai như thế, trách không được luôn muốn loại bỏ ta." Nhớ tới người sáng nay làm phiền toái mình, lại phải Điền Điền Nhi đi thám thính tình hình a.

Oa..... cái này thực đúng như mong đợi, rất lợi hại a.

"Uy Hạo ca ca, người..... Như thế nào lại làm như chuyện không liên quan đến mình? Người không biết, Nguyệt Hàm tỷ tỷ đã sớm có người trong lòng, không phải phụ hoàng a! Chính là hiện tại thấy Hoàng Tổ Mẫu muốn tác thành tình duyên....." Người nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu của Lãnh Lam chỉ nhìn đã khiến Lục Vũ Hạo không đành lòng, nhíu mi nói, "Nói cũng đúng, người ta không muốn cũng sẽ không ép buộc, ép buộc con gái như vậy chính là phạm pháp a. Trở ngại hôn nhân tự do cũng là không đúng. Nói như thế nào cho dù Thái Hậu một tay che trời đi ép buộc hạnh phúc của người khác cũng là quá phận đi."

Lãnh Lam nhìn Lục Vũ Hạo, "..... Hạo ca ca, người có biện pháp sao?"

"Có là có, chẳng qua ta là phải mạo hiểm." tựa tay vào cằm, Lục Vũ Hạo có chút đắn đo.

Xích Phượng Cung bỗng nhiên bốn bề tĩnh lặng.

Ba người nhìn nhau.

"Ai..... Đỗ Phong ơi Đỗ Phong, người thật sự là một người đại phiền toái. Vốn lúc đầu gặp mặt có thời điểm ta còn đoán người là Vương gia gì đó, sớm biết vậy đã bỏ chạy luôn, phiền toái muốn chết." Lục Vũ Hạo hai tay để sau đầu, cong miệng lắc đầu, "Tuy rằng không muốn, bất quá hẳn tốt xấu cũng là (thân thể này) đệ đệ của ta. Mà thôi, mạo hiểm liền mạo hiểm. Bất quá, Lam, ta giúp người lần này vậy người đưa ta một khối bài để có thể tự do xuất cung." Lục Vũ Hạo xoay người, cười quỷ dị.

Lãnh Phong Lam ứng mục sắc bén cùng Lục Vũ Hạo đối nhau nhìn hồi lâu, mới nói, "Không được. Xuất cung phải hỏi ý ta. Hoàng hậu mất tích là một chuyện đại sự. Huống chi người làm như vậy cũng là giúp chính bản thân mình, người không có quyền đặt điều kiện với ta." (ứng mục: mắt chim ưng)

11. Chương 10: Âm Đấu

Khóe miệng run rẩy – đây mới đích thực là cao thủ trong truyền thuyết, quả nhiên lợi hại!

"Việc kia được rồi, nếu lần này ta thành công người đáp ứng cho ta xuất cung một lần được không." Lục Vũ Hạo không cam tâm, cò kè mặc cả.

"Có thể. Nhưng đảm bảo phải an toàn." Lãnh Phong Lam đứng dậy, cầm lấy tay Lãnh Lam, trước lúc ly khai còn dặn, "Tóm lại vạn sự cẩn thận, mẫu hậu cũng không là dễ đối phó. Còn nữa..... Nhất định phải thành công."

Nhìn thấy thân ảnh phụ tử họ rời đi, Lục Vũ Hạo nheo ánh mắt.

Cư nhiên lại nói mẹ ruột của mình không dễ đối phó? Lãnh Phong Lam người có hay không hiểu thuận a? Quan hệ của người cùng Thái hậu không tốt?

Nếu ta..... Ta cũng có cha mẹ..... Có phải hay không, không giống như bây giờ.....

Sách..... Quên đi, chuyện cũ không nhắc lại!

Không cần chuẩn bị long trọng để đi gặp Thái Hậu chính mình lúc phong điển Hoàng hậu, đại môn không xuất nhị môn bất mại, xác định chắc chắn sẽ làm Thái hậu nghĩ mình không có tiết lễ, không chỉ không lấy lòng trưởng bối mà còn không hiểu qui định tổ tiên. (Đại môn không xuất, nhị môn bất mại: cửa chính cũng không ra, cửa trong cũng không ai vào / chêm bừa)

Cho nên nếu tận lực đi làm, khẳng định sẽ càng bị khinh bỉ – huống hồ chính mình tuyệt đối không phải hạng người thích a dua nịnh hót.

” Nhất Niên, thái hậu ghét nhất cái gì?” Lục Vũ Hạo một bên mặc vào ngoại y một bên hỏi hải tử Lâm Nhất Niên bên cạnh.

Lâm Nhất Niên mới đầu có chút kinh ngạc, rồi sau đó lắc lắc đầu, ” Ta chỉ biết là nàng tựa hồ thực sợ hải một loại động vật.”

” Là động vật nào?” Lục Vũ Hạo hai tay vắn lại tóc, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng Lâm Nhất Niên.

“..... Miêu.”

Tổ y xanh biếc, trong tay ôm tiểu miêu vừa được tẩy sạch.

Ngoài miệng lộ vẻ cười tuyệt đối ôn hòa nhưng lại không mang tình cảm, tức hạ khinh mau.

Không cho cung nhân thông báo, cứ tự ý mà tiến thẳng vào, chỉ thấy thái hậu vững vàng như sơn đang uống trà động tác liên cứng ngắt 0.01 giây.

Tiếp theo chén trà run rẩy, thái hậu sắc mặt biến xanh – Quả nhiên miêu có tác dụng.

Một bên cung nữ kinh hãi, bật người đỡ lấy Thái hậu, đối với Lục Vũ Hạo nói, ” Lớn mật, nhìn thấy Thái hậu cũng không hành lễ.”

Bên cạnh, Lâm Nhất Niên tuy cũng sợ hãi, bất quá dựa theo kịch bản Lục Vũ Hạo đã an bài, chính mình tiến lên từng bước, ” Lớn mật, tiểu cung nữ, nhìn thấy Hoàng hậu cũng không hành lễ.”

“..... Hoàng, hoàng..... Hậu...?” Cung nữ lần này tựa hồ là động tác cứng đờ, lại bị Thái hậu đưa tay ngăn trở.

Lục Vũ Hạo nhìn thấy Thái hậu gian nan đứng dậy, ra vẻ trấn định, tiếp theo bày ra vẻ uy nghiêm, không khỏi trong lòng kêu to – không hổ sống trong cung lâu năm, nét mặt ngay lập tức có thể biến thành thông dong, quả nhiên không dễ đối phó.

” Nguyên lai là tần Hoàng hậu, mau đến nhường ai gia nhìn một cái.” Tuy nói là tuổi đã ngoại ngũ tuần, nhưng chính là bảo dưỡng nhan sắc tốt, nhìn qua cũng chỉ có ba bốn mươi tuổi, mi thanh mục tú, ung dung hoa quý, nghi thái đoan trang. Ân, quả nhiên là ” Bách điều vua”. Nếu chính mình sớm một chút tới nơi này, chắc chắn có thể được chiêm ngưỡng nhan sắc còn đẹp hơn nghìn vạn lần so với Diễm Diễm Nhi. (bách điều vua: vua của trăm loài chim)

Ôi, không biết Thủy Nguyệt quốc công chúa Thủy Nguyệt Hàm bộ dạng thế nào, quên không hỏi Lãnh Phong Lam người trong lòng nàng là ai a.

Trước tiên là ứng phó việc này đã, Thái hậu chính là một đối thủ nặng kí a.

” Được.....” Bình thần đáp lời, ôm tiểu miêu chậm rãi tiến lại gần, ngồi ở bên cạnh Thái hậu.

” Nghe nói hôm trước Hoàng thượng sủng hạnh Hoàng hậu..... Nhận được đại ân, Hoàng hậu lúc này chắc nghĩ là chính mình chiếm được sủng ái a.” Thái hậu biểu tình có điểm trào phúng lại có điểm khinh miệt còn có điểm giống như xem hải kịch, ” Hoàng nhi từ lúc đại hôn của ngươi và hắc cũng không ghé qua chỗ các phi tần, này thật vinh hạnh.....”

Lục Vũ Hạo tay vuốt ve tiểu miêu nắm chặt lại, khóe miệng làm như cười nói, ” Không dám nhận. Hoàng đế bệ hạ là của khắp thiên hạ, đều không phải là của riêng kẻ nào có thể chiếm giữ. Bất luận là ta, hay là những người khác.”

Lục Vũ Hạo nói. Ý tứ là nếu thái hậu muốn khư khư cố chấp cũng không có khả năng.

” Nga, ai gia không biết Hoàng hậu tại sao không ở Xích Phượng Cung ngoan ngoãn chờ hoàng nhi đến sủng ái, lại đến chỗ ai gia gây nên chuyện gì a?” Thái hậu tiếp tục bưng trà, ngón tay thon dài xinh đẹp cầm lấy chén.

Đúng lúc này, Lục Vũ Hạo nhanh chóng đem tiểu miêu đặt tại bàn, ” Ầm.....”

Chén trà trong tay Thái hậu rơi xuống, vỡ vụn.

“Meo meo!” Tiểu miêu tựa hồ rất thích Thái hậu, kêu lên một tiếng đã nhào về phía trước.

Thái hậu sắc mặt tái nhợt, thối lui hai bước, được cung nữ đỡ lấy.

Trong tay, đầu ngón tay hơi khê động, tiểu miêu nhào về phía trước nhưng bị chệch hướng, Thái hậu liền tránh được.

Năng lực đặc biệt của mình, nói chung cũng chỉ có thể dùng trong những lúc như thế này.

Tội lỗi tội lỗi.....

” Thái hậu người phải cẩn thận a.” Vội vàng tiến lên ôm tiểu miêu vào lòng, Lục Vũ Hạo cười xoa,” Ta đường nó từ nhỏ, không nỡ li khai, làm kinh nhiễu Thái hậu, thật sự có lỗi.”

Chính vì như thế, Thái hậu vốn chuẩn bị gây chiến lại đành giậm chân tại chỗ, liên tục thở dốc, ” Người.....”

Cung nữ cũng khó thở, tiến lên phía trước,” Kinh động Thái hậu, Hoàng hậu là muốn cái gì? Hoàng đế bệ hạ tuyệt đối không tha cho người! Huống hồ người cũng chỉ là một nam nhân ngu ngốc, trừ việc có một phụ thân lợi hại, đợi vài năm sau, người bất quá cũng tàn hoa bại liễu! Ý bệ hạ sủng ái làm xứng làm bầy..... Rõ ràng là một đại nam nhân lại cùng với nữ nhân cạnh tranh hậu vị, người cũng không tự thấy hổ thẹn!”

Lục Vũ Hạo đưa lưng về phía cung nữ kia – rốt cục nói ra lời trong lòng..... Hừ..... Thái hậu nương nương người cũng không có ngăn cản a..... Người là muốn thấy ta mất thể diện sao, kia là cung nữ thân cận của người, người lại như thế dung túng nàng, phản ứng của nàng cũng có thể thấy được người tựa hồ cố ý nhượng nàng gả cho Lãnh Phong Lam, để giúp người khống chế Thiên Phong quốc. Dù sao cả đại lục, chỉ có Thiên Phong quốc cùng Địa Hỏa quốc công khai cho phép đồng tính kết hôn.

Cho nên nói cách khác ba đại quốc còn lại cũng vô số tiểu quốc, nhất định cũng có ý khinh bỉ, tỷ như thái hậu người chính là Thủy Nguyệt quốc công chúa chính là ví dụ, hừ.....

Lâm Nhất Niên tựa hồ là bức bối, Lục Vũ Hạo lại ngăn trở hấn,” Thái hậu không biết là ta có dị thường sao?”

Cười, Lục Vũ Hạo tiếp tục nói,” Thái hậu nên biết ta bị đồn đãi là một kẻ ngốc a. Vậy người thấy ta khờ sao?”

Thái hậu cả kinh, đứng bật dậy, lạnh lùng nói,” Người có ý tứ gì?”

“..... Người một khi đã không hoài nghi, ta cũng liền xác định chung quanh mình đều có tâm phúc của Thái hậu ngầm báo tin, Thái hậu là người duy nhất biết được, hôm nay lại phái Hương quý nhân Điền Điền Nhi đến để thám thính.” Lục Vũ Hạo ngồi trên ghế châm biếm, uống một ngụm trà, tiếp tục nói,” Thái hậu mình bạch a, người hôm trước cũng đã rút dây động rừng, chính là nữ nhân kia bị Thái Hậu nắm giữ, ta vốn không hiểu Thái hậu cấp nàng ưu đãi gì. Hôm nay Thủy Nguyệt quốc công chúa đến – hẳn không phải là vì hậu vị?. Nàng vốn chính là công chúa – chắc cũng không phải bị ép buộc lợi dụng. Ngồi vị Thái tử tạm thời đã định, thời gian ngắn khó có thể thay đổi..... Khiến ta phỏng đoán.....”

Bên kia, sắc mặt Thái hậu so với lúc gặp miêu còn tái nhợt hơn, chỉ nhìn Lâm Nhất Niên mà trong lòng lớn tiếng kêu.

” Đệ đệ ta, đương nhiệm Tiêu Dao Tiểu Vương gia Lục Tiểu Mục bị Thủy Nguyệt quốc bắt giữ, tựa hồ Điền Nguyên quốc, cố hương của Điền Điền Nhi giáp với phía bắc Thủy Nguyệt quốc..... Điền Nguyên quốc đối mặt với năm đại quốc trong đó đối Thủy Nguyệt quốc sẽ không không có cớ kị, ta nói có đúng không..... Thái hậu nương nương?” Nheo lại ánh mắt, Lục Vũ Hạo cười nói,” Ta hôm nay đến, cũng không có ý tứ đặc biệt gì..... Ta nói, bệ hạ không bị bất luận kẻ nào độc chiếm trong tay..... Thái hậu nếu can thiệp vào mà không tính đến hậu quả, Lục Vũ Hạo ta chỉ biết đồng tình mà thôi. Thái hậu là một nữ nhân thông minh..... Ta không cần nhắc lại a.”

Thái hậu bỏ mặc cung nữ bên cạnh, tiến lên lạnh lùng nói,” ‘Lục Vũ Hạo’ ba năm trước đây ta đã nhìn qua một lần, thân hình bộ dạng thanh âm cũng không thay đổi. Nói, người chính là hoàng nhi tìm đến để thay thế?”

Vuốt ve tiểu miêu trong lòng mình, Lục Vũ Hạo lắc đầu đạo, "Chỉ cầu thái hậu sau này không cần tìm Lục Vũ Hạo gây phiền toái, ta vạn phần cảm kích."

Tiêu sái xoay người, ngồi xuống thả cho tiểu miêu ra, lại đi nhanh về phía trước.

Lâm Nhất Niên nhanh chóng đuổi theo, hai người biến mất tại cửa.

Thái hậu kinh ngạc nhìn nam tử phía trước, phần hận nắm chặt khăn tay.

Hắn cuối cùng nói, "Ta chính là Lục Vũ Hạo, không thể giả được."

Bầu trời xanh thẳm, có một đám mây trắng bay qua.

Mây trắng ung dung.

"Ngọc Dung (tiểu cung nữ kia)." Thái hậu khoát khoát tay, "Đi nói cho Minh phi, kế hoạch hủy bỏ. Tạm thời án binh bất động. Còn nữa..... Đi kiểm người điều tra Lục Vũ Hạo, cả Xích Phượng Cung nữa. Cần thận giữ bí mật."

"Vâng, thái hậu nương nương." Ngọc Dung gương mặt thanh tú ửng đỏ. Vừa mới nghĩ bản thân vốn là khinh bỉ Lục Vũ Hạo nhưng đột nhiên trong lúc đó..... Nàng lại thấy được nam nhân này có khí chất.....

"Còn đứng ngây ngốc ở đấy, không mau đem con miêu kia ôm đi, ai gia....." Ngọc Dung vội vàng ôm lấy tiểu miêu – vừa mới được hắn ôm qua a.....

12. Chương 11: Tiếp Cận

"Chủ tử, thật là lợi hại....." Vừa đi, Lâm Nhất Niên vừa nhìn Lục Vũ Hạo với ánh mắt ngưỡng mộ.

Lục Vũ Hạo lắc đầu, "Đừng vội đắc ý, không phải tự nhiên mà hắn nói là khó đối phó."

"Ách, Một Năm có một chuyện không rõ." Lâm Một Năm hỏi, "Vì sao chủ tử không nói Thái hậu can thiệp việc hòa thân của Thiên Phong quốc và Thủy Nguyệt quốc?"

"....." không nói gì nhìn Lâm Nhất Niên, Lục Vũ Hạo mệt mỏi nói "Ta van người, hòa thân là việc của Hoàng thượng. Ta hy vọng là về sau Thái hậu đừng tìm ta gây phiền toái tức thì mọi sự đại cát! Nàng chỉ cần không tìm ta phiền toái, tự nhiên Thủy Nguyệt Hàm công chúa đó không xuất giá sẽ khiến Hoàng thượng lo lắng, ta cũng khó bảo toàn bản thân..... Hơn nữa cùng cùng cái tên Hoàng đế hỗn đản đó cò kè, ta không thích. Về sau ta ngoan ngoãn làm một媵 tròng được rồi..... Ai..... Ai..... Tuy là ta rất muốn (Trở về thế giới kia)..... Thôi quên đi....."

Lâm Nhất Niên kinh hãi, "Chủ tử! Nơi này là hoàng cung, không phải là Tiêu Dao Vương phủ, ngoài miệng không nên nói lời bất kính với Hoàng thượng!"

"Biết biết. Đi thôi."

"Vâng, chủ tử."

Phía sau lùm cây xuất hiện một nam nhân, ngoại y hắc đế tơ vàng, bên người là thị vệ Hàn Ngự.

"Hàn Ngự, người thấy Lục Vũ Hạo là người như thế nào?" Lãnh Phong Lam nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy giống một Hoàng hậu cũng như Vương thân quý tộc, cư nhiên nói chuyện cười đùa cùng hạ nhân.

"Hồi bệ hạ, thuộc hạ không dám đối với Hoàng hậu nói lời bình luận ngông cuồng." Hàn Ngự rất minh bạch điều này.

"..... Nếu hắn bị Sa Trầm Thanh bắt đi, phỏng chừng hiện tại chính là một kinh địch." Lãnh Phong Lam ngữ khí có điểm nguy hiểm, "Một thanh gươm hai lưỡi....."

"Bệ hạ....." Hàn Ngự nói, "Đã đến lúc gặp sứ giả Thủy Nguyệt quốc."

"Ân." Trở lại, bước nhanh về phía trước, Hàn Ngự lập tức đuổi theo.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, bụi bặm cuốn mù.

*

" Hạo ca ca!" Vừa mới bước vào cửa, đã bị nhào vào lòng.

Lục Vũ Hạo ôm lấy Lãnh Lam mang đến bên giường," Như thế nào lại chạy tới đây? Tiểu Lam nhi?"

" Người ta một chút cũng không là tiểu! Phụ hoàng nói chờ ta có khả năng một mình đảm đương liền đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta!" Tự hào vỗ vỗ ngực, khuôn mặt xinh xắn tràn đầy đắc ý," Hạo ca ca..... Thế nào, ta rất lợi hại đi!"

Quả thật lợi hại..... Một tiểu quỷ gian trá.

" Như thế nào một mình ngươi đến? Lam nhi?" Lục Vũ Hạo nhìn quanh bốn phía, không có ai.

" Phụ hoàng có việc." Chu miệng, Lãnh Lam gục vào lòng Lục Vũ Hạo cọ cọ," Cho nên chỉ có ta đi tới."

" Nga, có việc a." Lục Vũ Hạo lơ đãng, đối Lâm Một Năm bên cạnh nói," Đói."

Lâm Một Năm vội đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn, thuận tiện đóng cửa lại.

Thấy Lâm Một Năm đi rồi, Lục Vũ Hạo ôm lấy Lãnh Lam hỏi," Lam nhi a, Lãnh Phong Lam không phải phụ thân sinh ra ngươi?"

Lãnh Lam ánh mắt đen nháy mở lớn," Hạo ca ca?"

" Hẳn so với ngươi không lớn hơn bao nhiêu, nên là thúc thúc của ngươi." Lục Vũ Hạo nhìn thẳng vào Lãnh Lam," Năm năm trước, tiên nhiệm hoàng đế đã quy tiên mới là phụ thân sinh ra ngươi, cũng là thân ca ca của Lãnh Phong Lam, đúng không?"

Tiểu hài tử vốn cao hứng phần chấn ánh mắt trùng xuống, khổ sở nói," Thúc thúc đối với ta so với phụ hoàng rất hảo. Phụ hoàng trước khi chết đem ta phó thác cho thúc thúc."

" Nga..... Kia thái hậu cũng là mẫu thân sinh ra Lãnh Phong Lam a, vì cái gì còn muốn khống chế hắc?" Lục Vũ Hạo khó hiểu hỏi.

Nhìn thoáng qua Lục Vũ Hạo, Lãnh Lam biểu tình có điểm sợ hãi," Hạo ca ca..... Ta đáp ứng Phụ hoàng đã chết sẽ không nói."

Thieu mi," Nga? Phụ hoàng ngươi không cho phép ngươi cùng người khác nói? Vậy thúc thúc ngươi biết không?"

Lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhăn nhó," Ta còn lừa thúc thúc ba việc. Đây là một trong đó."

" A, ngươi cư nhiên khó khả năng giấu giếm Lãnh Phong Lam lão hồ ly? Nói nói, ba việc đó là gì." Dụ dỗ đưa tiểu bằng hữu này vào tròng.

Bất quá Lãnh Lam thông minh thoát khỏi tròng, nâng đầu lên," Ta còn phát thệ, chỉ có thể nói cho một mình Ta... tương lai"

" Đứa nhỏ, tuổi còn nhỏ, không nên có tà môn toái niệm trong đầu. Ngoan ngoan cùng Hạo ca ca nói ân?" Ghé sát vào mặt tiểu hài tử.

Lãnh Lam giãy dụa," Không muốn không muốn..... Hạo ca ca..... Không cần, ta không nói..... Trừ phi ngươi đáp ứng về sau gả cho ta."

" Cáp?" Lục Vũ Hạo ngây ngốc nhìn," Ngươi bao tuổi?"

" Mười tuổi." Lãnh Lam đột nhiên khí thế đoạt nhân, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng Lục Vũ Hạo," Tuổi không phải vấn đề."

"....." Khóe miệng run rẩy, Lục Vũ Hạo dở khóc dở cười," Lam nhi..... Ngươi....."

" Lúc ấy rất nguy hiểm Hạo ca ca đột nhiên xông tới cứu ta." Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn liền muốn lê hoa đại vũ, biểu tình thống khổ, nước mắt sắp xuất hiện," Oa..... Hạo ca ca ngươi đáp ứng phải vĩnh viễn cùng Lam nhi, ngươi gạt người..... Ngô..... Ta không nên thích Hạo ca ca....."

” Ách.....” Nhìn thấy đứa nhỏ trước mặt đang khóc, đành bó tay không biện pháp.

Len lén lau nước mắt, Lam nhi khẽ liếc nhìn Lục Vũ Hạo.

Tiếp tục khóc,” Oa..... Lam nhi thương tâm oa.....”

” Ách..... Các người rất kỳ quái a. Ta là nam nhân a. Ta không thích nam nhân a.” Lục Vũ Hạo cào cào tóc.

” Hắc?” Lãnh Lam đình chỉ khóc,” Vậy là Hạo ca ca người cũng không thích phụ hoàng! Có nghĩa là ta còn có cơ hội đứng hay không?”

“.....” Người xác định trước mắt đúng là một tiểu hài tử 10 tuổi? Cho ta một khối gạch để đập đầu a! nhanh chóng đánh trống lảng sang chuyện khác, khiến cho chính mình lại là người rơi vào vòng..... Tiểu quỷ này.....

” Ngô..... Hạo ca ca người không cần sinh khí.....” Cánh tay mềm mại phần nộn nắm lấy, lắc qua lắc lại.

” Lam nhi.” Miễn cưỡng cười,” Ta nói thật a. Ta thực sự xem người như đệ đệ, ta (Thực sự là chính mình không có khí chất nam nhi đi > <)

Chưa nói xong, cửa chính đã mở ra. Tiếp theo một nam nhân bước vào.

” Ba ngày sau Thủy Nguyệt quốc công chúa Thủy Nguyệt Hàm sẽ đến Thiên Phong vương thành.” Lãnh Phong Lam chậm chậm đi tới, ngồi ở một bên ghế trên,” Đến lúc đó làm như thế nào, mẫu hậu nhất định sẽ không buông tha cho.”

Thở dài một cái, Lục Vũ Hạo khoát khoát tay,” Thuận theo tự nhiên được rồi, hưởng hồ ta lại không biết người trong lòng của công chúa kia là ai.”

“.....” Nhìn thấy tiểu hài tử bên cạnh, Lãnh Phong Lam nói,” Lam nhi, ta không phải nói sớm đi học sau đó đến Ngự Thư Hiên sao?”

” Phụ hoàng..... Nhi thần muốn Hạo ca ca cùng đi.” Một tay còn nắm y phục Lục Vũ Hạo.

Híp mắt nhìn nhìn tiểu nam hài, Lục Vũ Hạo cười lạnh.

Có hay không lắm, đem ta ra làm lá chắn, đứa nhỏ người càng ngày càng quá phận.....

” Không được. Hắn còn phải cùng ta thương lượng, người chính mình quay về.” Lãnh Phong Lam nghiêm mặt, đối với Lãnh Lam biểu tình có chút tức giận.

Không tình nguyện bĩu môi, lại nhìn nhìn Lục Vũ Hạo, người phía sau lại tựa hồ giả lơ mình.

” Nhi thần biết.” Thả y phục của Lục Vũ Hạo ra. Mỗi bước đi đều quay lại cầu trợ tên gia hỏa nào đó, bắt quả người này lại giả lơ không để ý, đem tiểu bằng hữu giống như không tồn tại.

Chờ Lãnh Lam kì kèo mãi mới chịu rời đi, Lãnh Phong Lam mới nói,” Người làm sao vậy?”

” Không làm được chuyện tốt, nhìn thấy người có chút áy náy.” Lục Vũ Hạo nằm trên giường, miễn cưỡng nói,” Hôm nay có chút phát hỏa. Làm một lão nhân gia kinh sợ, trong lòng thực bất khoái a. Hơn nữa cư nhiên là nương của người..... Thế giới này thực tàn nhẫn.”

Lãnh Phong Lam sau nửa ngày không nói chuyện. Xích Phượng Cung có trong nháy mắt yên lặng.

” Vì cái gì nương người không thích người, Lam nhi không muốn nói, chỉ sợ là có nguyên nhân khác không tiện mở miệng, người chắc chắn là biết.” Hiểu được điều tên tiểu quỷ gian trá kia nói muốn mình phải giả cho hắn chắc chắn là nói giỡn, Lục Vũ Hạo hỏi,” Người nói đi, không nói ta không có năng làm gì.”

” Mẫu hậu ta đều không phải là cam tâm tình nguyện gả cho Phụ hoàng ta..... Chính là hòa thân.” Lãnh Phong Lam buồn bã nói,” Ngay từ đầu, mẫu hậu dung mạo diễm lệ quần đảo chúng sinh, bị Phụ hoàng nắm ở trong tay..... Sau lại có ca ca, cũng chính là phụ thân sinh ra Lãnh Lam.”

“..... Đại hôn chính trị hại người chết.” Lục Vũ Hạo đồng ý nói,” Sau đó?”

Lãnh Phong Lam nâng chén trà lên, ngữ khí đúng là rất buồn bã,”..... Thiên Phong quốc đem nhị công chúa gả cho Trần Phi quốc Hoàng đế Nhạc Trần Phi. Hy vọng cùng Trần Phi quốc ti trừ mậu dịch được phát triển. Nhị tỷ tuổi nhỏ liền bị xuất gia xa xứ..... Nhạc Trần Phi đó chính là người trong lòng Mẫu hậu.”

” Cáp? Thật sự là phức tạp.....” Lục Vũ Hạo đứng dậy, nhìn Lãnh Phong Lam,” Cho nên mẫu hậu người rất oán hận Phụ hoàng người.”

” Đúng vậy..... Trùng hợp khi đó liền có ta.” Lãnh Phong Lam lắc lắc đầu,” Đối với nàng mà nói, ta không phải là con. Mà là quân cờ.”

Mở cửa sổ, vài con chim nhỏ bay qua, gió nhẹ thổi miên man.

Phụ hoàng chết, mẫu hậu cũng không yêu chính mình.

Cùng giống như mình.

Tuy nhiên rất nhiều điểm cũng không giống nhau.

“..... Có lẽ người thường gia đình sẽ không như thế này.” Lục Vũ Hạo nhảy xuống khỏi giường, bước tới, mỉm cười,” Nhưng chính là để vương gia động loạn thiên hạ. Dựa vào ta cũng không hy vọng ngăn được chiến tranh, chuyện tình của Thủy Nguyệt quốc cứ yên tâm giao cho ta. Làm hết sức. Coi như là tự bảo vệ mình đi.”

13. Chương 12: Cảnh Báo

Lãnh Phong Lam kia thực sự là kiêu lời, chỉ gật gật đầu rồi rời đi. Hiện tại việc chính trị quốc sự thực bề bộn, cho nên thực không cách nào cùng Lục Vũ Hạo chào hỏi. Cho đến khi Lãnh Phong Lam đã rời đi mới nhớ tới đến phải hỏi xem người trong lòng của Thủy Nguyệt quốc công chúa là ai.....

” Một Năm a, người nói xem chủ tử ta có phải hay không chỉ số thông minh giám sát?” Bởi vì quên không hỏi mà có điểm nghĩ đầu óc không còn minh mẫn, chống tay lên bàn chăm chú nhìn về mặt mù tịt của tiểu hài tử Lâm Một Năm trước mặt.

Tiểu hài tử chớp đôi mắt thanh tú,” Chủ tử, chỉ số thông minh là cái gì?”

Khóe miệng nhếch lên,” Không có việc gì không có việc gì, hỏi người vấn đề này đích thực chỉ số thông minh của ta thực giám sát. Bất quá chỉ số thông minh này người một chút cũng không có a.”

Đang đùa giỡn, lại có khách không mời mà đến.

Lẳng tai nghe cung nhân ngoài cửa truyền đến ” Minh phi nương nương giá lâm” Đánh vỡ bầu không khí vốn đang hài hòa thoải mái.

Lục Vũ Hạo xoay người, cười lạnh nói,” Rốt cục đã đến đây. Thật sự là đợi đã lâu.”

Thủy Nguyệt quốc. Hoàng cung rộng lớn lại phải trọng binh trấn thủ ở một gian tiểu phòng.

Hai người.

” Cha, ca ca rốt cuộc là sao lại thế này? Trước kia đều là điên điên ngây ngây, vì cái gì lại bỗng nhiên bình thường?” Gian phòng đơn sơ, thiếu niên anh tuấn ngồi trên ghế nói,” Vì sao người lại không hoài nghi ca ca?”

Đối diện, một trung niên nam tử ngũ quan ngạnh lãng thân hình khô ngô tựa tiểu phi tiểu, chính là uống trà.

Thiếu niên đã không còn kiên nhẫn, đập bàn,” Cha, còn nữa rõ ràng người đã đến đây, vì sao không trực tiếp mang ta ra ngoài?”

Trung niên nam tử lắc lắc đầu, lại cười nói,” Tiểu Mực a Tiểu Mực, người như thế nào lại bất ổn trọng..... Cha nếu muốn mang người đi, Thủy Nguyệt quốc như thế nào có thể giam cầm được người? Ta làm như vậy là có dụng ý.”

“..... Hay là chỉ đối với ca ca hảo. Hừ-!” Thiếu niên kia chính là đệ đệ của Lục Vũ Hạo – Lục Tiểu Mực. Giờ phút này hẩn nhứ mi ôm bụng, giận hờn không thèm nhìn phụ thân, vẻ mặt rõ ràng nghĩ Tiêu Dao Vương Lục Thuần Hành đang thiên vị.

” Tiểu Mục, người cùng Tiểu Hạo đều là bảo bối của cha. Chính là ca ca người khi nhỏ thì si ngốc, ta tự giác có yêu quý, cho nên phá lệ chiều cố. Người không cần để ý.” Lục Thuần Hành vỗ vỗ vai con, nhưng chính là người kia lại hất ra.

Lục Thuần Hành chỉ có thể thở dài, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, buồn bã nói, ” Nhã Thục a Nhã Thục, đây là người tình nguyện chết cũng muốn lưu cho ta đứa nhỏ này.....”

” Di? Hạo ca ca? Chỉ có một mình người?” Xích Phượng Cung đại sảnh, Lãnh Lam một thân mình hoàng, con mắt to tròn nhìn thẳng Lục Vũ Hạo.

Lục Vũ Hạo yên lặng, uống trà nói, ” Người nghĩ Hạo ca ca ta không có khả năng ở một mình, Một Năm đã đi phân phó cung nữ tẩy quần áo.”

” Không phải không phải, là ta nghe nói buổi chiều.....” Thanh âm có điểm phát run, Lãnh Lam đi đến, ” Không phải Minh phi nương nương đến sao?”

” Có a, nàng mới vừa đi.” Lục Vũ Hạo hào không thèm để ý, lại nâng cái chén rót thêm trà.

Lãnh Lam lo lắng nói, ” Kia nàng có hay không nói cái gì? Nàng.....”

” Nga, ta nghĩ thấy nàng cũng không xấu, không có ngạo mạn, hơn nữa lại rất tao nhã, trách không được trước kia là rất được Lãnh Phong Lam sủng ái.” Vừa nói vừa rót trà, có chút dăm chiêu, nhưng Lãnh Lam đã mất kiên nhẫn, ” Hạo ca ca! Người có hay không ý thức được nguy hiểm a? Minh phi nàng.....”

Lục Vũ Hạo không chút hoang mang, ” Ta nói tiểu quỷ người lo lắng cho ta liền chạy đến đây, có thể thấy được Minh phi này có bao nhiêu lợi hại. Kỳ thật ra ta cũng hiểu được. Thứ nhất, nàng rất ung dung, bất quá nàng sớm biết được chuyện của ta, cho nên không có lộ ra vẻ gì, so với Diễm Diễm Nhi thông minh hơn thứ hai, nàng tựa hồ vô cùng trấn định, nói cách khác nàng có trăm phần trăm nắm chắc..... Là phi tử Lãnh Phong Lam rất sủng ái nên sẽ đến cùng Hoàng hậu nói về việc hòa thân với Thủy Nguyệt quốc, chính là nàng là lá át chủ bài, quả nhiên là người của Thái hậu, nhưng thật ra ta cũng có chút tò mò nếu công chúa kia đến đây khiến nàng không được sủng ái thì làm thế nào thứ ba, nàng đối thái độ của ta không nóng không lạnh dần đo thỏa đáng, có kính nể nhưng lại không hèn mọn, ở điểm này thì không thể khinh thường. Sau khi nói chuyện xong, chúng ta bình tĩnh uống trà, nàng liền rời đi.”

“.....” Lãnh Lam nghe xong bán tín bán nghi, dằn dò, ” Hạo ca ca, Phụ hoàng nói phải đề phòng Minh phi. Người.....”

Lục Vũ Hạo khẽ thở dài, ” Ai..... Ta đương nhiên biết trong này rất nhiều nguy hiểm với phiên toái, chính là hiện tại để sinh tồn ta cũng toàn bộ tiếp nhận, bằng không phải làm sao, chẳng lẽ lại oán trách trời đất? Ai..... Trời phụ người tốt a”

Tiểu hài tử chạy tới ôm lấy Lục Vũ Hạo nói, ” Hạo ca ca a, ở phía dưới kia? Thái hậu, Minh phi, Thủy Nguyệt quốc.....”

“..... Chỉ chọn một thứ.” Lục Vũ Hạo ngửa đầu tựa vào thành giường nói, ” Thủy Nguyệt Hàm.”

” Thủy Nguyệt quốc công chúa?” Lãnh Lam kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Vũ Hạo.

” Nếu hủy hôn chính là Thủy Nguyệt quốc, hết thấy âm mưu tự nhiên tan biến. Tuy nhiên ta này lười nhác không quản quốc gia này với quốc gia kia có cái gì quan hệ, bất quá ước chừng hiện tại chỉ có thể như thế.”

” Hắc.....” Lãnh Lam mỉm cười, ” Hạo ca ca người quả nhiên không ngu ngốc.”

“.....” Thiêu lông mi..... Tiểu quỷ này, chịu không nổi..... Lại một bụng gian trá.

” Ta cũng không cần lo lắng nữa.” Lãnh Lam từ trong ngực Lục Vũ Hạo nhảy ra, ” Hắc hắc, trong chốc lát Phụ hoàng có thể sẽ đến, cho nên để hắc thấy sẽ không tốt lắm.”

” A?” Lục Vũ Hạo khó hiểu, ” Lãnh Phong Lam không thể thấy cái gì?”

” Hắc hắc.” Lãnh Lam cười gian xảo, sau đó nhanh chóng rời Xích Phượng Cung.

Lục Vũ Hạo nhìn thấy bóng dáng đứa nhỏ khuất dần, chau mày, ”..... Không thể khinh xuất. Xem ra kế hoạch chạy trốn hội có nhiều chứng ngại vật lớn a.”

Chạy trốn chính là kế hoạch rời thế giới này. Tính toán có lẽ cũng đã lâu, không biết bên kia kỳ thi Cao đẳng như thế nào rồi.

Chính mình cố gắng học hành vất vả để mai sau thi vào Đại học, về sau kiếm lấy một cô bạn gái, có một gia đình hạnh phúc..... Bởi vì chính mình khi nhỏ bị vứt bỏ, cho nên rất khao khát hạnh phúc, ấm áp.

Sống cuộc sống bình thường như bao người khác, cũng không cần có dị năng khác thường.

Hắn vĩnh viễn không quên được lúc mẹ cầm dao chỉ vào chính mình, hét lên ” Quái vật, cắt đi!”.

Hắn bị một đám thanh niên bắt lương đánh cũng không dám chống lại, sợ hãi chính mình hội dùng năng lực đặc biệt mà thương tổn người khác.

Cho nên lúc Viện trưởng cô nhi viện hảo tâm thu dưỡng hắn, hắn phát thệ đời này không bao giờ sử dụng năng lực kia nữa.

Nhưng chính là..... Đến thế giới này, vì đứa nhỏ kia hay vì chính thiện tâm khiến hắn phá lệ.

Cũng đã ném tư vị bị bằng hữu thân thiết phản bội, bỗng dưng tự nhiên bị ném vào thế giới này.

Bên ngoài tỏ ra thản nhiên không quan tâm, thực tế trong tim lại thấy một cổ chua xót, rồi bời.

Mọi người đều nói xuyên qua sẽ hảo, nhưng đâu ai biết xuyên qua rồi mới thấy thực nhiều chuyện phiền phức.

Một khi đã đáp ứng Lãnh Phong Lam, vậy phải có trách nhiệm với việc Thiên Phong quốc cùng Thủy Nguyệt quốc. Chính là khi mọi chuyện xong xuôi lúc đấy mình nhất định rời đi. Mình vốn không thuộc về nơi này, đây là một không gian ảo tưởng. Còn về việc rời đi như thế nào, cũng rất xa vời....

Càng nghĩ càng khổ sở, đành phải nằm trên giường thở dài.

” Bẩm hoàng hậu nương nương, Hoàng Minh Cung Ngọc Dung cô nương cầu kiến.” Vốn đang muốn cùng Chu Công ước hội, lại có người tới, định mặc kệ, lại nghe được ba chữ ” Hoàng Minh Cung” đành phải ngồi dậy chỉnh sửa y phục, nói ” Truyền vào.” (Chu công ước hội: Chính là đi ngủ a)

Tiếng nói vừa dứt, đại môn mở ra, người bước vào chính là cô nương thanh tú bên cạnh Thái hậu.

Ngọc Dung nhìn thấy Lục Vũ Hạo một thân lam y giống như hôm diện kiến Thái hậu, lại thấy hắn ngồi dậy, sắc mặt nhợt nhạt, mang theo vẻ nhột nhạt u buồn, khiến tâm hồn thiếu nữ rung động.

” Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Ngọc dung hạ thân hành lễ.

Lục Vũ Hạo khoát khoát tay, cung nhân đóng cửa, Ngọc Dung đứng dậy.

” Thái hậu có lời truyền sao?” Lục Vũ Hạo lười nhác ứng phó, hắn hiện tại còn đang nguyên cùng Chu Công ước hội.

“..... Không..... Không phải..... Là...” Ngọc Dung áp ứng, hai gò má tự nhiên ửng đỏ,” Là ngọc Dung tự mình..... Đến gặp Hoàng hậu.....”

” Nga?” Lục Vũ Hạo thiêu mi, nữ tử này cư nhiên ăn nói lỗ mãng.....

“..... Nô tì biết Hoàng hậu đối Thái hậu thực không có ác ý.....” Ngọc Dung tựa hồ thực khẩn trương,” Là..... Ngọc dung biết một số sự tình, mong muốn có thể trợ giúp Hoàng hậu nương nương.....”

Ngón tay mềm mại bầu vào y phục, y phục có chút nhăn lại, hai mắt chứa đầy ý tứ.

Lục Vũ Hạo nhìn vào đôi mắt, sáng tỏ đôi chút, nói,” Ngọc Dung cô nương chắc cũng biết ta là người của Hoàng đế.”

Nghe vậy, Ngọc Dung vội ngẩng mặt lên, lắc đầu,” Ngọc Dung không phải..... Ngọc Dung..... Thực không có phản bội Thái hậu, chính là nghe nói Minh phi có ghé qua, lo sợ Hoàng hậu..... Cho nên lớn mật đến.....”

Lục Vũ Hạo hạ tầm mắt, bởi vì dù sao cũng là nam tử cho nên cao hơn Ngọc Dung một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống nói,” Người thích ta?”

Ngọc dung kinh hãi, quỳ xuống,” Nô tì không dám đối với người của Bệ hạ có chút..... Chút.....”

” Thái hậu cố ý muốn đem người an bài bên cạnh Bệ hạ, vì sao hội đối ta.....” Ám muội nhìn xuống, ngón tay chạm vào hai gò má đỏ ửng.

14. Chương 13: Ngọc Dung

Ngọc dung tựa hồ có chút ngoài ý muốn – quả thực, Thái hậu nương nương từng nói qua sẽ cho mình trở thành phi tử, nhưng chính là nàng thực không muốn..... Nam tử mình ngưỡng mộ trong lòng chính ở trước mắt.

Nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má mềm mại, Lục Vũ Hạo cười nói,” Có năng lực đối Hoàng hậu nói chuyện như vậy, không phải phía sau có Thái hậu tận lực duy trì tính mạng nếu không tiểu cung nữ người thế nào lại mạo muội lỗ mãng..... Huống chi ta thấy Ngọc Dung cô nương mặt mày nguyệt mạo, Thái hậu hẳn là hy vọng tâm phúc của mình có thể an bài bên cạnh Hoàng đế.”

Nghe được Lục Vũ Hạo tán dương chính mình, Ngọc Dung lập tức lại cúi đầu sợ hãi nói,” Hoàng hậu..... Người.....”

Lục Vũ Hạo thu hồi tay, trong nháy mắt sắc mặt có chút âm trầm,” Người đến đây là muốn nói gì?”

” Là..... Hồi..... Hồi hoàng hậu.....” Nàng thân mình run nhẹ,” Ngọc dung lần này tiến đến hoàn toàn là vì chuyện cá nhân..... Bởi vì thân là thị cận của Thái hậu, cho nên đối Minh phi có chút rõ ràng..... Cũng gặp qua người bị nàng hại..... Cho nên..... Cho nên tới nhắc Hoàng hậu cũng phải cảnh giác.....”

Ánh mắt cao thâm khó lường dò xét nữ tử trước mặt, Lục Vũ Hạo ngồi tại vị trí chủ thượng, uống trà nói,” Không thể nào, nàng vừa mới đến rõ ràng là khiêm tốn có lẽ, hơn nữa cử chỉ thích đáng, ta lại nghĩ đây là một nữ nhân ôn nhu hiền huệ. Mỹ nhân như vậy lại đi hại người?”

Tựa hồ là nghe thấy người trong lòng mình đi khen ngợi người khác, Ngọc Dung vốn sắc mặt hồng nhuận trong lúc đó lại có chút tức giận, nàng không cam lòng nói,” Hoàng hậu nương nương người lại không biết! Minh phi là tiểu công chúa Kim Nhật quốc, lúc đó sang Thiên Phong quốc chỉ có vài năm ngắn ngủn, biểu hiện đích thực không hiện sơn đầu thủy, nhưng chính là..... Tại thời điểm nàng được Hoàng thượng đặc sủng, có một lần bệ hạ đối một cung nữ có sủng ái chi tâm, kết quả Minh phi đêm đó liền giết người diệt khẩu..... Ta..... Lúc ấy chỉ có ta chứng kiến..... Thái hậu tựa hồ cũng biết, nhưng chính là để ngoài mắt. Ngọc Dung không có nói dối..... Còn thỉnh hoàng hậu.....”

Lục Vũ Hạo cười nhạt, chén trà hung hăng nện ở trên bàn, cười nói,” Ngọc Dung a Ngọc Dung, người nghĩ ta hội tin tưởng một lời người nói?” Chuyển sang lớn tiếng,” Đúng vậy..... Nếu hiện tại người được Hoàng Thượng sủng ái là ta hợp lực với hậu cung thế lực lớn nhất Minh Phi nương nương cùng đấu đá thì chắc chắn người chết còn ta sống, có Thái hậu trợ giúp, người khả dĩ có thể một tác lên mây trở thành một trong số hậu phi, a, ta thấy kỳ quái, khinh bỉ ta thân là nam sủng của Hoàng đế chính là Ngọc Dung cô nương, tự nhiên lại hảo tâm đến cảnh báo cho ta?”

Mặt mày thất sắc, còn có một cổ chua xót khó tả,” Ngọc Dung tự là biết..... Hoàng hậu nương nương là người của Hoàng Thượng..... Thế nhưng bây giờ..... Cho dù chết trong tay Hoàng hậu nương nương..... Ngọc dung cũng không hối tiếc..... Minh phi nàng thực sự rất nguy hiểm, rất nguy hiểm, nàng.....”

Nhìn thấy nữ nhân cố nén nước mắt, Lục Vũ Hạo có chút mềm lòng, dù sao chính mình cũng muốn thử, xem ra nàng là thực tâm.

” Ta nói vậy đích thực là....” Lục Vũ Hạo đứng dậy, bước trước mặt Ngọc Dung, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, giúp nàng lau nước mắt, hòa nhã nói,” Thái hậu cùng Minh phi là đồng dạng người, Ngọc Dung cô nương mạo hiểm liều chết đến đây, ta như thế nào dám có ý hoài nghi..... Huống chi..... Nhìn thấy mỹ nhân rơi lệ, ta cũng là không đành lòng.”

Ngọc Dung thấy thái độ hoàn toàn tương phản của Lục Vũ Hạo khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc, nhưng chính là cảm giác được Lục Vũ Hạo tựa hồ tin tưởng chính mình, cầm nước mắt cười nói,”..... Có khả năng giúp được Hoàng hậu nương nương, Ngọc Dung có chết vạn lần cũng không từ.....”

Lục Vũ Hạo tiêu sái xoay người, đưa lưng về phía nữ nhân đang quỳ,” Đừng lên đi, sớm một chút trở về. Những gì người nói ta đều nhớ kỹ. Nếu Ngọc Dung cô nương có tâm, có thể tại bên Thái hậu tiếp tục giúp ta lưu ý Minh phi. Lục Vũ Hạo sẽ trọn đời lưu tâm..... Ngọc Dung người thật là cô nương tốt.”

Ngọc Dung ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng nam nhân trước mặt trước mặt, biết bọn họ thân phận cách biệt rất xa – Nam sủng của Hoàng đế cùng cung nữ!

Nhưng chính là..... Tại nơi Hoàng cung tranh đấu này..... Nàng lần đầu tiên tìm được một người có khả năng khiến mình thoải mái.....

Chỉ thấy từng thấy qua một mặt, thậm chí trước kia nghe tin đồn về hắn cũng không hảo.....

Nhưng chính là người này một chút si ngốc cũng không có..... Cũng không có làm kẻ khác chán ghét..... Khí chất trên người hết lần này đến lần khác hấp dẫn người.....

Có rơi vào tay giặc cũng không nửa câu oán hận.....

Đèn thấp rực rỡ, Lục Vũ Hạo nhìn một bàn đầy đồ ăn lại có chút dăm chiêu.

Hôm nay có phải là có điểm quá phận? Đối với mối tình đầu của thiếu nữ lại cứ nhiên dùng hết thủ đoạn.....

” Hoàng đế bệ hạ giá lâm!” Thanh âm sắc nhọn của cung nhân phá vỡ sự áy náy của Lục Vũ Hạo. Lục Vũ Hạo đứng dậy, một bên Lâm Một Năm nhanh chóng quỳ xuống.

Hắc sắc long bào cao lớn xuất hiện, tiếp theo là toàn bộ cung nhân lui ra.

Lâm Một Năm cũng thức thời quay vào nội đường.

” Ta nói, người mỗi ngày đều đến chỗ ta là có ý tứ gì chứ?” Cầm đôi đũa đập đập lên mặt bàn, không hề có lễ phép nói,” Còn nữa! Muốn tới thì thuận tiện đem Tiểu Lam tử tiểu quý kia cùng đến.”

” Người không muốn gặp ta?” Lãnh Phong Lam nói,” Người thấy ta đến khiến người trong này ăn cơm sẽ phiền toái?”

Lục Vũ Hạo bỗng nhiên biến thành ai oán nói,” Bệ hạ a, ngài cũng biết ta gọi thẳng tực danh của ngài đều bị Một Năm hô to gọi nhỏ! Ngài ở trong này cao cao tại thượng a, ta nào dám không muốn gặp ngài a! Huống chi, bệ hạ cấp ta gây ra một loạt phiền toái đã là bệ hạ đối ta ‘quan tâm chu toàn’ a, Lục Vũ Hạo sao dám cự tuyệt. Như vậy liền thỉnh bệ hạ quý trọng thân thể Lục Vũ Hạo ta, sớm sớm ăn xong cơm liền hồi phủ đi. Lục Vũ Hạo sợ hãi trong cung hội lan truyền bệ hạ sa đoạ vào nam sắc vô pháp tự kiềm chế a, bệ hạ.”

“.....” Thiêu mi xem người trước mắt, mình đã nói một đồng thứ như vậy cứ nhiên cũng không thèm nhìn mình một cái, Lãnh Phong Lam thần nhiên nói,” Không phải nói có thể cho phép khi chúng ta là bằng hữu, vì sao còn muốn này bệ hạ kia bệ hạ. Người bị kích động sao?”

Vốn đang uống một ngụm trà, không ngờ Lục Vũ Hạo lại bị sặc!

” Khụ khụ..... Khụ.....” Ôm bụng dậm chân, Lục Vũ Hạo nói,” Là a, ta xem người là bằng hữu, người lại cái gì không để cho ta nói. Ta một mình gánh chịu thống khổ, một mình chiến đấu hăng hái một chết đi được! Khiến tâm ta thụ thương, lại bị kích động sâu sắc a!”

Hắc mâu thâm thúy khê liếc nhìn, nói,” Người là nén giận đi bằng không ta không có nói cho người điều người muốn a?”

“..... Không được.” Lục Vũ Hạo liền đứng thẳng dậy, nghiêm trang nói,” Ta hy vọng bằng hữu trong lúc này có thể thẳng thắn với nhau, không cần che che dấu dấu, có cái gì thì nói cái đó.”

“..... Chúng ta không phải đã sớm thẳng thắn với nhau sao?” Lãnh Phong Lam nghi hoặc nói,” Hay là người vẫn chưa thẳng thắn nói chuyện với ta?”

Nắm chặt đôi đũa cơ hồ muốn đem nó ra bẻ làm đôi, Lục Vũ Hạo nghiêng răng nói,” Đúng vậy, ta đúng là bị người nhìn thấu? Ân? Mặc dù lại hảo hảo cầm kiếm đối ta, tin được người rất khó a.”

” Ta là hoàng đế, đương nhiên có quyền bá đạo.” Nói xong, Lãnh Phong Lam bình thường trên mặt vốn không có biểu tình gì nay cứ nhiên lại có chút nhó nhưng cười, hơn nữa nhìn thấy Lục Vũ Hạo tức giận hai má đỏ phừng cùng vẻ mặt tưởng ăn thịt người thực sự có điểm hứng thú.

Tồn hơi thừa lời,” Aha cấp, vậy Hoàng hậu ta có cái gì đặc quyền chứ?”

” Có.” Tiếng Lãnh Lam ở bên ngoài vọng vào, thân hình nhỏ nhỏ len qua khe cửa, chạy đi tới ôm thắt lưng Lục Vũ Hạo, ngọt ngào ngẩng đầu cười đối Lục Vũ Hạo nói,” Người bị Phụ hoàng khi dễ và theo giúp ta ngoạn chính là đặc quyền! Hạo ca ca Tiểu Lam rất nhớ người!”

Hắc tuyến.

Ôm lấy thân mình chính là tiểu tử mềm mềm đang nũng nịu, cứ nhiên lại nói ra những lời ác ma khủng bố.

Hỗn đản tiểu quỷ một bụng xấu xa.....

Một bên cười mèo véo véo mặt Lãnh Lam, trả thù nói,” Ách a a, phải không..... Người xem Hạo ca ca ta đang cùng người ngoạn này! Được ngoạn vui chứ? Ân, Tiểu Lam đáng yêu của ta!”

Nặn ra vài giọt nước mắt, Lãnh Lam nhìn về phía Lãnh Phong Lam cầu trợ, tựa hồ ý bảo Phụ hoàng cứu hần.

Đáng tiếc người ngồi sau đang ăn cơm, còn khoái trí nhìn hai người.

” Lam nhi a, nếu Hạo ca ca có gì muốn hỏi người thì hội trả lời hần. Nhớ rõ còn phải nói đầy đủ.” Lãnh Lam ngốc lảng, nghe thấy Lãnh Phong Lam nói có chút khó tin vội hỏi lại,” Phụ hoàng? Thực sự cái gì cũng có thể nói?”

Lục Vũ Hạo cũng nhìn hai người kỳ quái, dừng lại khi dễ Lãnh Lam, cảm thấy lại muốn đem Lãnh Phong Lam ra lần thứ hai trăm mà mắng chó huyết lâm đầu – quả nhiên là đối ta luôn cảnh giác, cái gì cũng không nói! Hiện tại lại làm sao vậy, thái độ chuyển biến 180 độ? (chó huyết lâm đầu: ý nói mất uy tín, tin tưởng)

” Ân.” Bởi vì mệt nhọc một ngày, Lãnh Phong Lam đang chuyên tâm ăn cơm.

Ai ngờ, Lãnh Lam đột nhiên cười quỷ dị,” Chuyện trước kia Phụ hoàng sung hạnh phi tần cùng với sở thích xấu xa gì cũng có thể nói sao?”

Lãnh Phong Lam tuy nhiên không có phun cơm, nhưng chính là bị kinh động, nhìn Lục Vũ Hạo ôm bụng cười tới cười lui, nhăn trợn giận dữ nói,” Người nói đi, ta có cái gì sở thích xấu xa?”

” Chuyện này a, ta chỉ đối một mình Hạo ca ca nói, hắc hắc.” Nói xong liền nhào vào lòng Lục Vũ Hạo cầu bảo hộ, Lục Vũ Hạo cười ôm lấy Lãnh Lam, thuận tiện đối Lãnh Phong Lam khoát khoát tay nói,” Được rồi, Lam, đứa nhỏ này rất hay thích nói giỡn.”

Lãnh Phong Lam liếc mắt cảnh cáo Lãnh Lam, lại đối Lục Vũ Hạo nói,” Người không phải nói có vấn đề cần hỏi ta. Buổi tối ta còn muốn phê tấu chương, có thể sẽ không có thời gian. Có cái gì liền nói luôn đi.”

Nhìn thấy khuôn mặt cương nghị đầy uy nghiêm khi nhắc đến quốc gia đại sự, Lục Vũ Hạo trong lòng cười nhạt – Quả nhiên là tên gia hỏa quỷ dị

15. Chương 14: Ngưỡng Mộ

” Khụ, đầu tiên..... người nói cho ta biết người trong lòng của Thủy nguyệt quốc công chúa là ai tiếp theo, biến cố nội tình trong hoàng cung năm năm trước nói cho ta cuối cùng.....” Lục Vũ Hạo có chút đắm chiêu nói,” Trong khoảng thời gian này thỉnh phối hợp ta cấp Thái hậu diễn một vở kịch.”

” Nga, người quả nhiên là xuất thân diễn tử.” Lãnh Phong Lam phá lệ trêu ghẹo nói,” Được, chỉ cần người có khả năng giải quyết, người muốn diễn như thế nào đều được.”

Lục Vũ Hạo gật gật đầu nói,” Kịch bản..... Khụ, hay nói cách khác kế hoạch là như thế này....”

Một bên, Lãnh Lam trừng lớn mắt, Lãnh Phong Lam lại vẻ mặt suy tư.....

Thành bại chỉ có một lần..... Nói cách khác có thể chạy khỏi Hoàng cung chỉ có một cơ hội này.....

Thiên Phong quốc luôn thừa thải tơ lụa trứ danh, tiếp đãi khách quý cũng là dùng tơ tằm tối thượng đẳng.

Thảm đỏ trải dài trên nền đá, tiến vào Chu Tước môn, đối diện chính là chính điện.

Chính điện rộng lớn mà trang nghiêm, thiết kế đầy trang trọng đại khí nhưng lại đơn giản thanh thoát không hề giống như tham ô, vợ vét của dân chúng.

Phía bên kia, đi trước là một cổ kiệu thanh lam sắc, bên trong là một mỹ nhân phiêu phiêu như tiên nữ. Mỹ nhân hắc phát như mực, vắn lại như mây, tiểu ngữ nhàn nhạt. Băng phu ngọc cốt, thối khả đạn phá. Dáng người thon dài, lả lướt đầy hứng thú. Cao nhã thoát tục, duyên dáng yêu kiều. (hắc phát như mực: tóc đen như mực băng phu ngọc cốt, thối khả đạn phá: câu này hơi khó, nói chung là bạn này rất đẹp)

Chính điện môn, đứng ở chính giữa là Hoàng đế Lãn Phong Lam, bên phải là Hoàng hậu Lục Vũ Hạo. Đứng ở giữa bọn họ là Thái tử Lãn Lam. Bên trái là Thái hậu Hàn Thủy Uyên. Các hậu phi khác không có tư cách cùng gặp quốc ngoại tiết sử. (ngoại quốc tiết sử: sứ giả nước ngoài)

Hai bên đình văn võ bá quan, giai hành đại lễ. (tất cả đều hành lễ)

Tập tục ở Thiên Phong quốc là bất luận đại quốc hay tiểu quốc, chỉ cần là tiết sử hay là Hoàng cung quý tộc tới chơi đều phải là đại lễ nghênh đón, lúc này mới có thể diễn đạt trọng vọng thành ý tôn kính của Thiên Phong quốc đối với khách nhân.

Quang dương sáng lạng, đúng lúc ấy Lục Vũ Hạo ở bên kia lại trừng lớn mắt.....

Hắn gặp Thái hậu thấy được một thân ung dung hoa quý, gặp qua Điền Điền Nhi ngọt ngào mỹ lệ động lòng người, lại gặp qua Minh phi Kim Thành thông dong đậm dục. (đậm dục: đầm đầm a)

Nhưng trước mặt hiện tại chính là đại mỹ nhân..... Cơ hồ trong lòng mình tràn đầy hoan hỉ, thanh thuần đến thoát tục!

Có lẽ cái này phải gọi là nhất kiến chung tình, Lục Vũ Hạo chỉ cảm thấy chính mình có một cỗ nhiệt huyết từ đỉnh đầu tuôn xuống phía dưới, cả mặt nhiễm hồng. Hắn thậm chí nghĩ Thủy Nguyệt Hàm trên người tựa như là có hào quang của thần tiên thực làm hại mắt mình a.

Chậm chậm bước tới..... Hồng sắc trải dài trên thảm đỏ..... Tựa như là tiến vào giáo đường thành hôn.....

Tựa hồ là cảm giác được bên cạnh có ánh mắt nóng rực quét qua, Lãn Phong Lam khẽ nghiêng đầu, thấp giọng nói, "Hạo..... Đừng quên kế hoạch của người, còn có người đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không phản bội ta. Hôm qua ta nói rồi..... Nàng đã có người trong lòng rồi a."

Tựa như có một chậu nước lạnh dội xuống, tẩy triệt hết thủy nhiệt chuẩn bị nhào về phía trước.....

Lục Vũ Hạo nghiêng rằng, thật sự muốn đem cái tên phá hỏng giây phút tuyệt vời kia ra đánh một trận.....

Phía dưới, Lãn Lam đưa bàn tay phấn nộn nhẹ nhàng kéo kéo Lục Vũ Hạo nói, "Hạo ca ca, người vừa mới chảy nước miếng a....."

Di! Tình thiên sét đánh!

Mình thực sự không biết tốt xấu cư nhiên nhìn thấy mỹ nhân liền chảy nước miếng!

Đang muốn cúi đầu, lại nghe thấy, "Chuyên tâm đi, Lam nhi nói giỡn đó. Đừng làm hỏng việc."

Lãn Phong Lam lạnh lùng nói.

Là a, người là Hoàng đế đương nhiên được nhìn thấy rất nhiều mỹ nhân. Nhưng ta ở thế giới khoa học phát triển kia.....Mỹ nhân đều là đẹp nhân tạo....

A, rất là thích vẻ đẹp *** khiết tự nhiên.....

"Thủy Nguyệt Hàm tham kiến biểu ca, biểu tẩu..... Cô cô." Thanh âm tế nhuyễn nhẹ nhàng bên tai Lục Vũ Hạo tựa như thiên籁.....(thiên籁: tiếng trời)

Chính là một câu” Biểu tẩu” Lại khiến trong tâm Lục Vũ Hạo như có thủy *** vỡ nát rơi xuống khiến thương tích đầy mình.

Tựa hồ biết được suy nghĩ của Lục Vũ Hạo, Lãnh Phong Lam tiếp tục dùng nhỏ giọng nói,” Uy..... Đại cục làm trọng!” Vừa nói xong, bàn tay to lớn thô ráp mà ấm áp liền lập tức nắm lấy Lục Vũ Hạo. Lục Vũ Hạo cả kinh thể nhưng là Lãnh Phong Lam đứng là trước mặt mọi người lôi kéo mình tiến lên!!!

A a a a! Thật mất mặt chết đi được!

Hắn, là, một, nam, nhân, a!

Lãnh Phong Lam cố sức kéo, Lục Vũ Hạo chỉ có thể bị bắt buộc lao đảo về phía trước.

Giương mắt, Thủy Nguyệt Hàm cười thực sự là dung nhan mỹ lệ.....

Đại quần.....

” Nguyên lai vị này chính là tẩu tẩu nổi tiếng, nghe danh đã lâu.” Mỹ nhân lời nói đích thực dễ nghe, chỉ là lúc vào đến đại não lại như có kim đâm!

“..... A, nghe danh đã lâu. Ngũ đại quốc đệ nhất mỹ nhân, Thủy Nguyệt quốc công chúa điện hạ.” Lục Vũ Hạo theo thói quen đưa tay ra (phép lịch sự ở thế giới bên kia), Lãnh Phong Lam lại nhanh chóng kéo về,” Tốt lắm, biểu muội đường vất vả, ta sẽ phái Hàn Ngự (thị vệ theo Lãnh Phong Lam từ nhỏ, đã xuất hiện ở phía trước) hảo hảo chiếu cố của ngươi.”

“.....” Thủy Nguyệt Hàm khẽ gật đầu, đối Lục Vũ Hạo ánh mắt rõ ràng ái mộ khẽ mỉm cười.

Ánh dương quang đẹp mắt, mây liễu môi anh đào cong lên, như thán ba hoa đào, càng giống như phù dung xuất thủy..... (phù dung xuất thủy: Sen nở trên mặt nước)

Nga..... Thiên sứ ở nơi nào..... Ta thấy ta như được sống lại.....

Ngày đó buổi chiều, Lục Vũ Hạo một bên cắn hạt dưa một bên thở dài nói,” Sớm biết ta sẽ không đùa giỡn..... Ta rất thích nữ nhân kia..... Vừa nhìn đã thấy là một nữ nhân ôn nhu thiện lương..... Oa..... Vì cái gì nữ nhân như vậy đưa cho Lãnh Phong Lam hắn lại không cần còn muốn ta đến giúp hắn thu thập tàn cục? Vì sao ta thích lại không để cho ta..... A.....”

” Hạo ca ca ngươi cũng đừng oán giận, oán giận cũng không được. Ai kêu hiện tại toàn thiên hạ mọi người đều biết ngươi là Hoàng hậu của Phụ hoàng. Nữ nhân gặp ngươi đều kính nhi viễn chi.” Lãnh Lam ăn một ngụm bánh hoa quế, ăn rất say sưa. Lời nói ra cũng xấu xa tới cực hạn. (kính nhi viễn chi: tôn kính mà không thể gần gũi)

” Ai nói, Ngọc Dung cô nương liền thích ta a!” Tựa hồ là tiểu hài tử không phục, Lục Vũ Hạo phản bác nói,” Thật là! Đợi sự tình Thủy Nguyệt quốc giải quyết xong ta liền cùng Lãnh Phong Lam li hôn! Không quản nó là quốc gia gì, ta nhất định phải thú một lão bà về sống!”

Lãnh Lam trừng lớn mắt, thâm mỉm cười quỷ dị một chút – Nguyên lai Hạo ca ca ngươi muốn chạy trốn a, sẽ không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ngươi đã muốn chạy trốn? Kia không thể được a..... Một “Mẫu hậu” như vậy sao có khả năng tùy tiện buông tha.

Bên kia, hoàn toàn không biết chính mình lỡ miệng, vẫn nhìn bầu trời xanh bên ngoài Xích Phượng Cung lại thêm ai oán nói,” Còn có cái tên đệ đệ rước cho ta phiền phức.... Trước tiên đánh cho một bữa rồi nói sau.” Một câu cuối cùng nói ra đầy oán hận.

“A? Ngươi nói Tiểu Mục?” Lãnh Lam nghe thấy hứng thú, bỏ nhào vào trong lòng Lục Vũ Hạo điềm nhiên hỏi,” Ta cùng Tiểu Mục từ nhỏ cùng nhau lớn lên nga, hắn so với ta lớn hơn.”

Lục Vũ Hạo chớp mắt nói,” Vậy ngươi chắc đã từng gặp qua ta đi?”

” Ân..... Không tính là gặp qua. Hạo ca ca ngươi bị nhốt trong phòng, chỉ có si ngục kêu gào thảm thiết, Tiểu Mục không cho ta lại gần.....phòng của ngươi.” Lãnh Lam nói được một nửa có chút dừng lại, sát ngôn xem sắc thấy Lục Vũ Hạo hào không thêm để ý, tiếp tục nói,” Hạo ca ca, ngươi là đột nhiên lại không ngủ? Hay là bị Sa Trâm Thanh làm kích động?”

Lục Vũ Hạo phát hiện không đúng, nhú mi đạo,” Người nói người chỉ nghe qua kêu thăm thiết? Nói như vậy trước kia vẫn chưa chân chính gặp ta? Còn có.....Sa Trầm Thanh là ai?”

Lãnh Lam nghe ra một ít sơ hở trong lời nói của Lục Vũ Hạo, cũng chưa hỏi, chỉ trả lời,”..... Sa Trầm Thanh chính là người bắt người đi..... Là Địa Hỏa quốc hoàng đế. Hắn cùng Phụ hoàng tựa hồ là túc địch.”

“A?” Nhớ tới cái cảm y công tử kia đích xác nói Lãnh Phong Lam là đối thủ duy nhất của hắn.....

“..... Ân, không chỉ như vậy, muội muội hắn Sa Tần cùng tứ thúc Lãnh Mẫn Chi tựa hồ cố ý liên thủ đoạt quyền của Phụ hoàng. Cho nên thân là Hoàng đế hắn mới có thể dễ dàng qua Thiên Phong quốc.” Lãnh Lam ngừng ăn bánh hoa quế nghiêm trang nói,” Hạo ca ca người nhất định phải cẩn thận cái tên gia hỏa kia, hắn rất lợi hại đích, năm năm trước lúc Phụ hoàng thân sinh ra ta chết, chính là hắn ở sau lưng giở trò quỷ. Ân..... Phụ hoàng nói vậy.”

Lục Vũ Hạo nhìn khuôn mặt trắng nõn dính đầy vụn bánh, bất đắc dĩ cười nói,” Thực hoài nghi người có đúng hay không 10 tuổi. Giống như người lớn.”

Đôi mắt đen láy như hạt bồ đào đảo đảo, ngại ngần tiếp tục cười nói,” Hắc..... Hạo ca ca người cũng là thông minh ngoài ý muốn thôi.”

” Người đúng là một tiểu quỷ quỷ dị một bụng xấu xa, hiện tại nên đề phòng nhất chính là người a.” Lục Vũ Hạo nói xong nhéo nhéo lỗ tai hắn nói,” Nên quay về Ngự Thư Hiên đọc sách! Bằng không Lãnh Phong Lam kêu ca..... Phiền toái chết.”

Lãnh Lam khởi phần chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói,” Hạo ca ca người xấu a! Lại lấy Phụ hoàng áp ta! Nếu người là Mẫu hậu ta liền nghe lời.”

” Người muốn chết sao tiểu quỷ?” “Mẫu” đó là từ mà Lục Vũ Hạo thực không thích, hắn thiêu mi cười,” Hay là người hy vọng bị gia hỏa phía sau người cắn?” Vừa nói xong, Lãnh Lam liền cảm giác được sau lưng có áp bức, không tình nguyện xoay người nói,” Phụ hoàng..... Người thực là thần không biết quỷ không hay.”

” Trở về đọc sách.” Ngắn gọn nói xong, Lãnh Phong Lam mỗi một ngồi xuống ghế, giận dữ nói,” Tốt lắm, Lục Vũ Hạo..... Dựa theo người cái gọi là kịch bản, ta đến đây..... Bất qua Mẫu hậu, sẽ bị người làm tức chết đi.”

16. Chương 15: Chuyện Cũ

” Khi dễ lão nhân gia chắc chắn là không được. Kính trên nhường dưới là đạo mà mỗi người đều nên làm. Huống hồ..... Có thể khiến Thái hậu tức giận chắc không nhiều.” Lục Vũ Hạo vừa nói lại có chút dăm chiêu,” Đây không phải là một mũi tên trúng hai con chim mà là ba.”

” Có ý tứ gì?” Lãnh Phong Lam ước chừng nghe hiểu thành ngữ kia, nhưng lại không minh bạch cho lắm.

“..... Chính là liên hoàn kế.” Hắn gật đầu, tiếp tục nói,” Người nói người trong lòng Thủy Nguyệt Hàm chính là Hàn Ngự, bởi vì thời điểm người sang Thủy Nguyệt quốc làm chất tử hắn luôn bên cạnh người, lúc này hắn cùng Thủy Nguyệt Hàm nảy sinh cảm tình – hiển nhiên là đoạn tình ái này che dấu rất sâu, phỏng chừng trừ người với Tiểu Lam ra bên ngoài không ai biết, trong đó có cả thái hậu. Cho nên, an bài Hàn Ngự hộ tống Nguyệt Hàm.”

Lãnh Phong Lam đồng ý gật đầu,” Đúng vậy.” Hàng mi sắc bén chau lại,” Nhưng đêm nay người thực sự nhượng ta ngủ trong này cùng người?”

Quỷ dị cười, Lục Vũ Hạo lắc đầu,” Thái hậu biết ta đi đại giống trống khua chiêng náo loạn một hồi chắc chắn sau này nhất định sẽ có cảnh giác, càng hội điều tra ta, hắc hắc, đáng tiếc nàng cái gì cũng tra không đến..... Sau đó, nàng là muốn cho Thủy Nguyệt quốc cùng Thiên Phong quốc quan hệ càng tiến từng bước, cho nên với nàng ta là chướng ngại lớn nhất. Để diệt trừ ta có lẽ nàng sẽ tìm mọi cách để loại bỏ ta. Minh phi trước mắt có mục đích gì ta cũng chưa rõ nhưng ta có thể đoán được rằng nàng có thể vì một lý do nào đó mà bị Thái hậu chế trụ, cũng có thể là muốn cùng thái hậu liên thủ để đạt được mục đích.”

Lãnh Phong Lam đứng dậy, đích thân đi lấy một chén nước cho Lục Vũ Hạo, ngồi xuống nói, "Vì cái gì người có thể tự tin Thái hậu không tra ra người, nói thật, sự phụ đối với người cũng là hàm hồ kì từ. Còn có, người dựa vào cái gì nói Minh phi có không biết mục đích?"

Tiếp nhận chén nước do Lãnh Phong Lam đưa đến, Lục Vũ Hạo không chút do dự uống xong rồi nói, "..... Không phải phức tạp như người tưởng, về ta, các người chỉ cần coi như là 'Lục Vũ Hạo'. Dù sao ta đối với người không có ác ý. Cũng không muốn trở thành kẻ địch của người." Mất đảo qua đảo lại, rồi sau đó nhìn Lãnh Phong Lam, nguy hiểm nói, "Lam..... Người sẽ không đến bây giờ đối với ta vẫn còn hoài nghi đề phòng?"

Lãnh Phong Lam thâm thúy nhìn vào mắt Lục Vũ Hạo nói, "Người nghĩ ta phóng cho người đi là hoài nghi người?"

"Đều không phải, hắc hắc." Lục Vũ Hạo tiếp tục uống một ngụm nước, cười nói, "Cho nên Mẫu hậu người cùng Minh phi có quan hệ thân cận ta cũng chỉ là có chút suy đoán mà thôi, người cứ yên tâm. Trước mắt, người hãy ngoan ngoãn giả như thực sủng hạnh ta, chúng ta thu hút ánh mắt của Thái hậu, tiếp theo, thần không biết quỷ không hay làm Hàn Ngự cùng Thủy Nguyệt Hàm gạo nấu thành cơm."

"....." Nhìn thấy tiểu hài tử cười trước mắt, Lãnh Phong Lam bỗng nhiên thấy đáy lòng có chút kỳ quái.

Lục Vũ Hạo đứng dậy, ở trong phòng qua lại đi rồi vài bước, "Về phần nội tình chính biến hoàng cung năm năm trước, ta cuối cùng thấy điểm đáng ngờ quan trọng."

Suy nghĩ của Lãnh Phong Lam bị cắt đứt, ngẩng đầu nhìn Lục Vũ Hạo nói, "Như thế nào?"

"Người nói ca của người là..... Khụ, tiền nhiệm Hoàng đế là bị độc chết. Người còn nói Tứ đệ Lãnh Mẫn Chi của người là đáng nghi nhất." Lục Vũ Hạo trực tiếp nhìn về phía Lãnh Phong Lam, "Nhưng lại vì có gì không có điều tra rõ ràng hung thủ? Cứ như vậy không giải quyết được gì? Tiểu Lam bị phò thác cho người lúc mọi chuyện đã xong?"

Ánh mắt có chút đáng sợ, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thản, đối Lục Vũ Hạo nói, "Xem ra người còn không biết, ta cùng người cha Tiêu Dao Vương Lục Thuần Hành là quan hệ thầy trò. Bằng không, cái người gọi là đáng nghi sẽ không có."

"A?" Lục Vũ Hạo như tỉnh mộng – hần ngay cả "Cha" đến bây giờ cũng chưa gặp qua a a a a a a a!

"Khi ta còn nhỏ thân thể không được hảo, Phụ hoàng đưa ta đến Phượng Hà sơn tĩnh dưỡng, ta cũng không hỏi nhiều sự tình ở Hoàng cung. Thời điểm quen với sự phụ, sự phụ đang tang thê hậu ở chung quanh đấy dạo chơi, mang theo người và Lục Tiểu Mục còn nhỏ. Sự phụ rất lợi hại, hần vài lần cấp được đã chữa khỏi cho ta, ta liền đi theo sự phụ học kiếm còn có một ít cổ thư. Cho dù khi ta bị đưa đi làm chất tử, sự phụ cũng không cùng ta đoạn tuyệt vắng lai rất hay lui tới, Hàn Ngự là Mẫu hậu ban cho ta, ta liền đem hần trở thành huynh đệ tốt." Lãnh Phong Lam khi đang nói chuyện, vẻ mặt luôn nghiêm túc nhưng đúng là có chút hòa nhã, "Ta thực kính ngưỡng sự phụ nên theo người vân du, đương nhiên khi đó mới 28 tuổi, tự nhiên là không sợ trời cũng không sợ đất. Nhưng chính là ba năm sau..... Sự phụ bỗng nhiên mang ta trở về Hoàng cung, thời điểm này đại ca đã trúng độc đã quá sâu nhưng lại không biết là người nào xuống tay." Ngữ điệu bình ổn lại có chút run nhẹ, tựa hồ ẩn nhẫn tức giận, "Khi ta tỉnh dưỡng thì huynh đệ có cả tỷ tỷ đều đến thăm ta, ta cũng theo định kỳ hồi Hoàng cung trụ, cho nên nghĩ rằng Hoàng cung cũng chỉ lớn hơn một gia đình không nghĩ lại có nhiều âm mưu đến vậy. Nhưng trước khi đại ca chết..... Hai năm sau có một trận đại tuyết, Hoàng cung lửa ngập tận trời, ta liền chết chạy vào Hắc Long điện (tẩm cung của Hoàng đế – cùng Xích Phượng Cung cách một cái đường lớn), chỉ nhìn thấy Tiểu Lam ôm ca ca khóc, sau đó ca ca đem di chiếu nhét vào trong tay ta rồi tắt thở."

"..... Cha ta có chuyện gì không?" Lục Vũ Hạo khó hiểu – Hần từ nhỏ không có người quan tâm giống như Lãnh Phong Lam nên có chút đồng cảm. Chẳng trách hần luôn lãnh ngôn lãnh ngữ nghi tâm quá nặng. Nói đến đây, bọn họ thực đích rất giống a, đáng tiếc chính mình tựa hồ lại càng không hạnh phúc.....

"Người phải biết rằng, bức vua thoái vị là chuyện lớn như thế nào..... Dem chuyện hỏa hoạn kia ra điều tra tới cùng, hiển nhiên....." Lãnh Phong Lam tựa hồ cực độ sinh khí gần từng chữ, "Giới nghiêm..... Cả hoàng cung năm vạn cấm vệ quân bị mẫu hậu khẩu hạ không cho hành động, mặt khác đem bốn nghìn quân trấn

thủ bốn đại môn hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào tiến thành. Ca ca vừa nắm vị vài năm, biên cương tướng quân đều không dám mạo muội cứu giá.”

” Cha ta lúc ấy dùng lực lượng trong tay bảo trụ người tiến vào Hoàng cung, người muốn nói như vậy đúng không.” Lục Vũ Hạo lại nói ” Ta đã hiểu, di chiếu kia nói người thừa kế ngôi vị là người, như vậy tự nhiên sẽ có rất nhiều người phản đối, trong đó không thể thiếu đám kia liên thủ hạ độc bức vua thoái vị, không có điều tra ra thì thực sự rất nguy hiểm.....Ý của người là Tứ đệ Lãnh Mẫn Chi hẳn là ở phía sau chỉ đạo? Nhưng thực chất người đó là Thái hậu, là mẹ ruột của người a!”

“..... Người vừa nghe cũng đã hiểu, ta đích thực không phải bệnh tật, chính là Mẫu hậu mỗi ngày đều đưa tới trà an thần. Sự phụ nói chắc chắn là thật, ta nghĩ.” Lãnh Phong Lam lắc lắc đầu, ánh mắt có chút mơ hồ, ” Thời điểm đại ca chết nàng cũng thờ ơ thậm chí còn trợ giúp hung thủ..... Nàng cuối cùng vẫn là muốn đem một nửa Thiên Phong quốc cấp Thủy Nguyệt quốc, hay chính là đưa cho nam nhân nàng yêu Trần Phi quốc.”

Lục Vũ Hạo trợn to mắt, không thể tưởng tượng nổi, vội la lên, ” Kia người rất lợi hại a, bị nàng khống chế cư nhiên còn có thể đem quyền to cầm ở trong tay, ta còn tưởng rằng nàng sẽ giống như Từ Hi buông rèm nhiếp chính! Trách không được cái tên Sa gì gì kia nói người là đối thủ duy nhất của hắn”

” Ta chính là thực hiện lời hứa với ca ca. Người kia không phải là Sa gì gì, hẳn tên Sa Trầm Thanh, là Địa Hỏa quốc Hoàng đế.” Lãnh Phong Lam cũng không để ý ai là Từ Hi, trực tiếp tiếp tục đề tài nói, ” Sa Trầm Thanh hẳn là không biết người không ngốc?”

” Ân, hẳn là không biết. Ta lúc ấy bị hắn bịt miệng, nói không thành lời.” Lục Vũ Hạo giận dữ nói, ” Ai, quả nhiên thực phiền toái a..... Chẳng qua nói đi nói lại, hôm nay người có khả năng cùng ta nói nhiều như vậy thật sự là rất vinh hạnh.”

” Chúng ta không phải bằng hữu sao chứ? Không biết vì cái gì, trừ Tiểu Lam, mấy cái chuyện cũ này ta chỉ đối với người nói.” Lãnh Phong Lam khoe miệng một tia cười khổ.

Có lẽ ngồi trên cao không thể không lạnh, Hoàng đế là người cô độc nhất đi.

” Ha ha, đó là bởi vì bốn đại gia anh tuấn tiêu sái phong lưu gặp người người thích gặp hoa hoa nở, bình dị, gần gũi, thông minh, am hiểu lòng người.....” Vừa mới còn vẻ mặt bình tĩnh, hiện tại chính là cao hứng!

Bộ dạng Lục Vũ Hạo nói thật trừ cặp mắt to lộ ra linh khí, lông mi có chút anh khí, bộ dạng thật sự là cực độ tiểu nhược thụ – đáng tiếc tính cách là một bụng đen tối, ác muốn làm, tùy tiện, ngu ngốc, đúng là lẫn lộn nhiều thể loại.

Vì thể khí chất thượng có một chút kỳ dị thần bí.

” Nên vấn đề của người đã giải quyết xong. Đêm nay người trước tiên ngủ đi. Tấu chương còn có nhiều lắm. Như người nói phải nắm giữ thiên hạ không để cho người khác thừa dịp mà loạn.....” Hắn xoay người, ” Liên phải chặt chẽ nắm giữ trong tay mình. Ca ca cũng sẽ dưới cửu tuyền yên lòng nhắm mắt.”

Sắc trời dĩ ám, ánh nến nhảy nhót.....Lục Vũ Hạo trông bóng dáng Lãnh Phong Lam nháy mắt cao lớn lên.

Có thể do đều đồng dạng mà ném qua tư vị cô độc, trong lòng tự nhiên ấm áp.

Hắn cười, ” Được a, giường ta mấy ngày này đều nhường người một nửa. Chẳng qua vì biểu hiện người thực sủng ái ta, phiền toái đem tấu chương ôm tới nơi này phê.”

“.....” Lãnh Phong Lam thật lâu sau không nói gì, sau nửa ngày mới nói, ” Nhưng như vậy có thể hay không bị mẫu hậu hoài nghi? Ta cùng người trọn đêm vân vũ ngày hôm sau công hưng phẫn vào triều? Còn đem tấu chương phê xong rồi?”

” Nói cũng là.....” Lục Vũ Hạo cảm thấy được sơ hở trong kế hoạch, ” Phải khiến thần không biết quỷ không hay..... Ân.....” Bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, đi đến bên cạnh Lãnh Phong Lam giữa đầu nói, ” Hắc, đem tấu chương trọng yếu gia cấp phê chuẩn, bí mật truyền tấu. Đừng nói với ta là người không có tâm phúc đấy nhé. Khụ, mặt khác..... Người hoài nghi đại thần Tứ đệ của người thì tấu chương của họ cũng phải xem, nhưng không cần phê, bọn họ đang muốn, trọng yếu là điều tra, tốt nhất đem sự tình khiến cho càng lúc

càng lớn, càng lớn Thái hậu sẽ càng bất mãn, càng bất mãn chú ý lực liền càng tập trung, đến lúc đó hết thấy liền dễ làm.”

Lãnh Phong Lam ánh mắt thâm trầm đích nhìn Lục Vũ Hạo, cuối cùng gật gật đầu, xoay người ly khai.

” Cáp–” Vươn người một cái, Lục Vũ Hạo híp mắt lười nhác đi vào nội đường, chuẩn bị mộng hội chu công.

Hôm nay đã xảy ra thiệt nhiều sự tình a..... Một chết.....

Thiên Phong quốc Hoàng Thành – Đông môn Thanh Long Môn hướng tây, đó là Nguyệt Hoa Các giành cho ngoại quốc tiết sử.

Hiện tại, đã là thời gian nghỉ ngơi, trong viện đúng là thiết thiết tư ngữ. (không tiếng động)

” Hảo lạnh..... Chủ tử thực không có lương tâm bắt Một Năm đi xem xét tình hình! A..... Hàn Ngự ngu ngốc kia vì cái gì cùng công chúa một chút thanh âm cũng không có.....” Lâm Một Năm một bên sụt sịt nước mũi oán giận, một bên giương mắt nhìn ngọn đèn ở Nguyệt Hoa Các.

” Chủ tử tha nếu Một Năm đi mà không có tin tức gì báo lại..... A, hảo đáng thương.....” Nói xong đã mau muốn khóc.

Nguyệt minh sao thưa.

Bạch sương giăng trên mái ngói lưu li ở Nguyệt Hoa Các, Lâm Một Năm lại kinh dị nhìn thấy một hắc y quỷ ảnh.

Thiếu chút nữa thét lên, cuối cùng che miệng mình nhẩn trụ..... Ai–!

17. Chương 16: Diễn Kịch (thượng)

Đêm đã khuya, tiết trời lập thu có phần lạnh. Lục Vũ Hạo nửa đêm tỉnh lại, trong lòng có chút dự cảm khác thường. Một mỗi ngồi dậy, đã thấy朦胧 lung bên trong Lãnh Phong Lam cư nhiên còn đang xem tấu chương, trong tay bút còn chưa buông, trán nhú lại, tựa hồ có rất nhiều vấn đề phiền toái.

Lục Vũ Hạo không có biểu hiện gì, bất giác lại nhớ tới chính mình để thi vào trường Cao Đẳng cũng phải khêu đèn chiến đấu cả đêm.

Trong đáy lòng có chút đồng cảm, hay là đồng bệnh tương liên.

Hắn ôm chần cuốn lấy mình, mặc cho lưu hải ngăn trở ánh mắt. Hắn mộng thấy hồi ức rất lâu trước kia, hắn những tưởng chính mình đã đem tất cả hồi ức ấy đóng băng, nhưng không biết vì cái gì, khi nghe Lãnh Phong Lam kể chuyện cũ, chính mình cư nhiên lại thoáng thương tâm.....

Hắn chỉ có sáu tuổi, cũng là đêm cuối thu, hắn lần đầu tiên sử dụng khả năng đặc biệt đem nước biển thành khối bay lơ lửng trên không, nhưng chính là mẫu thân lại phát ra tiếng thét thê lương, âm thanh rất chói tai, lúc đó còn nhỏ nên hắn cũng không hiểu vì sao. Chỉ thấy mẫu thân hoảng sợ trừng mắt với hắn, thét lên” Quái vật! Cút ra khỏi người hài tử của ta!”

Hắn nhớ rõ quả bóng nước kia bị mất khống chế mà rơi xuống người hắn, làm hắn bị ướt, rất lạnh.....

Rồi sau đó, hắn có thể khống chế được năng lực để gấp chần, cũng có thể đem thứ rơi trên mặt đất nhặt lên, nhưng mẫu thân tựa hồ bắt đầu *** thân thất thường. Không, mẫu thân từ khi phụ thân qua đời đã bất thường.....

Rất lạnh.....

Vì cái gì rõ ràng đã cuốn tầng tầng lớp lớp chần, thân thể hắn vẫn lạnh, từ trong tâm đến lòng bàn chân.....

” Tỉnh?” Lãnh Phong Lam lạnh lùng hỏi, ” Nằm mơ?”

Lục Vũ Hạo có trong nháy mắt đờ đẫn, không biết nên nói cái gì, hắn kín đáo nói nhỏ, ” Ân, nhớ tới chuyện trước kia.”

“..... Chuyện người lúc si ngốc?” Lãnh Phong Lam cẩn thận hỏi, hai chữ si ngốc từ tựa hồ rất nhẹ.

” A.” Lục Vũ Hạo lại cười, có chút tự giễu, ” Đích xác rất ngốc.”

” Còn khốn khổ sao?” Hắc buông bút trong tay, chậm rãi xoay người, ” Muốn hỏi người mấy vấn đề, bởi vì hiện tại không có ai phụ cận.”

Lục Vũ Hạo gật gật đầu, khoác y phục lên hướng Lãnh Phong Lam đi đến, gần sát cái bàn ánh nến cực kỳ rõ ràng, hắc thấy Lãnh Phong Lam trên mặt đích uể oải, ” Phát sinh cái gì?”

” Người nói đích xác có đạo lý, nếu hoài nghi thần tử thì tấu chương không cần phê, nhưng là..... Người xem, phía nam hải tặc hung hăng ngang ngược phải lập tức giải quyết, còn có Địa Hỏa quốc cướp đoạt Tuyết quốc phía Đông bắc, Tuyết quốc cất giữ một lượng lớn than đá, nếu bị Địa Hỏa chặn lại, đến mùa đông, ngũ đại quốc phải tổn một khoảng chi tiêu lớn, đến lúc đó, kinh tế Địa Hỏa quốc càng thêm cường thịnh không biết đến lúc đó Thiên Phong có còn là đối thủ.....” Lãnh Phong Lam tựa hồ bị vấn đề này làm khốn đốn rất lâu, trán nhăn lại, khuôn mặt chán chường.

“.....” Ánh nến ôn nhu, Lục Vũ Hạo tựa hồ đang suy nghĩ, tầm thất Xích Phượng Cung trong nháy mắt phi thường im lặng.

Chậu than đang cháy phát ra những tiếng lách tách vang vọng lại, bên trong than như đang nhảy múa theo...

” Thế nhưng là nghĩ tới?” Lãnh Phong Lam đang muốn hỏi, bàn tay lạnh lẽo của Lục Vũ Hạo lại bắt lấy chính mình, chỉ thấy sắc mặt hắc lóe lên tia sáng kỳ dị, một đôi mắt chói sáng câu nhân tâm phách, ” Lam, cơ hội tốt!”

” Như thế nào?” Có thể là do vừa mới rời khỏi giường ấm áp, lúc này Lãnh Phong Lam cảm thấy bàn tay kia rất lạnh, hắc khẽ nhíu mi, đem áo lông hồ của mình cấp Lục Vũ Hạo phủ thêm.

” Người chỉ có thấy được khởi đầu, thế nhưng Địa Hỏa quốc làm như vậy sợ rằng rất nguy hiểm.” Lục Vũ Hạo sắc mặt phỉếm hồng, tựa hồ thực kích động, ” Đắc nhân tâm được thiên hạ! Người cũng biết vì cường quyền mà có nhiều cuộc khởi nghĩa! Hắc cảm ơn vết của cải, người liền dám chiêu nhân.”

Lãnh Phong Lam ý hội, hai mắt cũng lóe lên tia sáng kỳ dị, ” Người nói đắc nhân tâm.....”

” Ta.....” Lục Vũ Hạo vốn đang nghĩ mình nhiều lời, lại bị Lãnh Phong Lam kéo qua, trách cứ, ” Từ từ, lạnh như vậy mặc thêm y phục vào!”

Cho dù đem áo lông hồ phủ thêm vào tay nhưng độ ấm cũng không chuyển biến là mấy, Lục Vũ Hạo gạt tay hắc ra, ” Uy! Ta lại không phải nữ nhân mới không sợ lạnh, nhanh lên ta hiện tại thực kích động! A, đi thì chắc cũng không có kích động như vậy!”

“.....” Không nói gì nhìn gia hỏa trước mặt, Lãnh Phong Lam đành phải đem hắc trở về giường, ấn trụ rồi mới nói, ” Tốt lắm, hiện tại tiếp tục.”

” Ta nói nga, a a,” Lục Vũ Hạo ôm lấy chăn ấm áp, hé ra khuôn mặt tươi cười, ” Tuy rằng bên ngoài đúng là Địa Hỏa quốc có thể coi đây là điểm yếu để áp chế người khác đem lại rất nhiều ích lợi, nhưng là người xem, ngũ đại quốc sẽ không chĩa mũi nhọn vào? Đây mới là thứ nhất, thứ hai, đến mùa đông dân chúng cần có than để sưởi ấm, hắc nâng giá cả cũng chỉ khiến lòng người tan rã. Một khi giá than tăng, như vậy lương thực cũng vậy? Thứ ba.....”

” Thứ ba, nếu chúng ta xuất ra lương thực cho các nước khác tự nhiên lòng dân sẽ hướng đến Thiên Phong quốc, lúc này nhân lực chắc chắn không thua Địa Hỏa quốc.” Lãnh Phong Lam có chút dăm chiêu trực tiếp nói tiếp.

Lục Vũ Hạo gật đầu, ” Không chỉ thế. Có người trong tay, bất luận về sau quân lực hay là chuyện sinh đẻ phát triển đều là một chuyện tốt, Thiên Phong quốc lương thực lại càng nhiều, người cũng càng nhiều, kinh tế cùng quân sự chính tề nghiêm minh, than chẳng qua là mùa đông mới cần đến, nói ra, nếu chúng ta cầm chắc trong tay lá trà, tơ lụa còn có muối bán ra, Địa Hỏa quốc đối với chúng ta cũng không dám uy hiếp.”

” Quả nhiên có lý do làm cho người ta kích động, nhưng là tơ lụa cùng lá trà chỉ Thiên Phong quốc có, nhưng còn muối..... Các quốc gia.....” Nói tới đây Lãnh Phong Lam nghĩ đến cái gì đó nhìn về phía Lục Vũ Hạo, ” Người là nói sự phụ?”

” A a, Tiêu Dao Vương có ít hay nhiều tiền ta tuy không biết, bắt quá một khi đã có tiền thương nhân đều đem nắm lấy lương thực, con muối phải được thông quan các nước cho phép.” Lục Vũ Hạo tựa hồ thực yên tâm nằm trên giường,” Cho nên người nói phía nam có hải tặc, hắc hắc, chúng ta có thể lợi dụng bọn họ để lấy muối.....”

Lãnh Phong Lam trừng lớn mắt,” Lợi dụng? Lợi dụng như thế nào?”

” Có lẽ bọn họ đều là những hán tử khát máu hơn nữa lại to gan lớn mật, đừng quên giáp biển chỉ có Thủy Nguyệt, Địa Hỏa, Thiên Phong còn có Tuyết quốc, hải tặc chắc chắn quen thuộc địa hình nước ở đây vì vậy đường đi qua Địa Hỏa dễ dàng hơn nhiều.” Lục Vũ Hạo bởi vì xem qua bản đồ của ngũ đại quốc cho nên mới tự tin nói như vậy,” Bất quá sự tình phiền toái đừng tìm ta, ta ngủ a a.....”

“.....” Thiêu mi nhìn Lục Vũ Hạo đang ngủ, Lãnh Phong Lam đáy lòng có chút khê rung động.

Gia hỏa này hoàn hảo nằm trong tay hắn, bằng không.....

Quên đi, hắn đương nhiên sẽ không buông tay.

Đương nhiên Lãnh Phong Lam quyết tâm là muốn Lục Vũ Hạo về sau hỗ trợ, cho những chuyện khác hắn không suy nghĩ nhiều.

” Không có chuyện gì trầm liên bãi triều.” Lộ ra đôi mắt đen có vẻ mỗi một, công khai đi ra từ Xích Phượng Cung khiến các đại thần trong triều không khỏi đồng lòng khiển trách, cả triều đình có chút tranh cãi.

Dưới trung tâm đại điện các đại thần nhìn thấy vị Hoàng đế chăm chỉ yêu dân như con nay lại thành cái dạng này không khỏi can gián “ này là Bệ hạ quốc sự làm trọng”, “này là Bệ hạ hiện nay Thủy Nguyệt quốc Công chúa phải làm thế nào?”

Lãnh Phong Lam đành phải khước miệng run rẩy, mắt lạnh nhìn đám trung thần đau đớn cùng vẫy cánh của Thái hậu đang đắc ý.

Vì sao hắn lại thấy Lục Vũ Hạo có thể là đang cố ý chinh hắn? Bất quá nhớ lại biểu tình Lục Vũ Hạo chìm trong mộng đẹp, đúng là không khỏi đắc ý khước miệng vẽ lên nụ cười.

Cười rất nhẹ, cho nên đám trung thần nhóm đang tranh luận vẫn chưa phát hiện, đương nhiên là bao gồm cả chính hắn.

Tỉnh lại đã không thấy Lãnh Phong Lam cũng không thấy Lâm Một Năm, đã thấy một kẻ khiến hắn ngày đêm oán hận mà muốn đem ra cắn thành từng mảnh nhỏ(???)

Hắn cắn răng, không để ý chính mình y phục không chỉnh vội lao thẳng tới,” Người người người.....”

Đối diện nữ hài nửa điểm hồ thẹn cũng không có, như trước cười nói,” Gần đây hảo không, nghe Lâm Một Năm nói người tựa hồ không có quá mức bất mãn.”

” Ta muốn giết ngươi-!” Lục Vũ Hạo cơ hồ phát điên lên, muốn vọt tới trước.

” Nga a a, Tiểu Hạo giết chết bằng hữu thực là hành vi quá phạm nga.” Nữ tử tươi cười né qua.

” Ta phải trở về!” Hắn kiên định nhìn nàng.

” Không được, mục đích của ta còn chưa đạt được.” Nàng cười lên cười xuống đến run rẩy cả người,” Ta lại không có bức ngươi, làm gì mà kích động như vậy.”

” Ngươi!” Hắn cơ hồ khí tiết,” Ngươi liền nói thẳng ngươi muốn ta giúp cái gì, giúp xong rồi phiền toái đưa ta trở về!”

” Ngươi khẳng định ta có khả năng đưa ngươi trở về? Trở về không được a?” Cô gái tròn mắt hỏi.

“.....” Tôn công phí lời, Lục Vũ Hạo đành phải nói,” Lạc Tiểu Mặc ta khuyên ngươi đừng ở trước mặt ta đùa giỡn, một cái tin nhắn có thể làm ta tới nơi này còn giả vờ vô tội.”

” Hi hi.....” Nàng cười,” Ta chính là tính đem ngươi đến đây để giúp ta tìm được Hắc Long, mặt khác, ngươi làm như thế nào là chuyện của ngươi, ta cần cùng ngươi cùng nhau tìm được Hắc Long.”

” Thế giới này thực sự có Hắc Long? Người hay nói giỡn đich đi?” Lục Vũ Hạo vẻ mặt ngượng ngùng,” Ta nói trước ta không có khả năng làm GAY!”

” Ta không có bức người cùng ai đó như thế nào, người muốn như thế nào thỉnh chính mình nắm chắc. Bất quá.....” Nói tới đây biểu tình của nàng bỗng nhiên nghiêm túc,” Cơ hội trở về chỉ có một lần, người nên rõ ràng.”

Lục Vũ Hạo bỗng nhiên mở to mắt, bởi vì lúc Lâm Một Năm đẩy cửa vào, nữ hài liền biến mất.....

18. Chương 17: Diễn Trò (trung)

” Chủ tử? Người tỉnh? Một Năm vừa mới nghe thấy có chút tranh cãi âm ỉ.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lâm Một Năm bởi vì đêm qua đến Nguyệt Hoa Các theo dõi sự tình khiến cho cực độ mệt mỏi.

Lục Vũ Hạo thấy hần tiến đến, vội vàng điều chỉnh biểu tình, trấn định nói,” Ân, vừa mới dậy, thế nào tối hôm qua có thu hoạch gì không?”

Lâm Một Năm vừa nghe lập tức gấp rút, đóng cửa phòng lại chạy đến chỗ Lục Vũ Hạo nói,” Chủ tử! Tối hôm qua ta tại Nguyệt Hoa Các nhìn thấy một hắc y nhân tiến vào trong phòng! Nhưng là một lúc sau Hàn Ngự lại từ bên trong đi ra, sắc mặt rất không ổn, ta còn căn kể đến hỏi, Hàn Ngự tựa hồ thực không có gặp qua bóng đen nào..... Một Năm biết có thể là mình hoa mắt nhìn lầm, nhưng là..... chắc chắn là có bóng đen bay qua.....”

Bóng đen?

Lục Vũ Hạo thiêu mi, khuôn mặt thanh tú có chút vặn vẹo – tên hỗn đản nào dám phá hỏng kế hoạch của hần? Không quản hần là Trình Giảo Kim hay là Trình Giảo Ngân, lần này mấu chốt đều ở Hàn Ngự cùng Thủy Nguyệt Hàm! Minh cùng Lãnh Phong Lam tất yếu phải phối hợp. Cũng không đúng..... Không có khả năng kế hoạch của hần bị phát hiện. Như vậy, bóng đen kia đến vì cái gì?

Lâm Một Năm cẩn thận nhìn thấy Lục Vũ Hạo đang suy tư, cũng không dám nói, đành phải quay ra giúp Lục Vũ Hạo thu dọn giường. Đã thấy giường ngủ rõ ràng là có dấu vết hai người cùng nằm cạnh kề. Hơn nữa thực rõ ràng là hai người cùng giường chung chăn..... Bệ hạ từ trước đến nay đều không thích có người cạnh kề, trừ thái tử Lãnh Lam, tựa hồ chỉ có đối chủ tử phá lệ ưu đãi. Hần thế này nhưng lại là người hầu của Tiêu Dao Vương Lục Thuần Hành vì vậy làm ơn đừng xem thường hần được không? Sát ngôn quan sắc chẳng lẽ hần lại không hiểu? Những chuyện khi nào nên nói khi nào không nên hần đều mình bạch. (sát ngôn quan sắc: xem mặt xét lời)

Đổi góc độ mà nói, có khả năng chịu được Lục Vũ Hạo lâu như vậy trừ hần Lâm Một Năm còn có ai?

Vì thế, Lâm Một Năm vừa gấp chăn vừa khẽ ngâm nga hát.

Buổi sáng có vẻ rất yên bình, nhưng lại bị thanh âm sắc nhọn của cung nhân phá vỡ sạch sẽ. ” Thái hậu giá lâm, Minh phi giá lâm!”

” Sách! Lãnh Phong Lam người đứng là đầu heo, tìm lão bà cũng không tìm mấy người như Điền Diễm Nhi đơn thuần, như thế đối phó với lão mụ người cũng bớt phiền! Trách không được cả ngày hôm nay mảy cứ nhần lại như muốn tể tử vài con ruồi bọ..... Sách, mỹ nhân mĩ tắc dĩ, không cần khinh người quá đáng! Bỏn thiếu gia tối hôm qua ngủ không ngon vừa vận một bụng khí, sáng sớm đến gõ cửa thể này chẳng hóa ra không coi Hoàng hậu ta ra gì?”

Phát tiết rống giận nhưng vẫn là bị Lâm Một Năm kéo đi thay y phục.....

Lâm Một Năm một bên cố sức nửa lời nửa kéo tên gia hỏa này về phía sau, một bên trong lòng ai oán..... Chủ tử người có biết không hiện tại người y phục không chỉnh giống như vừa mây mưa(???) hiện tại còn chưa tỉnh ngủ à? Gia hỏa này không một chút phép tắc, chỉ cần một đóm lửa nhỏ liền lập tức cháy lan ra cả cánh đồng a.....

Long trụ đỏ son phía trên khắc vài đóa tường vân, quần quanh là con rồng đầy uy nghiêm, ánh mắt nhiếp nhàn hồn phách, không cần hoa lệ cũng khiến con người ta có cảm giác áp bức cực độ, đây là Thiên Phong quốc, Thiên Phong quốc Hoàng đế Lãnh Phong Lam.

Mà ngồi bên cạnh hắn, nam hài ngồi hạ chân mềm mềm đung qua đung lại chính là Thái tử Lãnh Lam, nhưng nhìn ánh mắt hài từ 10 tuổi này đúng là giả trá còn có chút âm ngoan, cười đến híp cả mắt lại, "Hoàng tử mẫu tựa hồ hơi quá đáng ni!"

"Lam nhi." Lãnh Phong Lam buồn bực nói, "Tiểu Mục cũng không có việc gì, Mẫu hậu tạm thời còn không dám động hắn."

Lãnh Lam lập tức từ trên tọa ỷ nhảy xuống, bĩu môi, lộ ra biểu tình giống như hài tử thay đổi thất thường, "Phụ hoàng rõ ràng là người xấu, tối hôm qua cư nhiên cùng Hạo ca ca ngủ cùng một chỗ, hiện tại làm Mẫu hậu tìm hắn gây phiền toái là lỗi của người."

Lãnh Phong Lam lợi mục nhìn lướt qua Lãnh Lam, "Chuyện của người lớn không cần người sắp miệng vào, thế nào, nói xem hôm qua công khóa tâm đắc như thế nào?" (công khóa tâm đắc: bài học về lòng người)

Ai..... Hắn đã biết! Cứ nói về chuyện của Hạo ca ca, Phụ hoàng liền ngay lập tức giả giọng nghiêm túc, sách sách, thật đúng là nhìn không ra Thúc thúc lãnh tình của hắn lại lộ ra con người này, con người này trừ đối với nương của mình, tựa hồ là đối Hạo ca ca là người thứ hai bày ra.

Lãnh Lam nắm chặt tay.

Nhưng.....

"Nhi thần nghĩ nếu cho Hạo ca ca đến dạy ta, ta nhất định tiến bộ nhanh hơn." Hắn đưa mắt nhìn thẳng, tựa hồ có chút khiêu khích.

Lúc đầu Lãnh Phong Lam có chút ngạc nhiên về đề nghị của Lãnh Lam, nhưng là kỹ càng nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy thỏa đáng. Quả thực, Thái phó cao tuổi kia không thích hợp dạy dỗ thẳng cháu có tư chất thông minh này. Huống chi Thái phó không phải là người đích thân Thái Hậu tuyển sao? Đây đúng là thời cơ tốt để đem Thái tử ra khỏi bàn tay không chế xấu xa. Nhưng là không thể tự mình động thủ, tự mình động thủ thì lại lộ liễu quá. Tạm thời cũng không muốn cùng Mẫu hậu xé bỏ ngụy trang, tuy nhiên này một ngày sớm muộn gì muốn tới..... Được rồi Lục Vũ Hạo, ai kêu người với ta cùng hội cùng thuyền.

Cái này "Mẫu hậu" Chỉ sợ người đã sắp xếp rồi, có Lam nhi bên cạnh, ta cũng không sợ người sau lưng ta biết chuyện gì.....

Ngửa mặt nằm ở trên giường, nhưng người này sắc mặt lại không một chút cũng thông dong nhàn nhã! Ngược lại là bị tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ thấy hắn hung hăng nắm tay, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay.

Cái lão Thái hậu kia cư nhiên năm lần bảy lượt cố ý nhắc tới Lục Tiểu Mục ở tại trong tay Thủy Nguyệt quốc! Hắn lần đầu tiên bị đám kia nữ nhân kia chơi một ván, mười hai vạn phần không thích! Đệ đệ ngu ngốc này vương vãi chân tay! Hừ!

Còn có Minh phi kia, đúng là nàng cũng không nói câu nào nhưng chính là nàng lại mượn tay Thái hậu đem nha hoàn tâm phúc của mình đến chỗ Thủy Nguyệt Hàm, còn nói muốn đích thân đi gặp vị công chúa "Ngũ đại quốc đệ nhất mỹ nhân"! Không phải rõ ràng là muốn phá rối sao? Có nàng ở đó, Hàn Ngự cùng Thủy Nguyệt Hàm làm sao phát triển cảm tình? Phải khiến nàng không biết được ý đồ của mình mới hảo!

Thực quá phận! Chính mình cư nhiên bị một trượng đánh thảm như vậy! Thực hổ thẹn chính mình thiên tài chỉ là mỹ danh!

"Người khi nào thì mới thực sự khá lên, ân? Mỗi lần thi cử đều chỉ đứng thứ hai, đều chỉ là đệ nhị thiên tài Lục Vũ Hạo?" Thật đúng là một trận trêu đùa, Lục Vũ Hạo đáy lòng phun một ngụm, ngày hôm nay xem ra năm xưa bắt lợi! Hung *** cứ liên tiếp giáng xuống.

"Người như thế nào để biến mất đây? Cho dù năng lực đặc biệt cũng không khả năng dùng được." Lục Vũ Hạo tự vẫn một cách nghiêm túc.

” A a, sơn nhân tự khắc có diệu kế.” Trên xà nhà, thiếu nữ dùng đũa hai chân. Không phải là Lạc Tiểu Mặc thì là ai?

” Người cũng thấy được người cấp ta biết bao đại phiền toái, được rồi ta giúp người, người cũng chung quy nên nói cho ta mục đích của người rốt cuộc là cái gì đi? Hắc Long là cái gì vậy? Ta không cho rằng này thế giới tồn tại thần huyền sinh vật như vậy.” Lục Vũ Hạo thở dài, hắc như vậy là đã nhượng bộ lắm rồi. (thần huyền sinh vật: sinh vật thần linh, huyền huyền)

Lạc Tiểu Mặc khoanh khắc từ trên xà nhà nhảy xuống, cũng có chút nghiêm túc nói, ” Người có biết Thiên Phong quốc truyền thuyết không, Hắc Long Thần cùng Xích Phượng Điều.”

” Hắc? Người cũng tín?” Lục Vũ Hạo vừa nói xong lại thiếu chút nữa tự vả vào miệng, ” Ta quên mất người là đồng nghiệp nữ.....”

” Hừ, đây là một chức nghiệp rất có tiền đồ, đừng nói giống như người ngoài được không?” Nàng cũng không kiêng dè, trực tiếp làm cho Lục Vũ Hạo trên giường, tiếp tục nói, ” Trở lại chuyện chính. Hiện tại người có thể coi như người đang chơi trò chơi. Này trò chơi được thiết lập trong đầu người giống như Trung Quốc cổ đại, bao gồm rất nhiều huyền hoặc, thần ma thậm chí võ công linh được.”

” Cáp? Chơi trò chơi?” Lục Vũ Hạo thiêu mi, ” Trò chơi đích xác rất tốt rất cường đại.”

Lạc Tiểu Mặc khải một tiếng, khinh bỉ nhìn thoáng qua Lục Vũ Hạo, ” Ta tổng người làm tên Lục Vũ Hạo này, là bởi vì thứ nhất, Thiên Phong quốc Hoàng hậu cùng Hoàng đế có tẩm cung phân biệt gọi là Xích Phượng Cung và Hắc Long Điện đúng không. Nói cách khác đây là nơi gần với truyền thuyết kia nhất.”

Lục Vũ Hạo lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, vội vàng hỏi, ” Người khiến ta trở thành nam Hoàng hậu không phải bởi vì ý thích xấu xa của người?”

” Người nói ai ” ý thích xấu xa”? Cùng người là bằng hữu nhiều năm như vậy ta tưởng người phải hiểu ta, người nghĩ rằng ta lại hảo tâm cho người miễn phí thể nghiệm cảm giác làm Gay sao? Sách, với loại gia hỏa đầu óc không thông như người có nói cũng lãng phí.”

” Nga a a, ta quả nhiên là một nam nhân bình thường.” Lục Vũ Hạo vẽ mặt làm cười hơn nữa còn lau đi một trán mồ hôi lạnh.

” Được lắm, chuyện tình cảm ta cũng lười quản người, dù sao hiện tại người liền tìm hiểu về Hắc Long, ta lúc nào nên xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện, không cần tìm ta. Cuối cùng khuyên người coi chừng mạng sống, đây cũng không phải là trò chơi mang thương tổn. Nếu người A, nhưng cũng đừng là ‘thắng bại nãi bình gia chuyện thường, đại hiệp thỉnh tông tấn theo quá’, thực sự sẽ chết nga.” Lạc Tiểu Mặc vô hại cười, tiếp tục nói, ” Thân thể người ở thế giới kia “hắc” còn sống. Sống bằng *** thần của người, nếu đại não của người chết thì thân thể ở thế giới kia cũng chết.”

Lục Vũ Hạo khước miệng run rẩy, ” Ác ma, biến thành uy hiếp ta. Ta không đáp ứng người có thể tùy cơ làm ta tử a. A, người quả nhiên như trước xấu xa.”

” Không hổ là bằng hữu Trung học, hiểu rõ ta.” Lạc Tiểu Mặc con mắt đảo đảo, ” Người phải cẩn thận nga, thân thể của người ở trong này xảy ra cái gì bên kia cũng là giống như vậy. Nói cách khác nếu người đổ máu, bên kia cũng sẽ không thể khống chế mà đổ máu.”

” Cái gì? Kia bị thương? Không phải cùng thân thể bên này khác nhau sao chứ?” Lục Vũ Hạo kinh hãi.

” Có một chút không giống. Năng lực đặc biệt của người không phải ở đây có chút cường hơn? A a. Được rồi có người đến ta đi đây.” Lạc Tiểu Mặc hắc y vung lên, lại là một trận mê mông sương khói, lúc sau thật sự là vô ảnh vô tung.

Lục Vũ Hạo nắm chặt tay.

Thiên Phong, Thủy Nguyệt, Địa Hỏa khiến hắn thực điên đầu!

Cái gì mà bằng hữu! Cũng may chỉ có một cái!

Trực tiếp hỏi Lãnh Phong Lam? Không được, tên kia đa nghi tâm bệnh thật sự quá nặng, không thể hỏi. Kia làm sao bây giờ? Như thế nào tìm được thứ trong truyền thuyết? Hắc Long là một con rồng a? Một

khi Tiểu Mặc đã nói cùng Trung Quốc cổ đại giống nhau, ý tứ chính là.....Rồng kia không có cánh? Nên là tế trưởng thân thể? (tế trưởng: dài)

Ngô..... Thật sự là phiền toái.....

19. Chương 18: Diễn Kịch (trung Hạ)

” Hạo ca ca, Hạo ca ca ta có một tin tốt và một tin xấu!” Lãnh Lam khuôn mặt nhỏ nhắn cười nở hoa, lại tại thấy Lục Vũ Hạo tựa hồ không được vui vẻ nên thật cẩn thận nói,” Hạo ca ca người làm sao vậy, tâm tình bất hảo?”

“.....” Bởi vì vừa mới hiểu được chính mình tựa hồ không hoàn thành yêu cầu của bằng hữu thì vô pháp trở về thế giới hiện tại, rất muốn ép buộc bản thân coi đây là giấc mơ tỉnh lại liền tốt lắm, nhưng hiện tại lại không phải vậy. Vì thế biểu tình chết lặng...

“..... Hạo ca ca người không có việc gì đi? Chẳng lẽ Phụ hoàng tối hôm qua đem người làm gì sao?” Lời nói đúng là phi thường lo lắng nhìn Lục Vũ Hạo.

Đạp một cái vào đầu thẳng quỉ nhỏ, Lục Vũ Hạo tức giận nói,” Trước tiên là nói về tin xấu.”

Sách, Hạo ca ca giáo hoạt cư nhiên đánh trống lảng? Phụ hoàng không nói, người cũng không nói – tối hôm qua có quỉ? – Đúng là rất đáng nghi!

” Tin xấu chính là, Hàn Ngự ca ca tựa hồ chủ động thỉnh muốn đi trấn thủ biên cương.” Lãnh Lam nghiêng đầu nói,” Làm sao bây giờ? Ta đi xem Thủy Nguyệt công chúa, tựa hồ khóc nhiều đến đỏ cả mắt.”

Lục Vũ Hạo bị biến cố này làm cho choáng váng, hắn không thể tin được nói,” Không thể nào? Ta đặc biệt tạo ra cơ hội, bọn họ cãi nhau sao? Trách không được lúc Hàn Ngự từ Nguyệt Hoa Các mặt không chút thay đổi! Tính đi tính lại, lại sơ sót điểm này!”

Lãnh Lam cũng không biết được kế hoạch của Lục Vũ Hạo, bất lực nắm lấy cánh tay Lục Vũ Hạo,” Hạo ca ca chẳng lẽ người muốn tác hợp Thủy Nguyệt Hàm cùng Hàn Ngự ca ca sao? Hàn Ngự ca ca chính là cháu của Hoàng tổ mẫu, hắn vô luận như thế nào cũng sẽ không đối nghịch với hoàng tổ mẫu.”

Hắn liền biết Thái hậu vừa rồi tới rốt cuộc uy hiếp hắn cái gì, nguyên lai bóng đen Lâm Một Năm nhìn chỉ sợ chính là người của Thái hậu!

Được lắm, hiện tại kế hoạch của mình chỉ sợ cũng bị người ta đoán được một phần, phỏng chừng là do sơ hở thực hiện.

Không đúng, hắn thất bại là bởi vì Lãnh Phong Lam không nói cho hắn Hàn Ngự cư nhiên là cháu của Thái hậu! Còn tưởng rằng là tâm phúc của hắn!

Hay là Lãnh Phong Lam cố ý không nói? Hắn là vì cái gì? Hay là hắn đơn thuần quên nói?

Hắc bỏ đào giống ánh mắt đảo đảo, gương mặt nhìn Lục Vũ Hạo, Lãnh Lam tươi cười ngắt lời nói,” Còn có một tin tốt Hạo ca ca người có muốn nghe!”

” Ân? Là cái gì?”

” Phụ hoàng đồng ý về sau cho ‘Mẫu hậu’ tự mình dạy ta học! Ha ha, thế nào, Hạo ca ca người cao hứng không?” Lãnh Lam nhảy bổ vào trong lòng Lục Vũ Hạo, dụi dụi, có thể là rất cao hứng thế cho nên đặc ý vênh váo,” Về sau có thể thường xuyên gặp lại Tiểu Mặc còn có thể nhìn thấy hàng trăm biểu tình khó gặp của Phụ hoàng ha ha!”

Đã biết động cơ của tiểu quỉ này không đơn thuần. Mà Lãnh Phong Lam đồng ý việc này động cơ cũng không đơn thuần.

Hay là bởi vì Lãnh Lam không phải người thân sinh nên người liền như vậy vô tình đem hắn ném cho ta? Lãnh Phong Lam người thực quá phận, biết ta sợ phiền toái còn muốn làm ta chịu chung phiền toái với người? Cố ý, tuyệt đối là cố ý!

“..... Đúng rồi Hạo ca ca, Tiểu Mục thế nào, ta nghe nói hắc vẫn còn ở Thủy Nguyệt quốc chưa thoát ra được.” Lời nói đúng là có chút phiền muộn.

Di di? Từ từ, tiểu quỷ này đối với cái tên đệ đệ đáng chém ngàn lần kia lại có biểu tình như thế này?

Hắc nói bọn họ là cùng nhau lớn lên?

Hắc giống như phát hiện chuyện tốt..... Nói như vậy về sau tiểu tử này có lẽ là công cụ tốt để “Uy hiếp” tên đệ đệ kia?

Hắc hắc, hắc hắc.

Người ta nói Thượng đế cho người đóng một cánh cửa sẽ liền cho người mở một cánh. Trời không tuyệt đường người, thực sự là trời không tuyệt đường người a!

Lục Tiểu Mục ta muốn người hảo hảo tỉnh ngộ a, dám cho thân sinh ca ca của người uống mê dược còn đem ta gả cho tên nam nhân gia hỏa kia, hại ta như thế này, Lục Vũ Hạo ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, người cứ chờ đi, đợi bị ta đem ruột gan ra cắt từng khúc a.....

Vì thế rất nhiều năm sau, Lục Tiểu Mục mỗi lần nhớ lại đều nghĩ chính mình đối ai cũng có thể tính kế duy độc chứ tuyệt đối không thể đối ca ca mình. Hạnh phúc của mình (Hạnh phúc?) còn suýt nữa chôn vùi tại Lục Vũ Hạo khiến cho hắc cùng Lãnh Lam trong lúc đó tạo ra một hệ liệt hiểu lầm. Mà thôi, cũng đều là để sau này hắc nói.

Hiện tại chúng ta quay về với nhân vật chính Lục Vũ Hạo đang nhìn Lãnh Lam, một bên cảm thấy trăm chuyện ngàn hồi.

Đúng vậy, hiện nay mình trên danh nghĩa là Hoàng hậu, làm cái gì cũng đều bị giới hạn, thế nhưng không có cái thân phận này thì cũng nửa bước khó đi, cho dù cha mình có rất nhiều tiền thế nhưng không có quyền lực thì cũng bằng không.

Cho nên Lục Vũ Hạo nghĩ trước mặt cứ cùng Lãnh Phong Lam quan hệ, thuận tiện cũng tạo quan hệ với đệ đệ. Dù sao đi nữa thì thực quyền cha cũng để lại cho chính mình, bên ngoài đã có đệ đệ Lục Tiểu Mục thượng hành tấu vu các quốc gia cũng là lợi thế duy nhất của mình. Có lợi thế, hơn nữa có Lãnh Phong Lam này hợp tác, đại khái với chút tài năng của mình cũng có thể làm nên chuyện.....

Nghĩ đến đây, Lục Vũ Hạo nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lãnh Lam.

Người có một nội gian là cháu người, ta tự nhiên hội đem hắc bồi dưỡng thành song diện gián điệp. (gián điệp hai mang)

Lãnh Lam đúng là một quân cờ tốt cũng là một quân cờ vững chắc, người là đối ta lo lắng. Bất quá nên như vậy, nếu không chỉ sợ người đã sớm chết tại Hoàng cung này. Lãnh Phong Lam..... Ta nên xử lý quan hệ của chúng ta như thế nào?

Bằng hữu? Đối tác? Hay là..... thứ khác?

Không thể phủ nhận, Lãnh Lam cùng Lãnh Phong Lam hai người lần đầu tiên khiến Lục Vũ Hạo tại ở thế giới thần tiên này cảm nhận được ấm áp mà vô thức dựa vào, cảm giác được tình cảm gia đình ở hai người này, có lẽ là nhận thức này còn quá ít, cho nên vô pháp xâm nhập, có lẽ là vì quyền lực khiến cho bọn họ không ngừng nghi kỵ, thế nhưng Lục Vũ Hạo lại có khả năng mình bạch giống như Lãnh Phong Lam, người như vậy nhất định là sẽ không hy vọng người khác biết được nhiều về mình. Thân sinh mẫu thân tự hạ độc thực thương tâm, lúc bị đưa đến Cô nhi viện chính mình liền hiểu được.

Cái cảm giác này đã khắc sâu vào trong tim...

Thế nhưng hắc lại đem tất cả sự tình nói cho mình. Nói hắc không thẳng thắn thế nhưng chính mình thì sao?

Có hay không đợi chính mình nguyện ý đem chuyện của mình nói cho Lãnh Phong Lam đến lúc đấy mới coi mình là bằng hữu?

“..... Tiểu Lam nhi, người hiểu rõ thúc thúc người chứ?” Lục Vũ Hạo hỏi.

“..... Cũng không phải không hiểu. Chẳng qua trước khi cha chết, thúc thúc luôn cười thật sự ôn nhu, không giống hiện tại cả ngày bản cái mặt. Kỳ thật thúc thúc là một người rất ôn nhu.” Lãnh Lam lần đầu nói rất nghiêm túc.

” Nga, người tựa hồ đối với cha người còn không thân cận bằng Lam?” Lục Vũ Hạo cười nhìn Lãnh Lam.

” Kỳ thật lúc ta sinh hạ thân thể cũng không hảo, Mẫu hậu khó sinh.....” Nói tới đây Lãnh Lam ánh mắt tối lại, không còn hồn nhiên nói, ” Ta đối mẫu hậu cũng không biết nhiều, Phụ hoàng đem ta đi Phượng Hà Sơn tĩnh dưỡng, ta chính là tại nơi đây cùng thúc thúc rất thân thiết. Thời điểm chúng ta gặp Tiểu Mục còn có người.....” Lãnh Lam thở dài, ” Ta đối mẫu hậu thật sự không biết, phần lớn là thúc thúc nói cho ta. Còn hơn Phụ hoàng, Lam thúc thúc kỳ thật càng giống Phụ hoàng của ta hơn. Chẳng qua ta chỉ ngại ngần không lâu liền rời Phượng Hà Sơn hồi cung, cho đến khi Tứ hoàng thúc bức cung ta mới lại thấy Lam thúc thúc, hần lúc ấy thực thương tâm, tựa như vẽ mặt hần mỗi khi nói đến mẫu thân ta.”

Lục Vũ Hạo dưới đáy lòng đem mấy cái lời này âm thầm nhớ kỹ, hần nhẹ nhàng đem Lãnh Lam ôm ở trong lòng nói, ” Người, chưa thấy qua Mẫu hậu người phải không? Một lần cũng không có?”

“..... Bức họa ta đã nhìn qua, bắt quá là thúc thúc họa.” Lãnh Lam tựa hồ rất khó chịu, đầu nhỏ vùi vào trong lòng Lục Vũ Hạo.

Xích Phượng Cung chợt yên lặng, hai người tịnh mạch gắt gao ôm lấy, có lẽ là đồng dạng cô độc, đồng dạng tịch tịch.

” Tiểu Lam.....” Lục Vũ Hạo cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ôm lấy đứa nhỏ giống như mình hồi bảy tám tuổi, đứa nhỏ này cùng chính mình ngày xưa rất giống nhau, hần khó chịu, Lục Vũ Hạo cũng rất khó chịu.

Lãnh Lam hốc mắt hồng hồng, hần ngẩng đầu dùng ánh mắt khát vọng nhìn Lục Vũ Hạo, ” Hạo ca ca có thể cùng tiểu Lam chứ? Cùng Hạo ca ca ở một chỗ, tiểu Lam thấy thực vui vẻ. Đáp ứng ta Hạo ca ca, được không?”

“.....” Lục Vũ Hạo lấy tay nhẹ nhàng néo néo mặt Lãnh Lam, khẽ cười cười, tựa hồ là hần không có biện pháp.

Ai ngờ, Lãnh Lam nắm lấy ngón tay, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười, ” Lần này không được nuốt lời nga!”

Lục Vũ Hạo vừa mới có điểm cảm động lại lập tức nghiêng răng nói, ” Người không phải muốn ‘Mẫu hậu’ dạy dỗ người sao a? Được, hôm nay chúng ta liền học bài đầu tiên, cái gì gọi là nghiêm túc thiện mỹ! Cưng nhiên lại đây chơi đùa? Được, lần này cho người xem hậu quả của việc lừa gạt ta!”

” A a a Hạo ca ca không cần a-!” Lãnh Lam lần đầu tiên gặp tình huống này, có vẻ sợ hãi.

Lục Vũ Hạo bất chấp tất cả, một tay kéo quần hần xuống, đối với cái mông trắng nõn phần nộn mà dơ tay lên, ” Ba!” Thanh âm thanh thúy vang lên trong Xích Phượng Cung, còn có một người cười gian cùng một người khóc nháo.

Kỳ thật Lục Vũ Hạo còn ảo tưởng có nhi tử đến cung mình để chơi đùa, không nghĩ tới ngày này thực mau sẽ đến!

Ngoài cửa.

” Bệ hạ người không đi vào sao?” Lâm Một Năm nhìn thấy Lãnh Phong Lam tựa hồ đang cười(?) nên cẩn thận hỏi.

” Không. Ta cũng còn không nỡ đánh, để hần hảo hảo quần giáo một chút cũng tốt. Đúng rồi Một Năm, trong khoảng thời gian này hảo hảo chú ý cảnh giới Xích Phượng Cung, Sa Trầm Thanh sẽ có động thái. Còn có, liên lạc một chút với sự phụ, ta có việc muốn nói. Cuối cùng nhớ rõ đến Nguyệt Hoa Các tìm Hàn Ngự đến gặp ta, nói cho hần biết hần muốn đi trấn giữ biên cương thực sự không có khả năng.” Trường y hắc để tờ vàng lộ đầy khí phách, Lãnh Phong Lam biểu tình từ nhu hòa liền chuyển sang nghiêm túc.

Lâm Một Năm là người do Tiêu Dao Vương bồi dưỡng, tự nhiên là người của Lãnh Phong Lam, hẳn gặt đầu,” Tuân mệnh, nô tài đi làm ngay.”

20. Chương 19: Diễn Kịch (trung Hạ)

Cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng, ánh mắt vô tội đáng thương như đang tố cáo vẻ mặt đang thỏa mãn của người nào đó, cánh tay mềm mềm vừa mới chơi đùa làm y phục bị chà đạp thê thảm, thấp giọng nói,” Hạo ca ca, phụ hoàng cũng không dám đánh ta..... Người khi dễ ta.....”

Lục Vũ Hạo sẽ không mắc mưu lần thứ hai, hẳn đánh thực không đau, chẳng qua chỉ là đùa giỡn, tiểu hài tử này lại thích giả bộ vô tội tự cho là không chê vào đâu được, thế nhưng trong mắt Lục Vũ Hạo, lại hoàn toàn toàn hiện ra nguyên hình. Trải qua vô số lần bị Lãnh Lam lừa dối, tiểu hài tử này trong bụng đầy xấu xa, mà thôi, không thể không tin, lại không thể tin tưởng hoàn toàn.

Giả bộ đáng thương không thành, tự nhiên còn có phương pháp thứ hai, bắt quá Lãnh Lam chạy tới đây cũng không phải là muốn cùng với Lục Vũ Hạo đùa giỡn. Đúng vậy, hẳn tuy chỉ có mười tuổi, thế nhưng tâm trí xử thế từ sớm đã khác thiếu niên bình thường. Từ nhỏ thân ở giữa chốn nước sôi lửa bỏng hẳn sớm học được sát ngôn quan sắc, cũng biết tại trong Hoàng cung bảo hộ chính mình, cho nên hẳn đối với người đúng là có tốt có xấu, có thể tin cũng có thể không thể tin.

Có lẽ trước kia, Lục Vũ Hạo đối hẳn mà nói, là đồng bọn, cũng là Lãnh Phong Lam dặn dò phải cẩn thận cũng muốn hảo hảo lợi dụng người, cũng pha trộn một chút tấn thưởng cùng yêu thích. Thế nhưng Lãnh Lam chưa bao giờ được hưởng thụ cảm giác ngây ngốc ở trong lòng phụ thân, Lãnh Phong Lam cũng chưa từng ôm hẳn. Vừa mới thấy Lục Vũ Hạo hành động như si ngốc lại khiến Lãnh Lam trong tâm nháy mắt thấy thoái mái và nhẹ nhõm, chúng ta nên nói Lục Vũ Hạo hôm nay tẩu cầu thi vận vì thế chiếm được một ngày tiện nghi? (cầu tẩu:chớ sẵn, thi: chính là phân a > <>

” Hạo ca ca, ta có lời muốn cùng ngươi nói, ngươi không thể cho Phụ hoàng biết là ta nói.” Lãnh Lam thật cẩn thận mà cọ cọ, rúc vào người vừa mới đối với mong mình mà dốc sức chà đạp nói,” Kỳ thật đại khái hai năm trước Hàn Ngự cùng Thủy Nguyệt Hàm công chúa gặp qua vài lần thế nhưng là..... Tựa hồ Hàn Ngự vốn có cơ hội ở lại Thủy Nguyệt quốc làm phò mã, kết quả hẳn cương quyết cự tuyệt lúc sau dứt khoát cùng Phụ hoàng rời đi. Hàn Ngự ca ca thực chính trực, bất quá ta thấy người này thật ngu ngốc. Người nói đối Phụ hoàng ngu ngốc thì thôi, hẳn lại là cháu của Hoàng tổ mẫu. Ta thấy rất kỳ quặc nga.....”

Câu cuối cố ý kéo dài ra, Lãnh Lam thấy Lục Vũ Hạo đáy mắt lưu chuyển ánh lên quang mang.

Hắn cười, rốt cuộc hẳn cũng tìm được người có khả năng dựa vào. Hẳn chưa từng biết tình thân gia đình, có hay không khả năng tiếp tục phát triển?

*

” Không chuẩn!” Mặt Lãnh Phong Lam không chút thay đổi hơn nữa còn mơ hồ mang theo tức giận, trường tụ vung lên, ánh nền yếu ớt trong gió, lúc ẩn lúc hiện, rốt cục cũng sáng trở lại.

Hàn Ngự quỳ gối trước mặt Lãnh Phong Lam, sắc mặt nghiêm trọng,” Bệ hạ biết rõ mối quan hệ này lợi và hại như thế nào, lại còn không rõ thần cùng công chúa có tình cảm cũng khó có thể duy trì, huống hồ Thái hậu ở trên, thần không dám đối công chúa có ý nghĩ lớn hơn! Thần tự thấy đã không có năng lực tiếp tục hầu hạ bệ hạ, thỉnh sử bệ hạ có thể lượng giải vi thần một phần, cho thần đi trấn thủ biên cương! Vạn tử không chối từ!” (lượng giải: thông cảm, bỏ qua...)

” Làm càn!” Lãnh Phong Lam cũng giận, bởi vì lúc lâm triều đã thấy áp lực muốn hét lớn một tiếng rốt cuộc bây giờ cũng ” Đột phá khẩu”, hẳn tiến lên vài bước khẽ nói,” Trẫm cũng hỏi qua ngươi! Hàn Ngự, ngươi là huynh đệ của trẫm! Là ai hai năm trước cùng biểu muội tay trong tay quỳ gối trước mặt trẫm nói nguyện ý bỏ trốn lưu lạc thiên nhai, ngươi đã quên sao chứ? Biểu muội khổ sở chờ ngươi, Thủy Nguyệt quốc nhiều lần bị Kim Nhật quốc uy bức cũng không cúi đầu, ngươi có thể nào đối biểu muội.....” (lưu lạc thiên nhai: phiêu bạt khắp trời)

” Bệ hạ! Trung nghĩa hai nan toàn! Tình nghĩa hai nan toàn! Hiếu nghĩa hai nan toàn! Ý thần đã quyết.” Hấn tựa hồ buông xuôi, ngẩng cổ, khuôn mặt nhất phái chính khí giờ phút này tràn đầy kiên quyết. (hai nan toàn: không thể vẹn cả đôi đường)

“.....” Lãnh Phong Lam rống giận một lúc tâm tình hảo hảo rất nhiều rốt cục bình tĩnh, chậm rãi nói,” Hàn Ngự, người cũng biết Thủy Nguyệt, Kim Nhật, Địa Hỏa ba quốc là như thế nào, đều muốn chia cắt Thiên Phong quốc? Người lại cũng biết, Mẫu hậu lúc này đây đổ thương hết thủy, sự tình năm năm trước, thành bại là ở hôm nay. Nếu như ta thu nạp Thủy Nguyệt Hàm, sẽ giống như trùng trú thụ mà đào rỗng Thiên Phong quốc..... Mẫu hậu nàng bất chấp tất cả vì nam nhân kia hủy ít nhiều sinh mệnh tướng sĩ, người chính là cháu nàng, không cần trung nghĩa..... Ai.....” (trùng trú thụ: một ăn gỗ)

Hàn Ngự cắn môi không nói.

” Người với trầm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trầm làm sao lại không biết tâm ý của người. Có người yêu thương chính là ông trời tác hợp cho, biểu muội yêu người sâu đậm, từng trực tiếp cự tuyệt Sa Trầm Thanh phong hậu. Người cũng biết nàng là một nữ nhân yếu đuối, sao lại có thể không sợ mang tội không quan tâm đến đất nước? Người nếu muốn trốn tránh, không chỉ hại người, còn hại Thủy Nguyệt Hàm, hại vô số binh lính.....”

Hàn Ngự giương mắt, thân ảnh cao lớn của Lãnh Phong Lam lọt vào tầm mắt.....

Đúng vậy, hai năm trước Sa Trầm Thanh bức hôn không thành, cử binh chiết phản, cùng Tứ hoàng tử Lãnh Mẫn Chi nội ứng ngoại hợp, khi đó Thiên Phong tự bức vua thoái vị nên gặp nguy cơ lớn. Thái hậu án binh bất động, cũng duy trì phá bỏ Thiên Phong hết thủy hành động. Thái hậu tuy là người của Thủy Nguyệt quốc, nhưng là nàng đối với Thiên Phong có cừu hận, cũng chỉ hướng tới nơi có ái nhân. Vốn Thủy Nguyệt quốc cùng Thiên Phong quốc có giao hảo nhưng cũng bị nàng khống chế trở thành Thiên Phong vệ địch.

Trốn tránh..... Bỏ chạy làm sao?

Thái hậu thủ đoạn, để bức mình trung thành với nàng, liền đem phụ thân giam cầm để uy hiếp.

Nàng có thể không biết, chính mình đã biết tin phụ thân không còn trên đời. Uy hiếp đã sớm không còn tác dụng.....

Thế nhưng.....

” Hàn Ngự, mẫu hậu sở tác sở vi người cũng biết. Ta sở dĩ như thế này nói với nàng, chính là nhớ đến chúng ta còn chút quan hệ huyết thống. Thân sinh nhi tử còn như thế, người cũng sẽ không được nàng buông tha. Nói đi nói lại nàng cũng chỉ là một nữ nhân ngu ngốc mà thôi, không chiếm được càng thỉnh cầu, Phụ hoàng làm sao không quý trọng nàng, chính là nàng rất lạnh lùng, một chút cũng không thấy được tấm lòng của Phụ hoàng. Nàng giống như chỉ yêu vì tính tú trên cao kia.... Cho nên phụ hoàng lúc này như cây đại thụ đã chết, nàng liền muốn đem ra chặt làm thành cầu thang mà bay lên. Nhạc Trần Phi làm sao biết đến nữ nhân này yêu hấn đến vậy, mẫu hậu cứ khăng khăng cố chấp, thật sự là quá phân.”

Lãnh Phong Lam khoát khoát tay, liền muốn rời đi – Lúc đến Xích Phượng Cung đã ” quá đêm”.

” Bệ hạ.”

Hàn Ngự thanh âm thanh lãnh từ phía sau truyền đến, Lãnh Phong Lam dừng lại chân.

” Hoàng hậu người này có thể tin sao? Nếu có một ngày Hoàng hậu phản bội bệ hạ, ngài hội giết hấn sao? Bệ hạ người đã quên tiền hoàng hậu Mộ Dung Dung sao?” Hàn Ngự hỏi cái vấn đề này thật sự là rất kỳ quái, nhưng là Lãnh Phong Lam lại mở miệng:

” Lam nhi sinh mẫu đã chết, đã sớm là quá khứ.” Lãnh Phong Lam bước hai bước, lại dừng lại.

Gió nhẹ nhàng thổi bay tóc hấn.

” Cho nên Lục Vũ Hạo. Nói thẳng, có thể hơi khoa trương nhưng hấn chuyện gì cũng có thể làm được, duy có phản bội, rất khó.” Lãnh Phong Lam lại bước tiếp hai bước nói,” Ta thấy trong mắt hấn có thứ đồng dạng, chờ một ngày hấn có thể tin tưởng mà nói ra, có lẽ ta có thể đem một nửa Thiên Phong quốc phó thác cho hấn.”

Hàn Ngự trong đáy mắt tràn đầy khiếp sợ.

Hắn lẳng lặng quì xuống, rớt cục như hiểu được gì đó giận dữ nói, " Nếu như tiền hoàng hậu khi đó lựa chọn cùng bệ hạ chấy trồn, hôm nay mọi chuyện đã khác. Có lẽ bệ hạ nói rất đúng..... Cô cô, ta đã làm được cho nàng quá nhiều."

*

" Cáp? Hạo ca ca người nói ta rất ngốc?" Lãnh Lam từ nhỏ đã gặp qua là không quên được, thông minh hơn người, chẳng trách tâm tư của hắn rất nhiều, nhưng hôm nay bị Lục Vũ Hạo nói cái đầu hắn không dùng được, đó là một đả kích lớn cho nội tâm hắn, hắn giả vờ giận dữ nói, " Ta làm sao ngốc?!"

" Nếu người đủ thông minh thì liền biết tâm tình ta rất không tốt, rất không tốt, đầu óc muốn hỗn loạn lên, ta nhắc lại một lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không giáo người, người đi đi! Thuận tiện nói cho Lam, ta Lục Vũ Hạo muốn ngủ! Mặc kệ hắn ni!" Hắn kéo chăn che kín đầu, hắn mới không cần liên quan đến bất cứ thứ gì nguy hiểm, cho dù muốn cũng phải an toàn mà làm việc, bị hạ độc hoặc là ám sát chẳng phải chính mình sẽ chết? Ngô, hắn không ngốc, tạm thời làm một con chim điểu, hắn phải suy nghĩ một chút.

" Hạo ca ca! Phụ hoàng đã hạ lệnh ta mỗi thời mỗi khắc đều đi theo người, người....." Tựa hồ nghe thấy âm thanh líu lo của Lãnh Lam.

Lục Vũ Hạo giận dữ xốc chăn lên, " Giám thị ta liền giám thị ta! Đã nói minh bạch sẽ hảo làm việc! Lãnh Phong Lam người tên hỗn đản."

"....." Không đúng lúc tại cửa xuất hiện người, Lãnh Lam đang nói chuyện cũng dừng lại.

Lãnh Phong Lam cúi xuống trường sam, tuy rằng bình tĩnh nhưng rõ ràng có chút giận tái đi, " Như người sở nguyện, sáng nay thiếu chút nữa hại chết đại thần trong nhóm 'trung ngôn', còn nói muốn giám thị người, đúng là ngoài ý muốn."

"....." Lục vũ hạo đương nhiên minh bạch mình có điểm cố tình gây sự, không cam lòng cuối cùng giẫy dụa, khóe miệng run rẩy nói, " Đừng nói đem hỗn đản tiểu quỷ này cho ta là vì ta hảo, ta còn không có ngu ngốc mà nhận 'tạ lễ' của người. Không dám nhận a bệ hạ, không có sự tình gì thỉnh hồi 'Hắc Long Điện' đi. Sáng mai thỉnh tiếp tục cảm thụ cảm giác 'Bệ hạ bị Hoàng hậu đuổi khỏi Xích Phượng Cung hơn nửa lại yêu thương mà không dám đắc tội, cho nên trăm mê không thể tự kiềm chế' cứ như thế đồn đại ra."

Lãnh Lam đang làm gì chứ?— cười, cười to, ngửa tới ngửa lui, " Ha ha! Ta hiểu rồi! Tối hôm qua Phụ hoàng nhất định đối Hạo ca ca rất thô bạo!"

Lãnh Phong Lam chưa nói câu nào, nhưng Lục Vũ Hạo đã nghiêng răng nói, " Tiểu Lam nhi, người không phải muốn cho ta dạy cho người sao? Được, mỗi thời mỗi khắc đi theo phải không? Ta đây khiến cho người cảm thụ trọn vẹn thể nào là 'Tình thương của mẫu thân vô hạn'. Còn dám chạy! Thoát quần đánh mông!"

Lãnh Phong Lam ôn nhu cười nhìn hai người diễn hí chơi đùa, thở dài, " Gặp được Lục Vũ Hạo, đều là bị thương cùng hạnh phúc....." Xích Phượng Cung trong nháy mắt hài hòa mà ấm áp, thể nhưng ngoài cửa sổ cặp kia, ánh mắt lại ác độc mà tràn đầy hi vọng hủy diệt hết thảy.

21. Chương 20: Diễn Kịch (hạ)

Một đôi mắt rất đẹp? Đẹp? Không, phải nói là bởi vì đôi mắt kia có đủ tàn nhẫn quang mang nên mới vô cùng xinh đẹp.

" Chủ tử....." Bên cạnh cung nữ thật cẩn thận mở miệng, hiện tại nàng không nên ở chỗ này, vì vậy luôn phải cẩn thận. Bất quá cung nữ này không rõ chính là chủ tử của mình luôn giết người mà mặt không đổi sắc hôm nay cư nhiên lại lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt, tình huống này thật là hiếm thấy. Xem ra " Hoàng hậu nương nương" về sau khó có thể thoát được.

" Hừ..... Ca nói quả nhiên đúng vậy, ta nên tỉnh ngộ." Kia nữ nhân nắm nắm tay, khóe miệng lạnh lùng nói, "Đi nói cho Tiểu Tú, Thủy Nguyệt Hàm đêm nay nên chết không nên sống."

” Tuân mệnh.” Cung nữ này đi theo bên người nàng cũng không là ngày một ngày hai, là tâm phúc tự nhiên không cần nói.

” Điều không phải muốn tại nơi này văn vẻ sao? A, giết Thủy Nguyệt Hàm, liền khiến cho Địa Hỏa và Thủy Nguyệt quốc đối Thiên Phong khai chiến, đến lúc đó lưỡng lộ giáp công (hai bên kìm kẹp), không sợ Kim Nhật quốc ta không thể ngư ông đắc lợi.” Nữ nhân cười đắc tàm nhần, quả nhiên là Minh phi Kim Thành.

Ban đêm, Xích Phượng Cung, ba người, trong chần.

Lãnh Lam chen giữa hai người, thần bí như vậy tay trái lôi kéo Lãnh Phong Lam, tay phải nắm lấy Lục Vũ Hạo, đôi mắt nhỏ trộm lưu chuyển.....

” Ý của ngươi là, đêm nay bọn họ sẽ có hành động?” Lãnh Phong Lam kinh ngạc hỏi. Lục Vũ Hạo này quả thực là hành động kỳ lạ.

” Mục đích của chúng là khiến cho Thái hậu chú ý, thả lỏng quản chế với Thủy Nguyệt Hàm. Nhưng Hàn Ngự lại không thể không nghe theo Thái hậu nên kế hoạch này của chúng ta kể như tan tành, nhưng ta nói lần này nhất định thành công. Một khi đã Thái hậu cảnh giác, người không thể biết được hết thấy mọi người bên trong, đem cung nữ đưa cho Thủy Nguyệt Hàm chính là Minh phi phi thường khả nghi sao chứ? Tuy nhiên ta biết người đã sớm hoài nghi nàng, bất quá người vẫn chưa có bằng chứng kết tội, cho nên ta nghĩ người có lẽ không nắm được nhược điểm của nàng.” Lục Vũ Hạo lại nghiêm trang hiem thấy, tay còn nâng cằm.

” Hắc? Kia Hạo ca ca ngươi nghĩ Thủy Nguyệt Hàm công chúa hội gặp nguy hiểm vậy vì cái gì không phái người bảo hộ nàng mà ở trong này cùng chúng ta chui vào chần?” Lãnh Lam hỏi, thuận tiện không để ý thấy Lãnh Phong Lam đang nhìn chăm chăm chính mình, ánh mắt càng ngày càng hướng sát Lục Vũ Hạo.

” Luyến tiếc hài tử bộ không tìm lang(???). Một khi đã là cạm bẫy, tự nhiên phải khiến địch nhân rơi vào mới thôi. Có năng lực thoát khỏi mị lực của ta, nữ nhân này thực không đơn giản a.” Lục Vũ Hạo ngữ khí siêu cấp đáng tiếc, không có tự giác tiếp tục nói, ” Hơn nữa một băng thanh ngọc khiết mỹ nhân Nguyệt Hàm như vậy liền cấp cái tên Hàn Ngự không hiểu tâm lý nữ tử kia, hảo đáng tiếc.....” Nói xong liền bắt đầu mơ mộng người đẹp.

Vĩnh viễn không quên được nghi thức đón tiếp kia, Thủy Nguyệt Hàm tựa như thiên sứ mỉm cười.....

” Nói như vậy Hạo ca ca ngươi hiểu tâm lý nữ tử lắm? Hắc? Giáo giáo tiểu Lam được không?” Dẫn dụ Hạo ca ca phạm sai lầm, sau đó xem sắc mặt Lam thúc thúc càng ngày càng đen càng ngày càng không tốt càng ngày càng chịu không nổi – a, này thế giới này thực hòa thuận.

” Không phải hiểu lắm.....” Lục Vũ Hạo luồn tay vào tóc, ” Ở thế giới kia của ta, nói như thế nào nhỉ, dễ nhìn thì nữ tử kéo đến ùn ùn.”

” Dễ nhìn? Cái gì vậy?” Lãnh Phong Lam phá lệ sáp miệng. (nói chen vào)

” Chính là.....” Lục Vũ Hạo vừa đưa mắt lên, liền gặp Lãnh Phong Lam đang nhìn chăm chăm mình đợi câu trả lời, trong nháy mắt ghen lời, nhưng một lát, hần cười to nói, ” Thấy ta không có, trưởng thành như ta vậy liền kêu dễ nhìn!”

” Nga, thì ra Hạo ca ca thực sự được nữ hài tử hoan nghênh?” Lãnh Lam vừa ngấm liếc mắt nhìn Lãnh Phong Lam – oa, thúc thúc gần nhất càng ngày càng giống trước kia hội cười hội sinh khí a, hảo vui hảo vui, đều là nhờ công của Hạo ca ca!

Kỳ thật Lục Vũ Hạo phi thường tương thật rộng to:” Là a là a nữ nhân đều sẽ thích ta!”

Thế nhưng ước chừng là hần cũng chú ý tới chung quanh hàn ý dày đặc hơn, vì thế bữu môi nói, ” Vấn đề này không nói nữa, a, nguyệt hắc phong cao sát nhân dạ, sự tình phía sau còn không xác định ni.”

” Hạo ca ca, chúng ta nên làm như thế nào?” Lãnh Lam trong mắt tràn đầy *** quang.

” Xuất kỳ bất ý.....” (hành động khi người ta không đề phòng)

Nguyệt Hoa Các.

Thủy Nguyệt Hàm hai mắt hàm yên (mờ mịt), mày thâm khóa (lông mày nhíu lại), liễu điệp loan mi (mày liễu mi loan) bên trong cát giấu đầy đau xót. Trong tay nâng thư quyển hoàng sắc nhạt màu, đáng tiếc tâm tư giai nhân lại hoàn toàn không ở đây, đôi mắt chìm vào đáy hồ, sâu kín không phân biệt được rõ ràng.

Ngoài phòng nguyệt hoa (ánh trăng) tẩy rửa, cả lầu đều tràn đầy ngân sắc (màu bạc) nguyệt sương, gió nhẹ thổi qua, đặc biệt thanh tịnh làm cho người ta thư sướng.

Đáng tiếc trên ngõ phiến của Các có bóng đen đi lại, chớp mắt liền ẩn vào cửa sổ, âm thanh kị hãi bên trong Các bị ngăn chặn, tiếp đến là trong lầu tối đen.

Không bao lâu, bóng đen đi ra, chưa kịp đóng cửa cửa sổ, liền biến mất trong bóng tối.

Nguyệt Hoa Các lớn đến như vậy mà một bóng đen mà mọi người cũng không phát hiện ra.

Không nói đến mấy cái này, chúng ta nói đến bóng đen.

Bóng đen đi đến một con hẻm nhỏ sâu kín trong cung, con hẻm nhỏ này bên trong một người cũng không có, trống trơn, duy có một nữ tử cầm đèn ***g thật cẩn thận nhìn chung quanh, tiết trời dần lạnh, trong ánh đèn mờ lung có thể thấy luồng khí lạnh lẽo xuất ra trong miệng.

Bóng đen trong nháy mắt xuất hiện trước mặt nữ tử, lại trong nháy mắt không thấy.

Giấy lát, chỉ thấy trên tường cung bóng đen chạy xa.

Bóng đen kia chạy trốn đích thực nhanh, Lãnh Phong Lam đang tự phụ vì là đồ đệ duy nhất của Tiêu Dao Vương Lục Thuần Hành, võ nghệ nội lực đã là cực cao, cũng sử dụng khinh công bám theo. Hai người chỉ bảo trì khoảng cách nhất định không ngừng di chuyển về phía trước.

Đáng tiếc, bóng đen phía trước bỗng nhiên im lặng mà dừng lại, ngơ ngác không rõ địa hình phía dưới, không thể động dậy.

P phía trước là chỗ quẹo, Lục Vũ Hạo đứng ở bên kia, chậm rãi bước ra, nếu không phải biết bản tính của hắn, chỉ sợ còn tưởng rằng cao nhân phương nào xuất hiện!

Một thân bạch sắc phong y phiêu phiêu dục tiên (nhẹ nhàng tung bay), mái tóc cột lại đơn giản bay bay, khóe miệng khẽ cười,” Tốc độ cũng được thôi, đáng tiếc gặp được ta, dù cho khinh công tốt cũng uống phí. Hiện tại ngươi muốn cản lưỡi tự sát cũng không được, vì cái gì ngươi cư nhiên còn có thể hô hấp, ngươi còn không rõ?”

Bóng đen kia dưới dưới nguyệt hoa ngân sắc làm phản chiếu xuống, con mắt trợn trừng, tựa hồ muốn nói chuyện cũng không nên lời, Bất quá thần sắc chắc chắn là rất sợ hãi.

” Lam đuổi theo ngươi ngươi chẳng qua là muốn ngươi mất cảnh giác, thế nào, lần đầu tiên bị bắt được a?” Bóng đen càng thêm kinh ngạc, mặc dù bị năng lực dị thường chế trụ trên mặt đất, thân thể hắn đích thực run nhè nhẹ. A, thế giới này tựa hồ rất mê tín, chính mình sẽ không bị cho là ma quỷ hay cái gì khác chứ?

” Nhượng hắn nói chuyện.” Lãnh Phong Lam mới không có lòng dạ để ý đến chuyện khác, hiện tại tranh thủ thời gian, thế cục phức tạp, vô luận như thế nào cũng không thể xem thường.

Lục Vũ Hạo gật gật đầu, bóng đen kia liền thở ran một ngụm khí, khàn khàn nói,” Ngươi không phải kẻ ngốc sao? Lúc ta trói ngươi đem đi ngươi vẫn là một kẻ ngốc..... Ngốc

Lông mày dữ dội nhíu nhíu, cười nói,” Giết Thủy Nguyệt Hàm cũng không sợ Minh phi giết ngươi diệt khẩu sao?”

Bóng đen sững sốt, tựa hồ là nội tâm bị dao động mãnh liệt, hơn nữa Lục Vũ Hạo lại hảo hảo đổi trọng tâm câu chuyện, bằng không hắn cũng không muốn khiến nhiều người biết mình không phải kẻ ngốc, bây giờ vẫn chưa phải lúc công khai mọi chuyện!

Lãnh Phong Lam không nhanh không chậm, chậm rãi nói,” Vừa mới gặp ngươi là thị nữ Tiêu Tú bên cạnh Minh phi. Hơn nữa nhìn ngươi tựa hồ là có sự tình khó nói? Có hay không bị Minh phi khống chế? Nếu ngươi không biết tội, ta cho ngươi là đầu sỏ thông đồng bán nước hại dân.”

Bởi vì bắt cóc Lục Vũ Hạo chính là Sa Trầm Thanh, cho nên hiện tại sát thủ này là vừa đúng thời cơ. Điều này chứng minh được rất nhiều việc, trước kia giải thích không thông, hiện tại xem ra, trừ sinh mẫu của mình, chỉ sợ Minh phi cũng cùng Địa Hỏa quốc có cấu kết.

Bóng đen cúi đầu, hắt trừ miệng ra cũng không thể động, duy chỉ có căn lưỡi tự sát.....

Lục Vũ Hạo đã nhanh nhạy nghĩ tới, cho nên hắt mở miệng – hắt đánh cuộc,” Thân nhân cuat người hiện tại đang ở trong tay Minh phi đúng không?”

Bóng đen lại mở to mắt,” Thần tiên..... Người..... Người cái gì đều biết! Ai nói người là kẻ ngốcNgười không phải Lục Vũ Hạo?”

“.....” Nếu không phải muốn lưu cho sống, hẳn thật muốn đem tên này ra hành hung đến chết! Nói thêm một câu kẻ ngốc nữa, người thử xem, bốn đại gia ta nhắm đến cực hạn rồi!

” Trầm chẳng những có thể bảo đảm cả nhà người bình an, còn có thể cho người nửa đời sau áo cơm không phải lo. Trầm nói được tự nhiên làm được. Hơn nữa ta còn biết, người cũng không là tự nguyện đúng không? Người nếu hiện tại muốn uống thuốc độc, người nhà người cũng cùng nhau mất mạng, người nếu giúp Minh phi, chính là hại thần dân Thiên Phong quốc. Người biết không?” Lãnh Phong Lam đứng yên, tóc đen như mực dưới ánh trắng ánh lên quang mang, uy nghiêm tựa như thần chi.

Lục Vũ Hạo thực khó chịu.

Vì sao ta thấy ta vừa mới chính là người uy hiếp với bắt cóc, Lãnh Phong Lam lại liền rất giống người tốt ni? Hay là nên nói lão hồ ly này thật sự là hội thuận thủy thôi chu (biết thời biết thế), nhưng lại có năng lực thu mua lòng người như vậy? Khí chất thực khác biệt nhiều như vậy?

Xem đi xem đi, tên thích khách kia giờ phút này nếu không phải bị mình chế ước chỉ sợ đã quỳ xuống.

Ai..... Kinh địch a, về sau Lãnh Phong Lam nếu trở thành thần tượng của nữ nhân Thiên Phong quốc, chính mình chẳng phải là chỉ như diễn xướng?

Búng ngón tay, bóng đen kia được giải phóng, lập tức yếu ớt ngã xuống đất, khàn cả giọng nói, ” Vì thần nguyên lai là ám vệ của Thái tử điện hạ, bị thái hậu chỉ hôn, sau Thái tử chết, ta liền bị cấp Minh phi..... Thần đích thực phụ mẫu thê nhi toàn bộ.....”

22. Chương 21: Thái Cực (thượng)

Lãnh Phong Lam cùng Lục Vũ Hạo không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, Lục Vũ Hạo ngẫm hiểu – nơi đây không nên ở lâu, rời đi trước mắt là quan trọng nhất. Vì thế hắt đưa tay trên đầu bóng đen, nhẹ nhàng vung lên, bóng đen liền bất tỉnh.....

Ba-!

Thanh âm đồ sứ rơi xuống đất, vết nước lan tỏa, lưu lại một căn phòng tĩnh lặng.

Kim Thành hai tay ôm bụng, cắn môi, thân mình run nhè nhẹ, tựa hồ là giận dữ. Quỳ phía dưới là mấy đại thần, trong đó đích thực có Đỗ Thừa tướng!

Đỗ Thừa Tướng quỳ dưới kia cũng không nói một câu, đại khí cũng không dám xuất.

” Người nói..... Quả nhiên là Hoàng đế tự mình hạ lệnh nghiêm ngặt điều tra nguyên nhân Tề đại nhân bị hại?” Khuôn mặt xinh đẹp của Kim Thành trắng bệch, hai lông mày nhăn lại méo mó lẫn lộn sát ý với cừ hận.

Tề đại nhân này vốn là Binh Bộ Thị Lang, hai năm trước mới nhậm chức liền được trọng dụng, nhưng Địa Hỏa quốc cùng Thủy Nguyệt lại đối Thiên Phong phát động công kích. Chiến sự mặc dù đã dẹp yên, nhưng Binh Bộ Thị Lang lại mất tích. Xem Kim Thành đích thực rất khẩn trương, nên rõ ràng có sơ hở. Huống chi rõ ràng là mất tích, Kim Thành lại nói bị hại, xem ra hung thủ là ai tự nhiên không cần nói cũng biết.

Đỗ Thừa tướng thấy thời cơ tựa hồ đã chín muồi, cung kính nói,” Hồi bẩm nương nương, thần được bệ hạ đặc biệt hạ lệnh nghiêm ngặt điều tra.”

” Hừ, một nửa đại thần trong triều đều theo ta, hần tra làm sao được. Huống chi nhóm đại thần biết nội tình có thể đếm được trên đầu ngón tay, không cần thần hồn nát thần tính như vậy. Thế nhưng tựa hồ Hoàng thượng có cảnh giác.” Kim Thành ánh mắt trở nên kiên quyết. “Đúng rồi, Lý Sướng còn chưa trở về sao? Trước giwof Ngộ chưa trở lại người liền giết người diệt khẩu. Ta không tin hần có thể vứt bỏ thân nhân mà không để ý.”

” Thần minh bạch. Không còn chuyện gì nữa thần xin phép cáo lui.” Đỗ Thừa tướng xoay người lui về phía sau, Kim Thành khoát khoát tay. Thừa tướng thân ảnh chỉ chốc lát liền biến mất hoàn toàn, không thấy nữa.

Lúc này, cung nữ Tiểu Tú tới hôm qua thấp đèn đi gặp bóng đen kia xuất hiện, cung kính nói, ” Chủ tử còn có phân phó gì?”

” A, đương nhiên, đến Xích Phượng Cung thông báo. Liền nói Minh phi có việc muốn cùng Hoàng hậu nương nương thương thảo, thỉnh hần nhất định phải gặp.”

Đây là Lục Vũ Hạo lần đầu tiên nhìn thấy ” Phụ thân” bằng xương bằng thịt.

Hần tại 21 thế kỷ không có phụ thân, từ lúc sinh ra, bên người chỉ có một mẫu thân *** thần bất ổn. Thời điểm không phát bệnh mẫu thân đều là thực bình tĩnh, một câu cũng không nói, lúc phát bệnh sẽ đối chính mình rống lớn. Khi nhỏ hần nghe không hiểu, sau này nghe liền hiểu. Chờ hần nghe hiểu, hần đã bị người thân tống vào Cô nhi viện.

Tình cảm cha con thứ này với Lục Vũ Hạo mà nói thực sự rất lạ lẫm.

Cho nên hần thấy nam nhân trước mắt so với mình cùng đệ đệ Lục Tiểu Mục bộ dạng cực kỳ giống, cho nên người kia đích thực là Tiêu Dao Vương. Hần ngũ quan chính phái, trên trán toát ra một cỗ ngạo khí. Người này nhìn qua thực giống một cao nhân ẩn cư thế ngoại, đều không có cảm giác áp bách vương giả giống như Lãnh Phong Lam. Hần là hảo hảo ngạc nhiên mình có đích thực là thân sinh nhi tử, tướng mạo xem ra kém nhiều lắm, bất quá cũng chưa nhìn qua “Mẹ ruột” của mình.

Bên này, Lãnh Phong Lam cùng Lục Vũ Hạo hai người đứng cùng nhau, Lục Thuần Hành đứng đối diện. Đáng tiếc ba người đều không nói gì, cho đến khi Lãnh Lam từ phòng ngoài chạy vào, vẻ mặt vui vẻ nhào vào lòng Lục Thuần Hành, khuôn mặt nho nhỏ cười tươi như hoa,” Lục bá bá hảo!”

” A a, tiểu Lam nhi lớn a, đã mười tuổi rồi.” Lục Thuần Hành yêu thương xoa xoa đầu Lãnh Lam.

” Ân ân, A? Tiểu Mục đâu?” Đôi mắt nhỏ đảo quanh bốn phía, không có tìm được người mình muốn, ngữ khí đã khó nén dích thương tâm.

” Hần còn có việc, tạm thời không đến.”

” Người chính là cha ta.....” Lục Vũ Hạo vừa nhìn thấy một màn ôn nhu khước mắt liền có chút ứ ất. Hần thực khát vọng có một thân nhân, có một bàn tay to lớn thô ráp mà ấm áp có thể giúp hần lau đi nước mắt. Khát khao được giống như Lãnh Lam nhào vào trong ngực người thân mà làm nũng.....

Lục Thuần Hành nghe vậy giương mắt,” Tiểu Hạo, từ trên tường thành ngã xuống về sau cơ hồ không si ngốc.” Lục Vũ Hạo cuối cùng thấy lời này của Lục Thuần Hành là ý tại ngôn ngoại(ý ở ngoài lời). Lời này làm hi vọng mong manh mới mọc lên trong lòng hần lập tức tan biến.

“.....” Lục Vũ Hạo thấy có ngạnh tại yết hầu, sau nửa ngày phát không ra thanh âm.

Lục Thuần Hành tựa hồ không có ý cùng Lục Vũ Hạo tiếp tục nói, quay mặt nhìn về phía Lãnh Phong Lam, cười nói,” Người a, luôn xảy ra chuyện mới nghĩ đến sự phụ. Ta nói, lần này lại làm sao vậy? Sự phụ ta ngay cả bảo bối nhi tử cũng đem cho người.”

” Sự phụ..... Đồ nhi.....” Lãnh Phong Lam đối Lục Thuần Hành là cực kỳ tôn kính, cho nên nhất thời nói không nên lời. Lục Thuần Hành ngưng cười nói,” Mà thôi, không nói những chuyện này. Sa Trầm Thanh đã hành động.”

Hắc hắc hắc! Hần có vẻ như nghe ra một cái tên! Thù bắt cóc này sao có thể không báo? Hừ!

Lục Vũ Hạo lập tức nhìn về phía Lục Thuần Hành, chăm chú nghe.

” Lần này chỉ sợ không đơn giản như lần trước. Kim Thành tiến cung cũng đã lâu, chỉ sợ căn cơ đã lớn, Thủy Nguyệt quốc dám đem công chúa đặt ở trong này có thể thấy được chúng đã đối với Thiên Phong uy hiếp, đối sách cũng đã có, huống chi Thái hậu từ trước uy đã rất lớn, không thể không phòng. Mà Địa Hỏa quốc vừa mới công chiếm Tuyết quốc, mùa đông sắp đến.....” Lục Thuần Hành nói đạo lý rõ ràng, chỉ nghe cũng khiến Lục Vũ Hạo trong đáy lòng kính nể – hẳn còn không nghĩ đến nhiều như vậy! Trách không được..... Trách không được..... Người kia không chỉ có tiền, còn khiến Lãnh Phong Lam kính cẩn lễ phép đến cái dạng này – cao thủ!

” Năm nay pháo trúc thanh e sợ rằng rất lớn.” Lãnh Phong Lam lãnh tuấn mi nhãn nhú lại, ngữ khí phả lệ nghiêm túc.

Lục Vũ Hạo mới đầu là nhìn hai người, kết quả là hẳn chú ý tới Lãnh Lam tựa hồ nghe rất chăm chú – hẳn ra vẻ thực sự rất hiểu biết, tiểu quỷ này!

” Không thể né tránh sao?” Lục Vũ Hạo quay đầu đối với hai người hỏi.

Quay về phía hẳn, Lục Thuần Hành bắt đắc dĩ mà cười nhạt,” Vậy giang sơn nhan sắc là cái gì?”

Ngoài phòng mặt trời đã ngã về tây, đỏ tươi như máu.....

” A..... Bệ hạ..... Không cần ngô! A..... Nơi đây, a..... A, a ân..... Ân ngô.....”

Chân nhỏ trắng muốt *** té bị nam nhân tách ra, trên đùi là những hồng ngân thô bạo, nam nhân cường tráng thất lực không ngừng tiến công, giường lớn cứ theo tần suất mà lắc lư, không ngừng cùng rên rỉ hợp thành nhịp điệu. Thiếu niên kia thanh âm ngây ngô, có lẽ tuổi còn rất nhỏ.

Ước chừng quá nửa canh giờ, nam nhân rời khỏi thân thể thiếu niên, liền có thị nữ xinh đẹp tiến đến lau chùi thay y phục, nam nhân cũng không đối với người trên giường lưu luyến. Trên giường thiếu niên con mắt ngập nước, kiềm chế, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cũng không dám nói một câu giữ y lại.

Hẳn biết chính mình không đủ tư cách, không đủ!

Một thị vệ đi tới báo cáo,” Khởi bẩm bệ hạ, Thiên Phong quốc trình sát số 3 báo.”

Nam nhân ngạo nghễ vung tóc, hé ra gương mặt cực kỳ xinh đẹp, kia đúng là cảm ý công tử kẻ bắt cóc Lục Vũ Hạo – Địa Hỏa quốc quốc chủ Sa Trầm Thanh,” Như thế nào, chỉ là ‘báo’? Lục Vũ Hạo còn chưa tới tay? Kia Lục Tiểu Mục sao rồi?”

” Hồi bệ hạ, Lục Tiểu Mục bị Thủy Nguyệt chặt chẽ theo dõi, người của chúng ta không thể vào được. Thiên Phong quốc Xích Phượng Cung tăng cường cảnh giới, ta chờ lại không thể rút dây động rừng.....”

Thị vệ run rẩy còn chưa nói xong, Sa Trầm Thanh đã cất cao giọng,” Nga, Lãnh Phong Lam phải bảo vệ Lục Vũ Hạo? Kì lạ. Trầm lần đầu tiên thấy hẳn đối với một nam nhân có hứng thú như vậy. Thủy Nguyệt Hàm chính là so với Lục Vũ Hạo xinh đẹp hơn nhiều, xem ra ngày đó dám nhìn trộm như vậy quả nhiên tiểu lộ(con nai nhỏ) si ngốc kia còn che dấu chân tướng a. Cáp..... Hảo, hảo hảo một Lục Vũ Hạo.....”

Thị vệ chú ý tới thiếu niên trên giường thiếu niên, hỏi,” Bệ hạ, Lâm Tư Nguyên ta mang đi xuống?”

Sa Trầm Thanh hướng trên giường liếc mắt, nhưng trong khoảnh khắc liền thay đổi thần tình, cười nói,” Không, cứ lưu hẳn lại đi.”

Lâm Tư Nguyên mồ hôi chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khó hiểu, sợ hãi muốn xuống dưới giường, Sa Trầm Thanh cười,” Lưu lại người là bởi vì trộm phát hiện ra một thứ thú vị. Ánh mắt của người, thực giống hẳn, rõ ràng sợ hãi, lại muốn bày ra bộ dạng không phục.....”

Sa Trầm Thanh quay lại, mắt phượng hướng tới thị vệ đợi mệnh nói,” Truyền lệnh, bí mật chuẩn bị binh mã, thời khắc đợi mệnh.”

” Tuân chỉ.”

Trên giường Lâm Tư Nguyên nhìn thấy thị vệ đi càng ngày càng xa, có chút sợ, còn chưa kịp bình phục tâm tình, Sa Trầm Thanh một cước đá hẳn xuống giường, lạnh lùng nói,” Trầm..... Còn không có nói qua, người hầu có thể ngủ trên giường quân vương sao?”

Nguy hiểm như vậy, lạnh lùng như vậy. Lâm Tư Nguyên chỉ cảm thấy không thể kiểm soát được đôi chân của mình lúc này. Hắn cẩn thận ôm chặt lấy thân thể chịu đủ mọi xâm phạm của mình, hồng hồng tím tím một mảnh. Hắn không nói gì, chỉ chảy mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất.

” A.” Sa Trầm Thanh thích người khác thuận theo hắn, tỷ như vậy.

Nghe thấy Sa Trầm Thanh tựa hồ cười, Lâm Tư Nguyên không ngẩng đầu nhìn, chỉ càng gắt gao bám trụ thân mình, hắn run rẩy, nơi phía sau kia nhức nhối đau buốt, không thể thốt lên lời.

Hắn sai lầm rồi! Sa Trầm Thanh đã không còn là Tam hoàng tử năm năm trước, đều không Tam hoàng tử cứu giúp hắn muốn hắn ở bên.

Cáp, đều thay đổi. Lúc nhỏ lạc mất ca ca, bởi vì phụ mẫu đem bán hắn vào cung lấy tiền. Đốc công (quản đốc) lúc nào cũng ngược đãi hắn, bởi vì dáng người thấp bé nên luôn bị khi dễ. Nhưng hắn biết những điều này mới chỉ là khởi đầu, a, ông trời thực không công bằng.....

23. Chương 22: Thái Cực (trung)

Sa Trầm Thanh nhìn thấy Lâm Tư Nguyên tựa hồ phi thường thống khổ, hừ lạnh một tiếng, khoác thêm cẩm bào xoay người bước đi, trước khi đi còn phân phó xuống, ” Mang xuống hảo hảo dạy dỗ, trẫm không thích sỗ nhân ngây ngô.”

Một hàng cung nhân đi theo Sa Trầm Thanh chậm rãi ly khai. Bởi vì ở đây không có chức vụ thái giám, áp dụng tôn ti chế độ thực hiện, hạ nhân bị bó buộc ở nơi này thường có cảm giác hèn mọn, so với một nam sủng của hoàng đế như mình địa vị so với một tên sai vặt còn thấp kém hơn, thay đổi ai trong lòng cũng hội không cân bằng.

Lãnh sự hung hăng đập Lâm Tư Nguyên một cước, ” Gia hỏa ghê tởm, còn không mau cút?”

Cơ hồ muốn đem song chưởng của mình niết tới sưng đỏ, Lâm Tư Nguyên một câu cũng không có phản bác. Có thể chịu đòn mới có thể thoát được khỏi mộng tưởng yêu thương, vì thế sớm bị ngược đãi, sẽ sớm thành quen. Hắn chỉ còn lại chính mình, chỉ có tự tôn, cho nên duy độc thứ này, duy độc trái tim này không thể cấp bất luận kẻ nào..... Hắn cắn răng, nuốt vào thống khổ, trong mắt bùng lên cương quyết cùng lạnh lùng.

Hắn nên nói cái gì ni? Nên làm như thế nào? Hắn không thể trốn khỏi đây. Đúng vậy, Sa Trầm Thanh thích phục tùng, cho nên chỉ cần chính mình phản kháng, không ngừng phản kháng, một ngày nào đó hội cảm thấy mình thực phiền toái. Vận khí tốt lắm liền như vậy chết đi, chỉ sợ kết cục đúng là như vậy. Tiếp tục tồn tại giống như một loại gông cùm. Lâm Tư Nguyên hạ quyết tâm, chỉ cần làm Sa Trầm Thanh chán ghét chính mình là đủ rồi, ngoài ra hắn không còn sở cầu.

Kim Thành giá lâm làm hỏng kế hoạch hỏi han sự tình Lục Thuần Hành của Lục Vũ Hạo, mà đối phương còn thỉnh hắn ” Cần phải tiếp kiến”? Đây là cái đạo lý gì? Một phi tử dựa vào đâu mà có cái loại khí phách cùng can đảm này.

Lục Vũ Hạo nhận thức rõ ràng hắn trên danh nghĩa là Hoàng hậu, đồng thời cũng đại đại cảnh giác Kim Thành chỉ sợ nằng tại Thiên Phong quốc thế lực thực không nhỏ. Hắn phải đối mặt với Kim Thành như thế nào ni? Hắn đích thực nghi hoặc, đồng thời cũng thực lo lắng chính mình có thể hoàn thành yêu cầu bằng hữu phó thác có hay không chết tha hương..... Hắn nên làm như thế nào? Hắn bất quá cũng chỉ muốn làm một người bình thường, người yêu cũng không cần đặc biệt, có một cuộc sống bình thường, có một gia đình bình thường, sinh một đứa nhỏ, đến già sống thọ rồi chết ở nhà. Hà tất đến cái thế giới ô uế cùng vương mắc này, hà tất phải lãnh hội thế thái vô tình cùng băng lãnh, hà tất hết lần này đến lần khác làm những chuyện trái với lòng mình?

Lục Vũ Hạo rất muốn biết lão thiên gia làm cái gì khiến hắn rơi vào cảnh ngộ này, hắn hảo muốn trốn chạy.....

Hắn bỗng nhiên nhớ tới Lãnh Phong Lam, hắn thần tình chăm chú, còn có bóng dáng siêng năng của hắn đối với đồng tấu chương chồng chất như núi.

Bọn họ hai người đối lập. Trừ nội tâm đều có một mặt nặng trĩu bi thương, Lục Vũ Hạo không thể không thừa nhận, hắn còn nghĩ trở thành người giống như Lãnh Phong Lam nghiêm túc, chăm chú, cẩn thận, tỉ mỉ. Như vậy nên gọi là nam nhân, mới gọi là đại trượng phu năng khuất năng thân (biết co biết duỗi). Có khả năng tiếp nhận đứa con của ca ca mình, có thể vì bảo hộ con dân hiền dân hết thảy bản thân.

Chính mình như thế nào lại muốn trốn? Thân ảnh Lãnh Phong Lam mấy năm nay một mình chiến đấu trước mặt, chính mình trở nên nhỏ bé?

Không! Không thể nhỏ bé! Bỏ đại gia là vô địch Lục Vũ Hạo!

Hắn nắm chặt tay, khát vọng có thể cùng Lãnh Phong Lam đứng ở một tầm cao, chẳng quản núi kia cao tới đâu, đuổi theo một người vững chãi như núi kia sẽ hội không còn sợ hãi. Lãnh Phong Lam liệu có thể thương tổn mẫu thân của mình, dám vì bảo hộ quốc gia dứt bỏ thân tình, bản thân mình thực sự không thể? Nếu trốn tránh kết cục nhất định là chính mình bị tổn thương!

Hắn không thể lựa chọn xuất thân cho mình, không thể lựa chọn làm người thường, đã vậy phải khiến hắn oanh oanh liệt liệt một hồi!

Không phải ai cũng có năng lực đặc biệt, cũng không phải ai cũng có một bằng hữu có khả năng khiến mình xuyên không!

Có lẽ hắn cũng nên cảm ơn bằng hữu. Đúng vậy, chính mình bao lâu giả bộ kiên cường, nội tâm cũng bị hung hăng đập qua đập lại vỡ thành thương tâm, hắn cũng không dám tin tưởng vào cái gì, cho nên khi bị bằng hữu đưa tới đây chính mình luôn muốn đào tẩu.

Nhưng không hiểu từ lúc nào tâm tình thay đổi? Không hề tiêu cực, không hề lẩn tránh?

Là từ lúc gặp Lãnh Phong Lam?

Là gặp con mắt thâm trầm kia, là cảm thụ được từ không tín nhiệm chậm rãi chuyển thành tín nhiệm sao?

Hay là..... Đêm đó lúc hắn đang không có cách gì giải quyết vấn đề mà lại cấp mình phủ thêm y phục?

Cũng là thiên nhai lưu lạc nhân, tương phùng hà tất thành quen biết.

Hắn Lục Vũ Hạo cũng muốn bảo hộ, bảo hộ người hắn quý trọng.

Có lẽ Thủy Nguyệt Hàm yêu Hàn Ngự mà không phải chính mình, nhưng hắn thấy được một vị công chúa trung trinh trong tình yêu có lẽ đệ đệ hắn đưa hắn nhập cung, thế nhưng đối với thân thể này từng si ngốc có lẽ trong lòng cũng chưa từng đối hắn bài xích cùng gượng gạo có lẽ Lãnh Lam đối hắn mà nói chính là tiểu hài tử bằng hữu, nhưng là khi mỉm cười tiếp cận mình, bàn tay nhỏ xíu nắm lấy mình, có thể nhớ rõ trong tình huống nguy hiểm như vậy hài tử kia trở lại cứu mình, hắn nguyện ý tin tưởng – cho dù phải dùng thủ đoạn cũng phải làm.

Hắn rõ ràng được thiện và ác, tự nhiên biết Thái hậu cứ khư khư cố chấp thật đáng buồn.

Nếu như mình thực sự có thể cứu được nghìn vạn lần sinh mệnh của tướng sĩ, mặc dù sẽ làm thay đổi thế giới này?

Cho dù là một giấc mộng, hắn cũng muốn chuyển đi này có giá trị.

Hắn Lục Vũ Hạo cũng không phải là người có thể để người ta khi dễ mà không dám đánh trả. Khi còn nhỏ chính mình đã không thể bảo hộ mẫu thân tâm thần bất ổn, bởi vì bị bỏ rơi trong cô độc mà có tư tưởng ấu trĩ oán hận thế giới này, vứt tất cả sang một bên!

Hắn hiện tại nên vì chính mình mà sống, vì tất thảy mọi thứ muốn bảo hộ mà phải sống. Hắn ngược lại nghĩ thấy thế kỷ 21 tựa hồ mới là không gian mà mình bị xuyên qua, trong thế giới này mới đúng là gia đình mình. Trong này mới có thể có bằng hữu thẳng thắn nói chuyện, còn có thể chơi đùa giống như thân nhân.

Bằng hữu nói rất đúng, cho dù là mộng, cũng phải hảo hảo sống sót.

Một Kim Thành nho nhỏ kia tính toán cái gì? Bất quá cũng là một nữ nhân ham muốn quyền lực mà thôi? Hà cớ gì phải chuẩn bị chi?

Không có thời gian nghỉ hoặc, không có thời gian mê muội!

Nên làm đều đã làm, còn kém giá lâm môn một cước. Hiện tại, Lãnh Phong Lam bên kia hẳn đã giả vờ thành công khiến đối phương trúng kế, chỉ chờ Minh phi Kim Thành tiến đến để vạch trần – chắc chắn nghĩ Thủy Nguyệt Hàm đã chết. Nàng chắc chắn đến như vậy mới có gan ra lệnh cho ” Hoàng hậu” phải tiếp kiến nàng, nàng liền chuẩn bị rất lễ lưỡng!

Một thân nam trang, không thi phấn黛 (không trang điểm =.=). Lục Vũ Hạo ngồi nghiêm chỉnh nhìn thẳng đoàn người đang tới.

” Minh phi Kim Thành tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Nàng khẽ cúi người.

Không có cho nàng bình thân, Lục Vũ Hạo trực tiếp nói, ” Buổi sáng sớm nghe nói Nguyệt Hoa Các có chút động tĩnh, chẳng biết tỷ tỷ có từng nghe nói?”

Kim Thành cả kinh, nhưng là lập tức sắc mặt khôi phục như thường, ” Hoàng hậu nói gì? Thủy Nguyệt Hàm công chúa hôm qua còn nói buổi sáng nay muốn cùng thần thiếp phủ ẩm (đánh đàn), còn ra lệnh hạ nhân chuẩn bị cho tốt, như thế nào có động tĩnh?” Kim Thành bố trí người đã sớm vây quanh Nguyệt Hoa Các, không thể phóng tẩu tin tức gì. Nàng là muốn thời điểm thích hợp mới cho lộ ra tin tức, giết Thủy Nguyệt Hàm bất quá là sợ đêm dài lắm mộng – nàng là muốn khơi mào hỗn chiến Thủy Nguyệt, Địa Hỏa hai quốc gia với Thiên Phong quốc, bây giờ còn chưa phải thời điểm. Nàng lần này đến thăm nghĩ dò xét ý tứ Lục Vũ Hạo, vận khí tốt lắm thì có thể vu oan giá họa để thuận lợi mà tiến lên. Dù sao ý đồ của Thái hậu nhóm đại thần không ai không biết, đám người kia phần lớn đều do chính mình mua chuộc, Thủy Nguyệt Hàm chết, trực tiếp khiến nam Hoàng hậu Lục Vũ Hạo mà Thái hậu không bằng lòng bị nghi ngờ, đáng tiếc tính đi tính lại, chỉ sợ bỏ sót bóng đen đêm qua từ trong lâu đi ra.

Lục Vũ Hạo tiếp nhận chén trà từ Lâm Một Năm, cười nói, ” Vậy thật kỳ lạ, như thế nào nghe nói Thủy Nguyệt công chúa tựa hồ..... Bị người ám sát ni?”

Kim Thành tự nhiên nhớ tới Thái hậu theo nơi đây nói thoáng biết một ít kế hoạch của Lục Vũ Hạo, nhưng chính là Thái hậu cũng sẽ để phòng nàng, khó trách có tình báo giữ lại.

” Hoàng hậu người thực thích đùa, đây là liên quan đến chuyện quốc gia đại sự a, Bệ hạ còn không có ra mặt, dựa vào lời hoàng hậu nói, hay là có ẩn tình khác, hay là hoàng hậu người huyền ngoại hữu âm (= ý tại ngôn ngoại)?” Kim Thành đề tài vừa chuyển, khéo miệng trần đầy đắc ý. Không nghĩ tới vu oan lại dễ dàng như vậy.

Sự thật chứng minh, bầu trời không nên tròn như vậy (???), đầu tiên là phải đập chết người.

Lục Vũ Hạo sắc mặt lạnh lùng, lộ ra sơ suất, con mắt xuất xuống một mảnh *** quang. Giả vờ không đáp.

” Hoàng hậu, không khéo, thần thiếp cũng là vừa mới mới nhận được tin tức ni. Thủy Nguyệt Hàm công chúa đích xác bị hại, lúc này mới nghĩ đến cùng Hoàng hậu hỏi xem, không nghĩ vừa tới người liền nói Thủy Nguyệt công chúa bị người ám sát, như thế xem ra..... Ngài tựa hồ so với thần thiếp biết chuyện rất sớm, biết mà không báo, Hoàng hậu nương nương ý vào bệ hạ sủng ái thật sự là to gan lớn mật a!” Có lẽ là do đắc ý, Kim Thành trực tiếp đứng lên.

“..... Minh phi người không thể nói loạn, nhục làm Thái hậu biết, kia Thủy Nguyệt quốc cùng Thiên Phong chẳng phải là.....” Lục Vũ Hạo mặt lộ vẻ khó xử, gắt gao nắm chặt tay.

Này nữ nhân..... Như thế nào âm ngoan (độc ác)? Ngọc Dung cô nương nói nàng giết cung nữ được Lãnh Phong Lam sủng ái chính mình lúc đó còn hoài nghi, nhưng hôm nay xem ra, ghen tị như thế này đều không phải vì tình yêu, cũng cực kỳ khủng bố.

” Hoàng hậu, Thái hậu một lòng hảo ý muốn Thủy Nguyệt quốc cùng Thiên Phong quốc kết liên minh, người lại âm thầm giết chết công chúa, tội thực quá lớn! Là con của Tiêu Dao Vương cũng không có khả năng thoát tội. Hôm nay người khiến thần dân Thiên Phong làm sao hướng Thủy Nguyệt quốc quan hệ? Người để bộ mặt của Thiên Phong hoàng thất ở đâu?”

” Thủy Nguyệt Hàm công chúa chính là nói bị ám sát, ta cũng chỉ là nghe nói không có xác định là đã chết.....” Lục Vũ Hạo giả trang thanh âm run rẩy.

” Nàng sớm tắt thở! Đêm qua tiện đã ly thể (từ trần =.), sự việc đã tới nước này Hoàng hậu còn muốn che che dấu dấu hồng thoát tội, thực sự buồn cười!” Kim Thành kích động toàn thân run rẩy, dường như muốn giành lấy thắng lợi.

” Buồn cười chỉ sợ là người đi, Thành Nhi.” Lãnh Phong Lam từ trong Xích Phượng Cung nội thất đi tới, đi theo phía sau là Thủy Nguyệt Hàm, bóng đen Lý Sướng cùng Thái tử Lãnh Lam.

Lục Vũ Hạo nâng lên đầu, mỉm cười, ” Minh phi lại như thế nào lại độc địa, Thủy Nguyệt công chúa tắt thở ni? Hay là, có ẩn tình khác?”

24. Chương 23: Thái Cực (hạ)

Kim Thành hai hàng lông mi dài cực kỳ xinh đẹp ngược lên, liền thấy hiện tại vững vàng đứng ở trước mặt nàng là Thủy Nguyệt Hàm cũng cảm thấy tự hổ thẹn. Đáng tiếc lông mi mi tắc mi hi (đẹp!), hiện tại lại vụn vẹo méo mó rất khủng bố, tương xứng với khuôn mặt trắng bệch cùng tái mếp kia, bình thường vất vả lắm để giữ gìn nhan sắc, trong khoảnh khắc đã không còn sót lại chút gì.

Không có gì khó chấp nhận hơn so với việc bị vạch trần trước mặt mọi người, Lục Vũ Hạo từ vị trí chủ thượng của Xích Phượng Cung chậm rãi đi xuống, mang theo nam hài tử có biểu tình xấu xa cười nói, ” Ta xem ẩn tình này đại khái..... Hiện tại đã chân tướng rõ ràng đi. Người nhà Lý Sướng hiện tại đang bình yên trong Tiêu Dao Vương phủ, mà..... Hai năm trước, Bình Bộ Thị Lang mất tích một cách thần bí, tra ra tựa hồ là bị chết ở một nơi hoang vu hẻo lánh, a, đúng rồi.....”

” Đủ rồi!” Lục Vũ Hạo vốn định tiếp tục, nhưng cặp mắt đỏ độc ác đã hung hăng khóa trụ Lục Vũ Hạo! Kim Thành cả người run rẩy, ngón tay thon dài chỉ vào Lục Vũ Hạo, ” Người..... Câm miệng! Cho dù ta nói Thủy Nguyệt Hàm tắt thở, cũng có thể là tiểu nhân báo cho ta biết, người vì cái gì không nghi ngờ Lý Sướng? Mà đến chỉ trích ta? Ta rõ ràng là bị hãm hại!”

Lãnh Phong Lam bước lên phía trước, đẩy cánh tay đang chỉ vào Lục Vũ Hạo, hướng về phía sau đẩy Kim Thành ngã xuống đất. Nàng không cam tâm, trong đôi mắt đầy hơi hận..... Còn có đồ kị điển cuồng vì tình yêu. Mà kia tình yêu hướng tới người đang đứng trước Lục Vũ Hạo – Lãnh Phong Lam.

” Toàn bộ người nhà Lý Sướng đều bị người hại, Đỗ Thừa tướng cũng nguyện ý chứng minh người ở phía sau xúi dục..... Kim Thành, người còn lời gì muốn nói? Người là gian tế cho Địa Hỏa quốc ở Thiên Phong quốc đem liên lạc nhất ngũ nhất thập nói ra, ta có thể niệm tình phụ thê..... Đem người biếm vào lãnh cung.” Lãnh Phong Lam con người sắc bén trừng mắt nhìn hoa dung thất sắc của Kim Thành, một câu phụ thê kia nghe sao đầy châm chọc.

” Cáp..... Ha ha..... Ta đây có phải là nên cảm tạ ân đức của bệ hạ? Ta đây có phải là nên mỉm cười nhìn người hết lần này lần khác tiếp nạp nữ nhân, chính là hiện tại đứng trước mặt ta là một tên nam sủng không biết xấu hổ?!” Kim Thành đang cười, nhưng ngũ quan oán độc cùng biểu tình dữ tợn phức tạp trên mặt, nhìn ra đúng là nản lòng thoái chí chuẩn bị đồng quy vu tận (mất hết ý chí chuẩn bị cùng đến chỗ chết), ” Cáp..... Thật sự là ta năm năm trước..... Chính là Kim Nhật quốc tiểu công chúa, phụ hoàng tối sủng ta, mới đem nhiệm vụ trọng yếu như vậy giao cho ta..... Là a, ai biết được ta hội yêu thương người? Vốn, ta có thể an an phận phận im lặng làm Vương phi của người, nhưng là..... Sa Trầm Thanh hấn áp chế Kim Nhật quốc, muốn ta cùng Tứ đệ người liên thủ khiến người suy sụp, là a, ta khi đó cũng không yêu người, cho nên ta làm..... Đương nhiên còn có mẫu thân của người! Đáng tiếc, cư nhiên lại lòi ra một phần di chiếu? Di chiếu ở đâu? Không có ai dám dă thảo kinh xà (rút dây động rừng), Ca ca người cũng hảo biết phòng trừ..... A a, a a..... Là nương của Thái tử Lãnh Lam, tiền Hoàng hậu Mộ Dung Dung thật tình yêu người, nhưng là người a..... Lãnh Phong Lam, trong lòng người cũng chỉ có nàng! Ta tính là cái gì?”

Kim Thành nói đến đây bắt đầu rơi lệ khóc không thành tiếng, Lục Vũ Hạo cũng là âm thầm kinh ngạc.

Nàng tiếp tục nói, ” Hoàn hảo, nàng đã sớm khó sinh con, a a, giúp ta giảm bớt đi hơi sức. Nhưng là trở thành Hoàng đế rồi người lại ngênh thú Điền Nguyên quốc một cái tiểu quốc công chúa Điền Diễm Nhi? Aha, nàng hảo?..... Làm sao bằng ta? Một nữ nhân ngu ngốc không nhanh nhạy! Bằng cái gì cùng ta phân hưởng người? Hai năm trước..... Ha ha, Sa Trầm Thanh coi trọng Thủy Nguyệt Hàm, cơ nào cơ hội tốt a! Thái hậu cho biết, báo cho ta Hàn Ngự cùng Thủy Nguyệt Hàm tình thâm, ta liền liên lạc Sa Trầm

Thanh chiết phản công kích Thiên Phong, Thái hậu dĩ nhiên ngầm đồng ý? Ta có hai tay chuẩn bị- nếu Thiên Phong không bị diệt ta liền đem hết thủy trách nhiệm đổ lên người nữ nhân ngu xuẩn kia! Nếu thành công..... Ta liền mang người trở về Kim Nhật quốc làm phò mã! Chính là..... Aha cấp..... Ha ha..... Ta như thế nào biết người lợi hại như vậy, Tiêu Dao Vương cũng khuynh lực giúp người, Địa Hỏa lâu không tiến đánh, liền liên Diên Diên Nhi ngoài ý muốn thoát khỏi quỷ kế của ta..... Ha ha..... Được rồi, ta nhận thức người càng cường đại ta càng yêu người, nhưng người lại để nam nhân này, nhi tử của Tiêu Dao Vương làm Thiên Phong quốc chính cung Hoàng hậu?! Hắn là cái gì? Một nam nhân vô sỉ, mà người Lãnh Phong Lam, Lãnh Lam chính là nhi tử của Mộ Dung Dung, người hội không chọn hi tử của mình làm Thái tử, cũng là người căn bản cùng tẩu tẩu tư thông, đây..... Căn bản là là một nghiệt chủng!”

” Ba-!”

Xích Phượng Cung quá mức im lặng, chỉ có tiếng khóc nỉ non của Kim Thành.

Người tát nàng không ai khác chính là Lãnh Lam. Hắn ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ đầy nghiêm túc,” Người có thể vũ nhục ta, nhưng là người không thể vũ nhục nương của ta, thúc thúc thời điểm gặp nương của ta nàng đã mang thai ta..... Hắn..... Ta biết hắn tưởng niệm nương ta, nhưng lời người nói thực khó nghe. Thúc thúc đối với ta mà nói, so với phụ hoàng càng thân cận, người nữ nhân độc ác này không tư cách nói như vậy với người thân của ta!”

” Người thân? Ha ha..... Vậy người thấy Hoàng hậu ‘nương nương’ kia tính là gì của người, người thân? Nam nhân làm mẫu thân? Nực cười!” Kim Thành quỳ rạp trên mặt đất, khóe miệng rớm máu hướng Lãnh Lam gào lên, vừa châm chọc lại quay đầu trừng mắt có chút ngốc lăng nhìn Lục Vũ Hạo,” Là a, hắn là nhi tử của Tiêu Dao Vương, cho dù hắn có xấu xí khó coi như trư (để là trư thôi, nói ra đau lòng =.=), cho dù là tên ngốc, nhưng vì lợi ích người liền cho hắn làm hoàng hậu? Lãnh Phong Lam, nói đến thế nào chúng ta cũng là loại người giống nhau, nếu có một ngày hắn không có lợi dụng giá trị, người có thể hay không đối xử với hắn giống như ta? Nga, đúng rồi..... Ta đều đã quên..... Người thú hắn là muốn kia tọa địa thể hiểm yếu bảo thạch sơn, còn có toàn bộ thực lực lớn mạnh của Tiêu Dao Vương tương trợ?! A a, ta gả cho Thiên Phong cũng là vì muốn lực lượng của ngũ đại quốc, hảo đáng thương a..... Lục Vũ Hạo chúng ta đều hảo đáng thương a..... Ha ha ha ha.....”

Lời này của nàng khiến cả gian phòng yên lặng.

Nhưng Lục Vũ Hạo cước bộ nhẹ nhàng từ bên người Lãnh Phong Lam đi tới chỗ Kim Thành. Lãnh Phong Lam muốn giữ chặt hắn nhưng là bỗng. Lục Vũ Hạo ngồi xuống, nắm lấy góc y phục nhẹ nhàng lau một khóe miệng rớm máu của Kim Thành, còn giúp nàng lau đi nước mắt, dùng thanh âm trầm thấp mà nói,” Không phải như vậy. Không phải như người nói.”

Kim Thành kinh ngạc nhìn động tác ôn nhu của Lục Vũ Hạo, ngẩng đầu nhìn hắn.

” Người biết không, người là công chúa điện hạ của Kim Nhật quốc, được sủng người sẽ không minh bạch được a, cái cảm giác Phụ hoàng không đau, Mẫu hậu không thương. Người đương nhiên không biết, mẫu thân Lãnh Phong Lam, Thái hậu nương nương đối tác của người mấy năm nay đều muốn hạ độc chết hai huynh đệ hắn, vì cái gì người ngay từ lúc xuất giá lại là gả cho Vương gia ở Phượng Hà Sơn, mà không phải Vương gia trong hoàng thành Thiên Phong quốc ni?” Lục Vũ Hạo trên tay động tác không ngừng, hắn cười cười, tiếp tục giúp Kim Thành sửa sang lại mái tóc hỗn độn,” Hoàng cung minh tranh ám đấu người chắc chắn biết rõ hơn ta, người có nghĩ tới hắn khi nhỏ bị người ta khi dễ?”

Kim Thành cả người run lên. Trùng trùng ánh mắt nhìn Lục Vũ Hạo.

Lục Vũ Hạo vẽ mặt ôn nhu,” Nhưng là hắn còn sống, hắn còn nguyện ý nhận hài tử của ca ca, hài tử do nữ nhân mình thích cùng người khác sinh ra, hắn là trong hàng trăm âm mưu ám hại của các người mà còn sống. Hành động của các người là muốn trước mặt Phụ hoàng chứng minh được lòng thành của mình, nhưng sau lại biến thành đối Lãnh Phong Lam chiếm đoạt, cuối cùng phát triển thành ghen tị. Kỳ thật người yêu hắn, nhưng vì cái gì không cho hắn yêu người? Vì cái gì muốn cho hắn hết lần này lần khác rơi vào nguy hiểm? Vì cái gì không muốn ở bên cạnh hắn dốc sức vì giang sơn? Nếu ta yêu thương một người, ta hội khuynh tấn toàn lực bảo hộ tất cả những gì của nàng, cấp nàng hết thủy ta có thể để nàng hạnh phúc..... Bất quá cũng chỉ là một chút người có thể làm tốt, là tại tình yêu của người quá ích kỷ và ác độc, người bỏ mặc ánh dương quang mà độc chiếm cùng ghen tị. Lưới trời ***g lộng, nếu không làm được đừng

nên làm, người làm nhiều như vậy, người tự xem kết quả ra sao? Nếu người không phải công chúa, không phải vì tình yêu mà đến bên cạnh Lãnh Phong Lam, đến cuối cùng vẫn không có được tình yêu, đừng trách cứ tất cả đó là bởi vì người ngay từ đầu đã không cố gắng không thật tâm yêu hắn? Người ta đến lúc mất đi mới biết được quý trọng, nhưng là người lại rất cực đoan, người nghĩ những gì người quý trọng trước hết phải phá hư nó rồi mới cảm về trong tay...”

Lục Vũ Hạo không biết, lúc hắn nói câu này, Kim Thành cúi đầu suy tư, Lãnh Lam lại giống như đang nhìn một tiên nhân giáng thế, còn Lãnh Phong Lam..... Ngoài trừ ánh mắt đầy phức tạp, ngoài mặt giống như một tòa băng.

” Người..... Rốt cuộc muốn nói cái gì?” Kim Thành bắt lấy y phục Lục Vũ Hạo, bị thương ngẩng đầu lên.

” Người có biết Thủy Nguyệt Hàm vì cái gì cự tuyệt trở thành Hoàng hậu của hai đại quốc Thiên Phong và Địa Hỏa không, đó chính là vì Hàn Ngự?”

” Vì cái gì?”

” Bởi vì yêu là không nên bị cách trở. Bởi vì yêu nên bất cứ chuyện gì cũng không hội cách trở được. Bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, là bao nhiêu năm rồi kiên trì trung trinh, nếu không ta như thế nào lại hội trợ giúp bọn họ, thành thật nói cho người một bí mật, ta đích thực thích Thủy Nguyệt Hàm công chúa, chính là cái gọi là nhất kiến chung tình.....Nhưng là nàng yêu người khác, ta vì yêu nàng, muốn trả mọi giá để làm nàng hạnh phúc. Là thực ngốc, nhưng là ta tin tưởng bọn họ yêu nhau, nàng ở bên Hàn Ngự có lẽ so với cùng ta một chỗ càng hạnh phúc hơn, cho nên ta buông tay. Người biết không? Quyết định này còn không đến một ngày, có vẻ là thực tàn nhẫn. Đây là tình yêu đầu tiên của ta, liền như vậy..... Đưa cho người khác.” Lục Vũ Hạo ngượng ngùng cúi đầu, cười có điểm miễn cưỡng,” Chẳng qua nếu Hàn Ngự khi dễ nàng, ta là hội xông lên bảo hộ, bất luận về sau ta yêu thương ai, cùng ai cùng một chỗ.....”

Kim Thành hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm,” Người..... Không thương nam nhân?”

” Cáp, ta cũng không biết nữa, có thể..... Trước mắt hay là thích nữ nhân nhiều một chút đi. Nói thực ra lần đầu tiên gặp người đối với người ấn tượng tốt lắm, một nữ nhân mưu trí như người thực sự hiếm thấy, nếu người không có tàn nhẫn như vậy, ta hội thực yêu thích người.” Lục Vũ Hạo đem nàng nâng dậy, quay đầu đối Lãnh Phong Lam cười nói,” Giết nàng Địa Hỏa quốc nhất định phản bội, huống chi ta tin tưởng rằng nàng sẽ có thay đổi, đem nàng biếm vào lãnh cung.”

Kim Thành nhìn về phía Lục Vũ Hạo, hai tay rất nhanh,” Vì cái gì người không diệt trừ ta? Người không sợ ta âm thầm giết người?”

” Người là một nữ nhân tốt dám yêu dám hận..... Chết ở trong tay người, ta đại khái cũng không có gì tiếc nuối. Đáng tiếc người yêu lại không phải ta.” Lục Vũ Hạo nói thanh âm trong trẻo rõ ràng, đáng tiếc lập tức đã nghĩ đến bằng hữu nói nếu ở trong này bị chết thì thân thể bên kia cũng chết theo, trong đầu đã rung mình một cái. Lãnh Lam lặng lẽ dời cước bộ đến bên Lãnh Phong Lam, kiễng chân hướng tai Lãnh Phong Lam thần bí nói,” Thúc thúc thân yêu, người sẽ không để mẩu hậu này chạy trốn đi? Lam nhi chính là nhận thức hắn nga, cẩn thận hắn lợi hại như vậy dễ bị người khác cướp đi? Ân?”

25. Chương 24: Sớm Xuân

Lãnh Phong Lam phá lệ khẽ cười một chút, thấp giọng nói,” Hắn đã từng phát thệ, sẽ không phản bội ta.”

Lãnh Lam lại thần bí mà nắm lấy tay Lãnh Phong Lam,” Chúc mừng người tiên hạ thủ vi cường.”

” Không, là nên cảm tạ tại Phượng Hà sơn gặp được sư phụ.”

Ngừng nói, ánh mắt luôn nghiêm túc mà lãnh tình nay nhìn Lục Vũ Hạo lại đầy ôn nhu, hiền hòa.....

” Hồn trưởng! Người vạch trần Kim Thành?” Thái hậu suýt nữa mất đi tôn nghiêm mà tát Đổ Thừa Tướng, cũng may Ngọc Dung ngăn cản kịp thời.

” Thái hậu, hôm nay Minh phi bị biếm vào lãnh cung, mọi đại thần trong triều có liên quan đều bị điều tra, tình thế nguy cấp..... Thần cũng là vì bảo vệ lợi ích của mình cùng Thái hậu! Nhưng Bệ hạ quyết tâm điều tra rõ ràng..... Thái hậu người xem.....”

” Hẳn rồi cuộc là kiên quyết như thế nào, bất quá cũng đáng tiếc, không có Minh phi cũng không sao, ta còn có Địa Hỏa quốc.” Thái hậu kéo Ngọc Dung lại, hiền lành cười nói, ” Như thế nào, lúc Minh phi bị vạch trần người cũng chứng kiến, có phát hiện gì không?”

“.....” Ngọc Dung nhớ tới Lục Vũ Hạo đầy khí phách, trong lòng hồi hộp, lắc đầu khẽ nói, ” Hồi thái hậu, mật thám Lý Sướng bị Bệ hạ thu phục, Hàn Ngự đại nhân tựa hồ cũng quyết theo Bệ hạ, Thủy Nguyệt Hàm công chúa vô ngại.....”

Thái hậu nắm lấy cánh tay Ngọc Dung, lực đạo có điểm mạnh, ngữ khí lo lắng nói, ” Kia, cái kia nam nhân thì sao? Lục Vũ Hạo có cái gì dị thường?”

Cánh tay bị nắm chặt có điểm đau, Ngọc Dung lại biết Lục Vũ Hạo là cái gai trong mắt Thái hậu, suy nghĩ chốc lát rồi nói, ” Tựa hồ không khác xưa, chính là.....”

” Chính là cái gì? Người nói mau a!” Thái hậu đẩy Ngọc Dung, Ngọc Dung lắc đầu suýt chút nữa ngã xuống đất.

” Là..... Hẳn..... khiến cho Minh phi đang hoảng loạn mà bình tĩnh lại.....”

” Hừ, Kim Thành thật không cẩn thận, Thủy Nguyệt Hàm cùng Hàn Ngự cũng không nghe lời ta, từ đầu đến cuối chỉ có người Ngọc Dung. Kim Thành bị biếm vào lãnh cung đúng là một cơ hội, ta đem người đến bên người Hoàng Thượng, thuận tiện cho chúng ta giám thị, người nghĩ thế nào?” Thái hậu cười hỏi.

Ngọc Dung không chút do dự quỳ xuống, thắm thiết nói, ” Nghìn vạn lần không thể a thái hậu! Bệ hạ đang điều tra người của Minh phi..... Chúng ta trước mắt không thể có động tĩnh.”

Đỗ Thừa Tướng lập tức nói tiếp, ” Đúng vậy Thái hậu nương nương, người xem thế nào vượt qua được cửa ải trước mắt?”

“..... Hừ, hoảng cái gì? Địa Hỏa Quốc cũng không phải dễ đối phó. Mùa đông cũng sắp đến rồi nhỉ.” Thái hậu lộ vẻ đắc ý mỉm cười, ” Trước tiên thả lỏng cho bọn chúng một chút, sau đó nhìn xem Thiên Phong hoàn toàn mất nước. Ta không chiếm được..... Ta phải cưỡng đoạt lấy, bất luận người là con ta hay là ai.”

Đỗ Thừa Tướng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, làm bạn với Vua như làm bạn với hổ a!

Ngọc dung tâm tư trăm chuyển. Nàng che giấu chuyện Lục Vũ Hạo không thích nam nhân, cũng che giấu nhiều chuyện khác. Bởi vì đối với nàng lúc này, hạnh phúc của người nàng yêu cũng chính là hạnh phúc của nàng.....

Một đêm yên tĩnh.

Lãnh Lam muốn ngủ tại Xích Phượng Cung, Lãnh Phong Lam không lay chuyển được hần, hướng hồ Lục Vũ Hạo lại không phản đối.

Bất quá, đứa nhỏ Lãnh Lam nằm giữa hai người đã ngủ say

” Người nói..... Người yêu thượng Thủy Nguyệt Hàm?” Lãnh Phong Lam hỏi chuyện này khiến Lục Vũ Hạo tròn tròn mắt.

“..... Xem như là vậy, nhìn thấy nàng trong nháy mắt đã động tâm, lúc ấy người cùng xú tiểu quỷ này còn thay nhau làm khổ ta. Ta lại không giống người có nhiều nữ nhân, nhiều kinh nghiệm, nói thực ra ta cũng không tin vào loại tình yêu này. Ta đại khái chính là thích nàng.....” Lục Vũ Hạo quay đầu, mỉm cười nhìn Lãnh Phong Lam. Mắt hần tròn to trong veo như nước, ánh hào quang tỏa ra tứ phía khiến Lãnh Phong Lam ngây người nhìn, ” Chẳng qua người xem ta tiêu sái nói rằng khiến cho người mình yêu hạnh phúc, tuy rằng nói là hạnh phúc nhưng thực ra rất đau khổ. Bất quá hoàn hảo chỉ là thích..... Lúc chia tay sẽ không tê tâm liệt phế (kiểu như “tan nát con tim”:)))”

” Người không tin yêu? Vì cái gì?” Lãnh Phong Lam chăm chú hỏi.

“.....” Trầm mặc một lát, Lục Vũ Hạo thở dài cười nói, “Người cũng đã nói cho ta chuyện của người, ta nếu không nói thì không thể coi là bằng hữu được. Ai, người cũng là người hiểu biết, ta không giống người bình thường..... Bất luận người tin hay là không tin, ta đều muốn nói.”

” Ta đích thật là Lục Vũ Hạo, nhưng không phải là Lục Vũ Hạo ở thế giới này..... Năng lực của ta ở thế giới kia bị gọi là “dị năng”. Ở thế giới kia ta sinh ra không có phụ thân, mẫu thân của ta nếu như không im lặng thì cũng sẽ điên loạn. Ta không biết cái gì gọi là quan tâm cùng yêu thương..... Về sau không hiểu do âm dương đảo lộn mà lạc vào thế giới này, trùng tên trùng họ đồng diện mạo với Lục Vũ Hạo này. Có thể trước kia thân thể này đích thực si ngốc, bất quá ta cũng không biết. Lục Thuần Hành không có vạch trần ta, ta nghĩ ta nên cùng hắn nói chuyện, hắn biết ta sau khi ngã từ trên tường thành xuống liền biến thành Lục Vũ Hạo này, cho nên ta nghĩ chuyện này hắn nên biết. Người có thể liên lạc với cha ta chứ? Ta muốn cùng hắn hảo hảo nói chuyện.”

Lãnh Phong Lam im lặng đánh giá lời Lục Vũ Hạo sau đó đáp, “Đương nhiên có thể. Giống như người nói sư phụ biết người khác trước kia nhưng lại không vạch trần người, có thể là có dụng ý khác, vậy để ngày mai đi.”

Lục Vũ Hạo gật gật đầu, cười nói, “Người không cảm thấy chuyện ta vừa nói là không thể tưởng tượng nổi sao?”

” Nói thật ta nghe cũng không minh bạch. Bất quá người đáp ứng sẽ không phản bội ta, tự nhiên sẽ không gạt ta. Huống hồ ta thấy trong ánh mắt người, sẽ không gạt người.” Lãnh Phong Lam vươn cánh tay hướng Lục Vũ Hạo, “Vậy có thể cùng ta hứa hẹn?”

Lục Vũ Hạo cũng vươn cánh tay đập lại, hai người bắt lấy tay nhau đặt lên người Lãnh Lam.

” Hứa hẹn điều gì?” Lục Vũ Hạo không rõ cho nên ngơ ngác hỏi.

“..... Hảo hảo tồn tại trong thế giới này.” Hơi ẩm từ bàn tay mạnh mẽ kia truyền vào trong lòng Lục Vũ Hạo, tham quyền sự ấm áp kia khiến Lục Vũ Hạo không buông tay.

Cuối cùng, cúi đầu, mím môi nói, “Sẽ như vậy.”

Đôi mắt đen láy chuyển chuyển mấy vòng rồi khẽ nói, “Đúng rồi, nghe Kim Thành nói người thực tâm yêu mẫu thân của Lam nhi? Mộ Dung Dung?”

Lãnh Phong Lam ôn nhu cười, “Có thể là do khuyết thiếu tình yêu của mẫu thân, lúc gặp nàng thời điểm nàng mang thai Lam nhi, toàn thân cao thấp đều lộ vẻ ôn nhu, lúc đó ta cũng còn nhỏ tuổi, gặp lại Lam nhi cũng luôn nghĩ đến nàng..... Bất quá, về sau phỏng chừng sẽ không.”

” A? Vì cái gì? Người di tình biệt luyến (= Yêu người khác)?” Lục Vũ Hạo thiêu mi.

” A, xem như vậy.” Lãnh Phong Lam cười.

” Hắc hắc, hôm nay người cười rất nhiều lần, thật không dễ dàng. Nếu không ngại nói cho ta biết người yêu ai khác đi?” Lục Vũ Hạo trộm cười.

Lãnh Phong Lam làm bộ trở về khuôn mặt lạnh băng, sau đó nghiêm túc lắc đầu, “Không được, ta không hy vọng người khác biết được hắn rồi mơ ước chiếm đoạt hắn.”

” Hắc? Không phải là bằng hữu tốt! Đại mỹ nhân nhà ai, nói ra cho ta phân hưởng một chút a! Có khả năng khiến người xem trọng thực không đơn giản a. Có hay không là Thủy Nguyệt Hàm xinh đẹp, có hay không Kim Thành khôn ngoan?” Lục Vũ Hạo lo lắng vấn. Tranh thủ đoạt lấy thứ trong tay hắn nhanh – Lục Vũ Hạo đại khái nghĩ vậy.

“..... Tại lòng ta, hắn..... là ngoài ý muốn.” Lãnh Phong Lam mắt mắt, khóe môi nhếch lên cười nhạt.

” Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn? Người này bộ dạng ra sao?” Lục Vũ Hạo diện bộ biểu tình thực quỷ dị, nếu Lãnh Phong Lam trông thấy nhất định sẽ phì cười.

” A, hắn thực sự là ngoài ý muốn, chính là mười năm trước lần đầu tiên gặp nhau.....”

Lãnh Phong Lam đang ngủ, Lục Vũ Hạo liền cảm thấy thương tâm.....

Đại mỹ nhân cũng không giới thiệu cho bổn đại gia một người, bổn đại gia chính là Tiêu Dao Vương đại công tử, rất có tiềm lực, không bằng lo lắng một chút cho bổn đại gia, bổn đại gia cam đoan một lòng không đổi, bề ngoài ngọc thụ lâm phong, bên trong học vấn cao siêu phong lưu phóng khoáng, hòa nhã ôn nhu.....

Lãnh Lam trở mình, lại cảm giác phía trên bị đè nặng bởi hai cánh tay, ngồi dậy....

Hắn cũng cười. Cảm giác ấm áp được ôm ở giữa, đã lâu rồi.....

Ba ngày sau, Thiên Phong quốc ngự tiền thị vệ Hàn Ngự chính thức nghênh thú Thủy Nguyệt Quốc công chúa Thủy Nguyệt Hàm.

Hỉ phục đồ thẫm vây quanh đôi tân lang tân nương thực chói mắt. Hàn Ngự dáng vẻ mãnh mẽ cùng với Thủy Nguyệt Hàm kiều mỹ động nhân tâm đứng đối diện nhau. Tuy rằng Thái hậu từ đầu đến cuối đều không có cười, cũng miễn cưỡng kiên trì xong buổi đại lễ.

Lục Vũ Hạo tránh ở phía sau rèm, nhìn thấy Thủy Nguyệt Hàm đầy vẻ phong tình trong hỉ phục đồ, khóe miệng cười khổ, lắc đầu, thở dài sau đó quay đi. Lãnh Lam từ phía sau ôm lấy Lục Vũ Hạo xem như an ủi.

"Hạo ca ca, Lục bá bá hôm trước nói người là người ở thế giới khác đến! Người về sau sẽ quay lại đó ư?" Lãnh Lam hơi có chút lo lắng hỏi.

Lục Vũ Hạo dừng cước bộ.

Trở về! Hắn như thế nào quên nhiệm vụ của mình, Hắc Long a! Rốt cuộc phải tìm như thế nào?

"Hạo ca ca người ngây ngốc cái gì? Trả lời Lam nhi a? Hạo ca ca người không cần trở về..... Lam nhi không cần người trở về!" Lãnh Lam thấy Lục Vũ Hạo do dự không trả lời, trong lòng rất bất an, khóc nức nở," Hạo ca ca!"

Lục Vũ Hạo khôi phục, ôm lấy đứa nhỏ," Tạm thời còn không thể trở về a, có thể..... Cả đời cũng trở về được."

Ngày hôm qua hắn thừa dịp Lãnh Phong Lam cùng Lãnh Lam không có mặt mà hỏi Lục Thuấn Hành việc này, nhưng hắn lại nói là không có loại sinh vật nào là Hắc Long. Truyền thuyết kia cũng chỉ là được ghi chép mà truyền lại đến bây giờ, Thiên Phong quốc chẳng qua là đem tôn giáo cùng chính trị hợp lại thành một. Tâm tư Lục Vũ Hạo lúc này tựa như có chậu nước lạnh dội vào đầu....

26. Chương 25: Đông Chí

Có thể do Lục Vũ Hạo vẻ mặt suy tư quá nghiêm trọng, khiến Lãnh Lâm gắt gao nắm lấy y phục hắn lo lắng có thể hội mất đi Lục Vũ Hạo, mọi suy nghĩ đều viết lên mặt hắn.

"Hạo ca ca người..... nguyên lai thích thế giới kia? Rất muốn trở về sao? Nơi đó không có Lam nhi cũng không có Phụ hoàng."

Lời nói yếu ớt kéo Lục Vũ Hạo từ cõi tiên trở lại thực tại.

Lục Vũ Hạo cúi xuống, mặt nhợt nhạt chưa xót nói," Ta..... Cũng không biết được, ở thế giới này rất vui. Rất hạnh phúc nhưng cũng thực thống khổ..... Người còn nhỏ, đại khái cũng không hiểu rõ."

"Vậy người hứa vĩnh viễn ở tại đây....."

"A a....." Lục Vũ Hạo cười nhưng không nói, ôm lấy đứa nhỏ," Được rồi chúng ta cũng nên đi. Bởi vì Thiên Phong cùng Thủy Nguyệt hòa thân, Lục Tiểu Mục được thả về, người không phải rất muốn gặp hắn sao?"

Nghe thấy tên Lục Tiểu Mục, Lãnh Lam lập tức quên mất cuộc nói chuyện vừa nãy, khoa chân múa tay sung sướng nói," Hạo a hạo a! Hạo ca ca chúng ta nhanh đi gặp Tiểu Mục! Ta hảo muốn gặp hắn a!"

Hai người rời đi, Lãnh Phong Lam đứng ở sau thạch trụ đồ thẫm, hắc mâu thâm thúy lóe lên. Bàn tay nắm chặt lại. Nói đến nhân vật quan trọng, Lục Vũ Hạo chính là người thứ nhất, hắn Lãnh Phong Lam chính là thứ hai. Sự phụ chính miệng nói, thậm chí nói Lục Vũ Hạo xuất hiện là bởi vì trùng hợp..... Nói cách khác nếu tiếp theo có gì kì lạ đích thực là trùng hợp..... Lục Vũ Hạo sẽ ly khai.

Lưu lại được không?

Nếu hiện tại tình cảm phát triển, đến hồi cuối cùng đối mặt có thể hội cực kỳ thống khổ.

Thế nhưng đã vô tình reo rắc mầm mống..... Mọc rễ nảy mầm lúc sau vẫn còn có thể nhổ tận gốc rễ...

Tên kia một điểm tự giác còn không có. Cũng có thể là, Lục Vũ Hạo có một chút điểm phát hiện nhưng lại giả ngốc?

Cảm nhận được bên cạnh có hơi thở kì lạ, Lãnh Phong Lam cảnh giác quay đầu, tay đã tới cổ họng người nọ nhưng dừng lại —

” Nhĩ hảo, ta là Lạc Tiểu Mặc. Nếu người đối ta có chút ấn tượng thì khả dĩ có thể dừng bước nói chuyện?”

” Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, Tiểu Mặc!”

Lục Vũ Hạo đan khử tay chống trán, khóe miệng run rẩy.

Tiểu quỷ đang đuổi bắt đệ đệ ngu ngốc của mình cùng với đứa nhỏ hôm trước tiến lên tát Kim Thành có phải là một?

Đệ đệ ngàn đao vạn quả hiện nay đang cùng Thái tử điện hạ ” Thân thiết nhiệt tình” nhìn thấy mình lại dùng ánh mắt oán hận?

” Nghe nói người cư nhiên không phải ta ca ca của ta, hơn nữa cư nhiên còn đã cứu ta, thật sự là phi thường cảm tạ a.” Nhìn xem, hần thực vô lí.

” Aha cấp, người tựa hồ thực sự lưu ý chuyện ta cứu người, người có cái gì bất mãn sao chứ?” Lục Vũ Hạo tựa tiểu phi tiểu hỉ. (ngoài cười nhưng trong không cười)

” Đương nhiên, ta chính là người thừa kế “duy nhất” của Tiêu Dao Vương, bị người cứu chẳng phải là thực không có mặt mũi?” Lục Tiểu Mặc cũng không cam yếu thế.

” Thật đúng là thẳng thắn, vậy người muốn như thế nào? Đánh ta một trận đến khi giải tỏa phần nộ của người được không?” Lục Vũ Hạo thiêu mi hỉ.

” Đánh người? ‘cha ta’ nghìn vạn lần dặn dò phải “ hảo hảo” đối đãi người a, ta như thế nào dám cãi lời? Còn đem lệnh bài gia truyền cấp ‘ngoại nhân’ như người, còn không biết thụ sủng nhược kinh đến cảm tạ ‘cha ta’ đại ân đại đức lại đứng ở trước mặt ta còn chỉ cao khí ngang.....”

Lục Vũ Hạo không thể nhịn được nữa rốt cục bùng nổ,” Lục Tiểu Mặc ta cho người hay, tuy rằng ta không phải ca người, nhưng thân thể này tuyệt đối là ca ca người. Trước kia hần là ngốc tử người liền nghĩ nếu hần làm người thừa kế Tiêu Dao Vương sẽ rất xấu hổ? Hơn nữa hận không thể loại bỏ nhanh chóng!”

” Người không phải ca ca ta! Người chiếm thân thể hần lại còn được cha coi trọng, dựa vào cái gì đối ta hô to gọi nhỏ? Ta từ nhỏ cỡ nào nỗ lực..... Bất luận cái gì đều mong làm được tốt nhất, nhưng cha lại lúc nào cũng coi người quan trọng. Mọi lần đều khấn nguyện vì người, người có bệnh liền mang người dạo chơi thiên hạ tìm kiếm danh y, thậm chí vì người đem tọa sơn.....Tọa sơn kia là tâm huyết mười mấy năm của cha a, nó là cửa quan quan trọng giữa ngũ đại quốc, thông hướng Địa Hỏa quốc, ngọn núi quan trọng dưới ‘quỷ hầu hạ’ lại hiểm yếu cực kỳ. Nơi đây không chỉ có thịnh sản bảo thạch hoàng kim, còn có rất nhiều thiết (sắt). Ngũ đại quốc là nơi chủ yếu sản xuất thiết, có thể nói Tiêu Dao Vương phủ có địa vị như hôm nay chính là bởi tọa sơn kia! Người..... Dựa vào cái gì.....Là ca ca cũng không phải, muốn đoạt hết tất cả của ta! Cha còn không xem ta..... Ta..... Ta.....” Đứa nhỏ quật cường, giờ phút này con người gần lệ phiếm hồng nhìn xuống mặt đất.....

Lãnh Lam lo lắng đi đến, muốn giữ chặt tay Lục Tiểu Mặc, lại bị hần phần nộ gạt ra.

” Vì cái gì a, người nói cho ta vì cái gì a!” Lục Tiểu Mặc cực phần nộ gào lên.

Vì cái gì.....

Ta như thế nào biết.....

Vì cái gì ta đến thế giới này ta cũng không biết.....

Vì cái gì thế giới này lại có Lục Vũ Hạo cùng ta bộ dạng giống nhau như đúc ta cũng không biết được.....

Nếu không phải ta, người liệu sẽ được Lục Thuần Hành yêu quý sao?

Lục Vũ Hạo âm thầm cười, "Tốt lắm a, người đến làm Lục Vũ Hạo, ta đổi lại làm Lục Tiểu Mục, đổi một chút cho người nguyện ý?"

Lục Tiểu Mục đang khóc bỗng dừng lại, im lặng.

"Tìm được một cái giá rồi gả cho một nam nhân. Vị trí này rất nhiều người thực hâm mộ a." Lục Vũ Hạo xoay người không nhìn tới Lục Tiểu Mục cùng Lãnh Lam, "Nếu hiện tại cho người rời bỏ thế giới mình đã sống nhiều năm, đến một thế giới mà mình không biết, đã bị người khác trách mắng là rất hạnh phúc, người vì sao lại không thích?..... Thế giới kia ta chưa từng biết đến tình thương gia đình, nói thật ta là đích thực cảm thấy hạnh phúc lắm. Nếu người có thể cho ta trở về thế giới của ta, ta thực cảm kích. Ta không lấy những gì của người. Cũng không có bởi vì đoạt đi hết thảy mọi thứ của người mà đắc chí hô to gọi nhỏ, ta..... Nếu có khả năng rời khỏi thế giới này ta hội đem ca ca trả lại cho người."

"Người thích nói thế nào tùy người!" Lục Tiểu Mục dùng sức lau nước mắt, thanh âm có chút nghẹn ngào..

"Ôm oán hận không giải quyết được chuyện hiện tại, không bằng để cho cha người nhận thức người." Lục Vũ Hạo hạo hạo nói.

"Hừ! Cái gì tốt nhất ta đều làm, nhưng hắn lại không thêm liếc nhìn! Hắn....." Lục Vũ Hạo ngắt lời, "Chính là bởi vì người rất xuất sắc, hắn ngược lại đối với người rất yên tâm, mới có thể xem nhẹ người. Nếu người có khả năng khiến cha người biết người cần hắn, hắn có lẽ hội nhận thức người. Nếu người đem thực lực ra nói thẳng thắn cho hắn, hắn đại khái cũng sẽ lo lắng. Đây là cách thử nhưng không chỉ cần có — thời gian, còn có thân tình....."

Lục Tiểu Mục đại khái là lần đầu tiên bị người nói như vậy, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Lục Vũ Hạo bỗng nhiên tức giận quát, "A lạp, ta..... cũng không đem mấy chuyện lý lẽ này ra giảng giải, ta cũng không là gì của người.... Tóm lại, người cùng cha nói chuyện đi, có lẽ sẽ có kết quả tốt." Lời nói ra có chút khó chịu.

Hắn ngay cả phụ thân cũng chưa từng biết đến.....

Lục Tiểu Mục chẳng biết sao đỏ mặt xoay người bước đi, Lãnh Lam vội vàng cùng Lục Vũ Hạo nói câu gì đó liền đuổi theo sau.....

Bên kia hôn lễ của Thủy Nguyệt Hàm đang chiêu trống vang trời, đại đường chói lọi trái ngược với nơi này tiêu điều.....

Trở về, có khả năng sao?

Thà rằng thi vào trường Cao Đẳng, tốt nghiệp ra trường tìm được một công việc, dốc sức làm việc thật tốt..... Tìm được một người yêu thương tuy rằng phía trước có vẻ mờ mịt..... Thế giới kia không ai quan tâm, để ý đến mình..... ngay cả mẫu thân.....

Gió lạnh từng cơn, Lục Vũ Hạo chậm rãi thu người lại.

Bầu trời kia cùng với thế kỷ 21 có gì khác nhau..... Nhớ đến bản thân mình trước kia thường đứng đơn độc trong gió lạnh.....

Nhất kiện da cừu dày ẩm áp không biết từ đâu xuất hiện ngăn trở gió lạnh, Lục Vũ Hạo cả kinh. Một đôi tay to lớn ở trước mặt hắn, giúp hắn thắt dây áo da cừu, âm thanh trầm thấp nhàn nhạt mang theo ý khiển trách, "Mùa đông đã đến, cũng không chịu mặc thêm y phục."

Lục Vũ Hạo nâng lên mặt, nhìn về phía đôi mắt đôi diện. Tựa hồ thiên địa hết thảy đều ngừng lại.

Đối diện mình là đôi tay to lớn, hai người khoảng cách cận kề, Lục Vũ Hạo chớp mắt thấy mờ mịt.

"Nếu không trở lại bình thường ta liền ôm trụ người nga." Có thể là do kinh sợ sự ôn nhu trước mắt, Lục Vũ Hạo lại ngơ ngác.

Đối phương cúi người xuống, đôi môi sắp cận kề thì liền bị Lục Vũ Hạo một phen hồi tỉnh mà đẩy ra,” Làm ta sợ muốn chết, người muốn vui đùa cái gì? Đột nhiên bỏ ra đây, người không phải tại hôn lễ của Thủy Nguyệt Hàm sao?”

Hắn đưa tay nắm lấy lọn tóc của Lục Vũ Hạo, chậm rãi nói,” Hạo, không cần để ý người khác nói gì, người chính là người. Vì lo lắng và cảm thấy có lỗi với người khác mà tự trách bản thân mình là không được. Không cần để ý, Lục Tiểu Mục còn nhỏ, hắn chậm rãi sẽ hiểu được.”

” Lam..... Ta kỳ thật không nên tới nơi này..... Dù sao ta vốn không thuộc về nơi đây, ở lại hay không có gì khác nhau.” Lục Vũ Hạo uể oải cúi đầu,” Có ai, cần ta sao.....”

27. Chương 26: Cảm Động

“..... Người đến xem.” Lãnh Phong Lam nắm lấy tay Lục Vũ Hạo, hướng tường thành mà chạy tới, phát tay ra lệnh cho binh lính gác thành lui xuống, mặt trời chiều ngã về tây. Có gió nhẹ lướt qua, nơi hai người nắm tay tạo thành một bóng dài in trên đất.

” Xem cái gì?” Lục Vũ Hạo khó hiểu hỏi.

” Người xem có khả năng đến Thiên Phong quốc, nhưng lãnh thổ Thiên Phong quốc người cũng không thể quan sát hết được. Tựa như Lam nhi bởi vì gặp người mà cảm thấy vui vẻ, Lam nhi thì người có khả năng nhìn hắn được, nhưng Thủy Nguyệt quốc cùng Thiên Phong quốc tránh được giao tranh, người dân hai nước đều cảm kích người giúp họ có cuộc sống ấm no hạnh phúc, vậy người có khả năng nhìn hết được toàn bộ điều này sao?” Lãnh Phong Lam thanh âm trong trẻo lạnh lùng từng câu từng chữ một đều lọt vào trong lòng Lục Vũ Hạo.

“..... Người.....” Lục Vũ Hạo có chút kinh ngạc.

” Còn nữa, người sống, mọi thứ giá trị đều thuộc về bản thân người, đều do người tự thực hiện. Chỉ cần người nghĩ không có sống uống phí, tồn tại chính là vì điều đó, chúng ta sinh ra không có quyền lựa chọn, hà tất phải để chuyện này quấy nhiễu cả đời?” Lãnh Phong Lam xoay người, thân hình to lớn chắn đi ánh mặt trời khiến Lục Vũ Hạo chỉ thấy một bóng đen lớn, ” Tựa như ta không thể lựa chọn mẫu thân cho mình, nhưng ta có thể lựa chọn làm một người tốt. Người với người tương trợ lẫn nhau, nếu người cần người khác, người khác cũng cần người. Mở rộng trái tim mình sẽ không thấy đơn độc nữa.”

” Mở rộng trái tim mình?” Lục Vũ Hạo đột nhiên ngừng lại.

Đúng vậy, thơ ấu cô độc bởi vì chính mình không dám nhìn thẳng vào sự thật mà cố lẩn tránh. Mọi người hoài nghi, mình cũng không dám thẳng thắn nói sự thật, đem bản thân rơi vào cô độc. Nếu có thể trực diện nhìn ánh mặt trời – sáng lạng, nói thẳng bản thân mình cũng thường nhân không có cái gì bất đồng, trực tiếp tiếp trợ giúp người này, dùng hành động nói cho người khác biết bản thân mình kỳ thật cũng sẽ yêu, cũng sẽ cần bọn họ. Tuy rằng là một khoảng thời gian dài, nhưng một ngày nào đó họ nhất định hiểu được..... Chính là vì mẫu thân, là vì bản thân mình rất yếu đuối, là mình tự nghĩ rằng lão thiên gia không cần mình.....

” Thối một vạn bộ (lui một vạn bước), cho dù hiện tại khắp thiên hạ đều không cần người, còn có ta cần người. Ai kêu người cùng ta còn có ước định.” Lãnh Phong Lam cười, đáng tiếc nụ cười rất nhanh đọng lại, bởi vì người đối diện lúc này tâm hồn đang phiêu thoát nơi nào, biểu tình lặng thinh.

Lục Vũ Hạo chỉ là nhớ lại chuyện cũ mà thôi.....

Lãnh Phong Lam cũng không tức giận, hắn cũng rất tự nhiên nắm lấy tay Lục Vũ Hạo, kéo xuống khỏi tường thành.

Ngày hôm sau Thiên Phong quốc chiêu cáo thiên hạ, Lục Vũ Hạo không phải ngốc tử, hơn nữa chính thức tuyên bố Tiều Dao Vương trở thành Vương gia của Thiên Phong quốc.

Đương nhiên, khi Sa Trầm Thanh cầm được chiêu cáo, khóe miệng khẽ nhếch lên cười lạnh, khiến đại thần đang quỳ phía dưới kia run rùng mình.

” Tiểu Mục người cũng dừng sinh khí nữa, Hạo ca ca là người tốt lắm, hướng hồ hấn cũng có thể coi một nửa là ca ca người.” Lãnh Lam vây quanh người Lục Tiểu Mục, ý đồ dùng ánh mắt chân thành vô tội làm Lục Tiểu Mục đối Lục Vũ Hạo không có thành kiến nữa.

Lục Tiểu Mục bộ dạng rất giống Lục Thuần Hành, lông mày cương trực khiến hấn có vẻ trưởng thành hơn vài phần, hấn giờ phút này nghiêm mặt,” Xem ra người thực thích hấn a, mở miệng ra là “Hạo ca ca”. Người trước kia cũng không bao giờ gọi ta “Mục ca ca”, như thế nào hiện tại cũng không gọi?”

Lãnh Lam cong môi,” Người lớn hơn ta có 4,5 tuổi, không cần gọi là ca ca a!”

” Ý của người là..... Ta không bằng cái tên hỗn đản kia?” Lần này biểu tình càng thêm khùng bố, hấn cất bước quay đi, sắc mặt không tốt nói,” Người cũng không phải là thích nam nhân đi? Chẳng lẽ người yêu cái tên giả mạo kia?” (ha ha!!! Đoán chuẩn r, e í có yêu nam nhưng mà ko phải là anh Hạo)

Câu cuối cùng giống như là hét lên, Lãnh Lam khóe mắt phiếm hồng.

Hấn giờ nắm tay lên muốn cho Lục Tiểu Mục một quyền, nhưng rồi hấn lại đem nắm tay buông xuống, đôi mắt bồ đào xinh đẹp gọn nước,” Tùy người nói như thế nào, lúc ta gặp nguy hiểm Hạo ca ca đã xả thân cứu ta, hấn cùng phụ hoàng đều đối tốt với ta. Cho dù hấn không phải “Lục Vũ Hạo” thực sự, hai chữ ca ca này cả đời ta chỉ nói với hấn!”

Lục Tiểu Mục nguyên bản là không có thiện ý, cũng không thêm liếc mắt.

Rốt cục Lãnh Lam đứng lên,” Ta về Thái Tử điện đọc sách, tái kiến.”

Nhìn thấy Lãnh Lam rời đi, rõ ràng muốn đuổi theo nói lời xin lỗi, nhưng chân tay tựa như không thể nhúc nhích. Căn phòng lớn rốt cuộc chỉ còn lại một người.

Hấn cùng Lãnh Lam đã thật lâu không gặp nhau, hấn so với trước kia lớn hơn một chút, cũng cao hơn. Bản thân rất nhớ hấn, không muốn cùng hấn cãi nhau! Đều do Lục Vũ Hạo! Tất cả đều do Lục Vũ Hạo!

Yên lặng, Lục Tiểu Mục ngồi trên ghế, nhớ tới lời nói của Lục Vũ Hạo, còn có lời Lãnh Lam nói.

Thật ra hấn ghét nhất chính là bản thân mình không cam lòng, kỳ thật nếu có một ca ca không ngốc nghếch thì cũng tốt lắm..... Ngày trước mình cũng rất chiều cố hấn, thậm chí nghĩ tới nếu mình là Tiêu Dao Vương cũng sẽ tìm thầy thuốc tốt nhất để chữa trị cho ca ca.

Chuyện này thật sự là do mình không cam tâm..... Theo như lời cha nói, kẻ giả mạo kia cũng không phải nguyên ý đến nơi này, nói cách khác mình chống đối hấn cũng chỉ là chuyện vô ích.

Trách không được Lãnh Lam ban nãy muốn cho mình một quyền.....

” Một Năm, người nói cái gì ta nghe không rõ, người nói Lãnh Phong Lam muốn thị tẩm?” Lục Vũ Hạo ngồi ở trên giường kéo lấy y phục Lâm Một Năm giữ lại hỏi,” Người không phải đang nói giỡn chứ? Thủy Nguyệt Hàm đã xuất giá hấn còn muốn thế nào?”

” A, chủ tử, Một Năm cũng không dám phỏng đoán ý đồ của Bệ hạ, chủ tử ngài nên đi tẩm.” Lâm Một Năm lấy thái độ phi thường ” ôn hòa” tóm chặt Lục Vũ Hạo đang cố chạy ra cửa.

Trời ạ, mấy tầng da của hấn đúng là bị tẩy “sạch sẽ”, còn không bằng giết hấn đi!!!

Còn nữa tên hỗn đản Lãnh Phong Lam kia muốn làm cái gì a? Chẳng lẽ lại muốn đem hấn trói lại rồi uy hiếp ” Không được đào tẩu”? Không đến mức đấy chứ, hấn sẽ không làm cái việc buồn chán này chứ?

Bất quá.....

” Hoàng Thượng giá lâm-!”

..... Lâm Một Năm đã lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

” Ta nói người rốt cuộc muốn đến đây làm chi? Người không sợ Mẫu hậu người bị người mấy hôm nay làm cho tức chết, bây giờ còn chạy chỗ ta “qua đêm”? Là muốn cho nàng tức mà chết sớm sao?” Lục Vũ Hạo đem ngữ khí điều chỉnh đến chanh chua cực điểm – phải phát tiết cho đỡ bực bội.

” Không, chính là Hắc Long Điện rất thanh lạnh, ta cũng không có người để nói chuyện, giường của người bên này cũng lớn, ta biết người là người rộng lượng, sẽ cho ta tá túc vài ngày.” Lãnh Phong Lam có chút tiểu ý mà đáp lại, thuận tiện tăng bốc cho Lục Vũ Hạo trở thành người “ rộng lượng”.

“Nha nha, vậy bệ hạ đến đây là muốn nói chuyện phiếm sao? Ngượng ngùng ta đành phải ra giá thuê phòng, giá cả có lẽ rất cao a. Thù lao đêm nay người phải trả, bằng không thỉnh bệ hạ hồi phủ, dù sao trong một phòng thì không khí cũng có hạn, nhiều hơn một người hít thở không thông.” Lục Vũ Hạo một bước cũng không nhường.

“..... Ta nói ta đã làm gì đắc tội người?” Lãnh Phong Lam giả vờ hỏi.

Lục Vũ Hạo ai oán nói, “ Ta không phải gốc tử chỉ sợ về sau xảy ra nhiều chuyện không thể nói được, người không có lo lắng sao? Hay là người căn bản cố tình, bây giờ còn tới đây, không phải là chiêu cáo thiên hạ rằng “ta không ngại Hoàng hậu là nam nhân”, quan trọng hơn chính là..... Ta về sau như thế nào đối mặt với thiếu nữ trong thiên hạ? Người lại khiến cho ta chậm trễ tuổi thanh xuân của nữ nhân trong thiên hạ?” Lục Vũ Hạo đập tay vào giường giả bộ khóc rống.

“.....” Người thật đúng là hết hy vọng thay đổi, Lãnh Phong Lam nghĩ như thế.

” Người đừng tưởng thiêu mi như thế dọa được ta, ta cũng làm, xem ai sợ ai a?” Lục Vũ Hạo nói xong liền bắt đầu hành động. Ân, hấn cũng nhú nhú lông mi.

“.....” Lãnh Phong Lam cũng không nói gì. Hấn cũng chỉ là muốn tá túc thôi, làm gì mà phiền phức như thế? Bất quá trong chiêu cáo thiên hạ kia thì Lục Vũ Hạo đã là của ta, ta ở đây là chuyện đương nhiên. Nghĩ vậy bỗng nhiên tâm tình rất tốt, Lãnh Phong Lam nói, “ Uy, nếu ta ăn không trả tiền sao?” (láo, dám!!!)

Lục Vũ Hạo dùng ánh mắt kinh ngạc trừng Lãnh Phong Lam, giả bộ bí hiểm mà nắm lấy gối đầu trên giường, “ Adi đà phạt, thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân, hôm nay để Lục Vũ Hạo ta anh minh thần võ, công chính nghiêm minh trừng phạt người không trả tiền thuê phòng, xem gối đầu!”

Lãnh Phong Lam cũng cầm gối lên chơi đùa.

Trong lúc nhất thời hai người, một người quên võ công, một người quên đi dị năng, tay không mà đại chiến.

Không bao lâu, cả hai kiệt sức ngã xuống giường, thở hổn hển.

“ Hắc hắc, ta thắng, ta đánh trúng người 35 cái, căn cứ vào đánh cuộc ban nãy, chìa khóa quốc khố giao ra đây.”

” Được a, nếu mỗi ngày ta đều qua đêm ở đây thì không vấn đề.”

28. Chương 27: Khai Thác

” Người nói..... Mỗi ngày?” Lục Vũ Hạo như con cá chép từ giường bật dậy, trừng lớn ánh mắt vờ vờ vào miệng lại dùng ánh mắt kì quái nhìn Lãnh Phong Lam, “ Ha ha thế này đi. Người đem cái quốc khố cũ kĩ thối nát chính mình giữ lấy đi.”

Lãnh Phong Lam lần này bật cười thành tiếng, “ A a.”

Lục Vũ Hạo thiêu mi, “ Ta nói sai sao?”

“..... Không có, thực chính xác. Khiến ta không khỏi hoài nghi người từng vào trong đấy rồi.” Lãnh Phong Lam biểu tình thực sự nghiêm túc, bảo trì oai phong của Hoàng Đế.

“..... Ta không nghĩ sẽ đi vào, nói thật nơi đó đối với ta không có hứng thú. Ta chính là muốn biết thêm kiến thức về chìa khóa quốc khố, chắc hẳn phải có thiết kế vô cùng phức tạp. Nhìn thấy hình dạng chìa khóa này, đại khái có thể đoán được kết cấu của quốc khố kia.” Lục Vũ Hạo nghiêm trang nâng cằm.

” Tuy rằng nói vậy, nhưng thực ra.....” Lãnh Phong Lam tầm thấp kéo dài thanh âm.

Âm thanh kim loại va chạm liên tiếp bên người lãnh Phong Lam, sau đó, bắt ngờ xuất hiện trước mắt Lục Vũ Hạo – Một chum chìa khóa lớn.

Lãnh Phong Lam nhìn thấy Lục Vũ Hạo trợn mắt há miệng, vội giải thích, “Như người chứng kiến, đây toàn bộ là chìa khóa quốc khố. Làm hoàng đế điều quan trọng nhất không phải là làm thế nào để cai quản quốc gia, mà là nhớ kỹ mỗi một cái chìa khóa và trình tự của nó, sai một lần, quốc khố liền vĩnh viễn không mở ra..... Cho nên người đại khái sẽ không được nghe có kẻ ăn trộm bị phán tội, mà là không cẩn thận làm hỏng quốc khố liền bị chu di cửu tộc. Cái này về sau giao cho người, ta cũng không lo bị chu di cửu tộc.”

“.....” Chùm chìa khóa nặng trĩu, vậy mà tên hỗn đản kia có thể mang theo bên người. Có phải hay không người còn có thể đem nguy hiểm giao cho ta? Có phải hay không chỉ vì ta vừa đùa vui một cái người liền chôn vùi đời ta! Hắc Lục Vũ Hạo tuyệt đối sẽ không khuất phục— trực tiếp đem chùm chìa khóa trả lại Lãnh Phong Lam, Lục Vũ Hạo run run “Aha cấp, vật trọng yêu như vậy ngài không nên giao cho ta a.”

Nhìn thấy Lục Vũ Hạo sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Lãnh Phong Lam thu hồi chùm chìa khóa có chút dăm chiêu nói, “Kỳ thật hai ta a bị chu di cửu tộc đều giống nhau.”

Oanh—!

Giống như có gì mạnh mẽ giáng xuống đầu Lục Vũ Hạo, bất hạnh cho người nào đang tức sùi bọt mép thì đại não lại như trống không.

” Người nghĩ gì, ta thú người tự nhiên là nằm trong phạm vi chín tộc, liên mạng theo sư phụ a, Lam nhi a, thậm chí liên quan đến mẫu hậu.....” Lục Vũ Hạo vội vàng ngắt lời, “Người không phải Hoàng đế sao, chẳng lẽ không có chút đặc quyền.”

Nhìn thấy cặp mắt to vô cùng đáng yêu kia đang khẩn thiết nhìn mình, khôn mặt thanh tú tràn ngập lo lắng.

Lãnh Phong Lam tâm tình tốt lắm – Lục Vũ Hạo thông minh lại cư nhiên không phát hiện ra bị mình lừa cho một vỏ đau. Cứng được, hắc không thể cho Lục Vũ Hạo này chạy trốn.

” Người còn biết Hoàng đế có chút đặc quyền a.” Lãnh Phong Lam vừa nói, thân thể lại chậm rãi tiến lại gần Lục Vũ Hạo, hai tay đặt qua hai vai Lục Vũ Hạo, cúi người xuống, biểu tình ôn nhu lại có vẻ hồ ly,” Tỷ như, Hoàng đế trụ tại tẩm cung của mình cũng không cần giao tiền thuê nhà..... Đương nhiên còn có Hoàng đế yêu cầu Hoàng hậu thị tẩm, cũng không cần phải hỏi ý kiến của Hoàng hậu..... Cuối cùng, quốc khố là thuộc về Hoàng đế, mà Hoàng đế lại thuộc về con dân, cho nên quốc khố bị hỏng, cũng không phải là cái gì không tốt lắm, chu di cửu tộc là áp dụng với gia hỏa nào muốn ăn trộm chìa khóa quốc khố thôi.”

Không biết vì cái gì, Lãnh Phong Lam tiến lại gần khiến mặt Lục Vũ Hạo đỏ rực. Hơn nữa cư nhiên quên mất không phản kháng. Không đúng, có lẽ hắc không muốn phản kháng. Nhưng hiện tại hai phiên mặt sắp dán lại với nhau, nếu không phản kháng sẽ không kịp?

Đại khái qua ba phần nén hương, Lục Vũ Hạo nhận thua kêu lớn, “Được rồi được rồi người trụ trong này không cần trả tiền thuê!”

” Chính là hợp ta ý.” Tuy rằng buông tha cừu non trước mắt thực đáng tiếc, nhưng là không ăn nóng vội ăn đậu hủ nhiệt. Cá tính của Lãnh Phong Lam là không cho phép con mồi chạy mất. Hắc nhìn thấy người kia trên giường đang cực kì phần uất (Lục Vũ Hạo giờ phút này miệng vẫn lẩm bẩm: Rõ ràng trong lịch sử Trung Quốc có nói Thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân! Lạc Tiểu Mặc đi chết đi, cư nhiên nói trong này giống với lịch sử Trung Quốc? Chẳng lẽ nói, ở đâu cũng vậy, mặc kệ trong lịch sử nói thế nào thì Thiên tử phạm pháp cũng không bị xử tội như thứ dân?), khóe miệng hồ ly mỉm cười — Uy, ta nói, ta chưa có hôn người, người chống cự cái gì?

Ngoài cửa sổ, ánh trăng che phủ. Bỗng nhiên gió nổi lên..... Không biết là bóng cây hay cái gì đó chợt lóe lên —

” Uy..... Lãnh Phong Lam người gì chứ? Uy! Buông ra ta! Uy..... Ngô!! Ô!”

Ấn trụ hai tay Lục Vũ Hạo, Lãnh Phong Lam nghiêng người hôn lên môi hắc, cảm giác mềm mại khiến người ta trong phút chốc trầm luân. Không, mật dịch ngọt ngào khiến người ta càng thêm trầm luân, chỉ biết ngày càng lún sâu.

Lục Vũ Hạo trong lòng oán thán đến cực điểm – Đây là nụ hôn đầu của hắn, cũng phải để hắn dành cho bạn gái chứ! Vì cái gì hiện tại tên trời đánh Lãnh Phong Lam lại cướp mất, còn nữa hắn một chút dấu hiệu cũng không có (Là người không phát giác ra, dấu hiệu đã sớm có) liền như vậy đột nhiên..... Ngô, không được..... Không được đem đầu lưỡi tiến vào, hắn đã không thể hô hấp!

Lãnh Phong Lam mở mắt, thấy Lục Vũ Hạo bị mình hôn khiến nước mắt đều nhanh chảy ra. Hơn nữa đối phương cực kỳ khổ sở bị hắn chà đạp đến không thở nổi. Nếu lúc nhượng Lục Vũ Hạo mở mắt ra, con mắt hắn nhất định thực mê người.

Nghĩ tới điều này, Lãnh Phong Lam khước miệng nhếch lên, thân thể ngã ra sau, hai phiến môi tách ra. (ta nghĩ anh Lam nhất định là sói, không phải hồ ly ^^)

”Hô..... Hô..... Người muốn giết ta sao?” Lục Vũ Hạo khẽ nhủ mày, ánh mắt trong veo như nước, hai gò má phồng hòng, có điểm tức giận. Bảy phần *** khiết, ba phần mị hoặc. Rõ ràng lại làm như vô tội, làm cho người ta không thể tha thứ, thậm chí tiếp tục hung hăng khi dễ..... Thật sự là cái ngoài ý muốn, cùng với “Lục Vũ Hạo” mười năm trước hoàn toàn bất đồng.

Lãnh Phong Lam nghiêm túc nói, “Một khi đã chiêu cáo thiên hạ người không phải gốc tử, như vậy quan hệ của chúng ta ở bên ngoài phải thân thiết. Bóng đen vừa mới bay qua không rõ là ai, nhưng tốt nhất là nên cẩn thận.”

”Người vì lý do này liền..... Liền.....” Lục Vũ Hạo cắn chặt môi, cơ hồ muốn đem ánh mắt giết chết Lãnh Phong Lam.

“..... Đương nhiên không phải. Người nói đúng, ta chiêu cáo thiên hạ người không phải gốc tử, người liền rất nguy hiểm, người theo dõi người khẳng định là biết chuyện của Thủy Nguyệt quốc và Thiên Phong quốc có liên quan đến người, vì vậy đừng có muốn chạy trốn. Đến lúc đó bọn họ nhìn ra manh mối, đem người bắt cóc để uy hiếp sự phụ, hoặc là cả Thiên Phong quốc, hậu quả sẽ không tưởng được.” Lãnh Phong Lam giả bộ nghiêm trang nói.

Lục Vũ Hạo gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, thấp giọng nói, “Kỳ thật ta không phải là ‘Lục Vũ Hạo’ thật, cho dù.....”

Lãnh Phong Lam mãnh mẽ nâng đầu hắn lên, gần từng tiếng nói, “Đối ta người chính là Lục Vũ Hạo duy nhất. Huống chi người biết chuyện của người rất ít, mà nhiều người biết cũng sẽ khoogn tin chuyện. Người là trưởng tử của Tiêu Dao Vương, cũng là do Thiên Phong quốc bát sĩ đại kiêu (tám người khiêng kiệu lớn) theo Chu Tước Môn (Thiên Phong hoàng cung đại môn) bước vào, là Hoàng Hậu, ở vị trí này...người cũng rất nguy hiểm.”

”Nếu không phải do ta không ý thức được sớm đã không bị khiêng vào đây.....” Nhớ tới Lục Tiểu Mục kia cho mình một chén mê hồn thang, có lẽ bản thân đã không phải lo sợ thế này, sớm biết một chút lật ngược tình thế thì đã không bị khiêng vào Hoàng cung gặp phải tai bay vạ gió!

Lãnh Phong Lam đương nhiên nghe được Lục Vũ Hạo nói gì đó, hắn trong lòng thật ra đã sớm có kế hoạch tốt, chỉ chờ cừ non kia chạy đến,” Một khi đã bước vào trong này, người có hối hận cũng vô dụng. Về sau có thể chúng ta phải giả trang thân thiết nhiều hơn, để cho người khác nhìn vào cũng không tìm ra manh mối, nhớ kỹ ta nói chính là ‘bất luận kẻ nào’, nếu không.....”

”Ý tứ của người là lần sau muốn đưa tiên Thủy Nguyệt Hàm cùng Hàn Ngự ta cùng người cũng phải làm ra dáng bộ phụ thê?” Lục Vũ Hạo há miệng – biểu tình thực tổn hại đến hình tượng.

Lãnh Phong Lam vừa lòng gật đầu,” Đúng vậy, hơn nữa người của Mẫu hậu rất nhiều, người cũng minh bạch được. Đừng quên, còn có Sa Trầm Thanh vì thú Thủy Nguyệt Hàm không thành mà chuyển sang tấn công Thiên Phong, mẫu hậu lại không cho cấm vệ quân tác chiến. Hơn nữa, mùa đông cũng mau tới.”

”Ông trời người thật a đi, ta đã biết (Tuyệt đối là chuyện không tốt).....” Thanh âm nhay càng nhỏ. Quên đi, dù sao cùng diễn với cũng không phải không tốt, hắn cũng không chán ghét Lãnh Phong Lam. Về sau nếu hôn nữ nhân cũng không xấu hổ mà nói “đây không phải nụ hôn đầu tiên”. Ân ân, bất quá tên Lãnh Phong Lam quả thực rất điều luyện. (cũng biết sao =)))

Lục Vũ Hạo nghĩ vậy tặc lưỡi cười, ngồi dậy hỏi, " Uy, người là không phải là cùng đám phi tần kia luyện tập rất nhiều đi? Thủy phẩm cũng được." (ko rõ lắm >,<) lãnh=" phong=" lam=" tựa=" hồ=" suy=" tư=" thật=" lâu,".....=" người=" hôn=" môi=" thực=" đáng=" tiếc,=" ta=" không=" thích=" các=" nàng,=" cũng=" không=" có=" hôn=" qua."=" "=" cấp?"=" người=" vừa=" mới=" nói=" kia=" cũng=" là=" nụ=" hôn=" đầu=" —=" gạt=" người=" a?"=" "=" người=" thấy=" ta=" là=" loại=" người=" tùy=" tiện=" sao?"=" lãnh=" phong=" lam=" hơi=" có=" chút=" hôn=" giận=" —=" hân=" từ=" trước=" đến=" nay=" đều=" rất=" kiểm=" chế.= " "=" không=" dám=" không=" dám,=" bệ=" hạ=" anh=" minh=" thần=" vũ=" chính=" là=" để=" vương=" của=" muôn=" người,=" ta=" nho=" nhỏ=" lục=" vũ=" hạo=" sao=" dám=" đối=" 'nhân=" phẩm=' của=" ngài=" có=" gì=" xen=" vào.= " ngài=" có=" bao=" nhiều=" tần=" phi=" ta=" cũng=" không=" biết,=" chẳng=" qua=" nghĩ=" đến=" chắc=" là=" rất=" nhiều=" (kỳ=" thật=" người=" nếu=" không=" để=" ý=" có=" thể=" chia=" cho=" ta=" với).....=" lục=" vũ=" hạo=" nhắm=" mắt=" lại,=" chìm=" đắm=" mà=" tự=" do=" phát=" biểu=" suy=" nghĩ.= hân=" còn=" chưa=" nói=" xong,=" lãnh=" phong=" lam=" không=" nói=" gì=" thở=" dài=" "cho=" dù=" là=" hoàng=" đế=" cũng=" có=" thể=" có=" người=" thực=" sự=" yêu=" chứ."=" "=" đúng=" rồi=" chính=" là=" điều=" này,=" nói=" cho=" ta=" đi=" lam,=" cho=" ta=" xem=" rốt=" cuộc=" người=" coi=" trọng=" nữ=" tử=" nhà=" ai,=" không=" để=" ý=" thì=" giới=" thiệu=" cho=" ta=" nhận=" thức=" chút=" đi."=" lục=" vũ=" hạo=" bảo=" trì=" nụ=" cười=" tao=" nhã,=" chứng=" minh=" rằng=" mình=" trong=" lòng=" thuần=" khiết=" sẽ=" không=" đoạt=" người=" kia=" (người=" tưởng=" có=" thể=" đoạt=" được=" chắc).=" lãnh=" phong=" lam=" có=" chút=" thâm=" ý=" nhìn=" lục=" vũ=" hạo=" một=" lúc=" lâu,=" ".....=" chúng=" ta,=" kỳ=" thật=" mười=" năm=" trước=" gặp=" ">

29. Chương 28: Hồi Ưc

" Cáp? Thời điểm đó không phải người thích Mộ Dung Dung sao?" Lục Vũ Hạo hỏi.

"..... Nói ra thì đúng là thế. Nhưng tại trong lòng ta hình ảnh hân không thể xóa đi được. Tuy rằng bản thân hân không còn như xưa." Lãnh Phong Lam biểu tình ôn nhu, tựa hồ người mà mười năm trước hân gặp nhất định rất đẹp.

Lục Vũ Hạo biết điều chăm chú lắng nghe, cùng Lãnh Phong Lam nằm ở trên giường.

" Mùa thu, cây cối Phượng Hà Sơn tràn ngập màu đỏ. Ánh mặt trời sáng lạng thực ấm áp, nắng chiếu xuống biến cả đỉnh núi thành một mảnh đỏ rực như lửa. Hân đứng ở nơi đây..... Một thân nguyệt sắc chói lọi, ánh mắt vô tội đứng cạnh cây phong đỏ rực. Ta đi qua hân cũng không nhận thức ta, ta cũng không nhận thức hân. Có thể nói hân là người đầu tiên ta chạm mặt ở Phượng Hà Sơn." Lãnh Phong Lam nhắm mắt lại hồi tưởng.

Lục Vũ Hạo cũng tưởng tượng hình ảnh, cảm thấy thực say mê.

Tuy là mười năm trước nhưng nữ nhân kia nhất định sẽ giống như Thủy Nguyệt Hàm thanh lệ thoát tục, ân, y phục bạch sắc, giống như tiên tử a.

Không đúng, vì sao ta nghĩ thấy này hình ảnh thực quen mắt?

Lãnh Phong Lam tiếp tục nói,"..... Hân lúc ấy cười có điểm ngốc, thực sự đúng là si ngốc, nhưng chính cặp mắt trong như nước không lẫn tạo chất kia đã hấp dẫn ta. Lúc ấy gió nổi lên, khắp trời tràn ngập lá phong đỏ. Hân nhặt vài lá lên tặng cho ta. Ta lúc nào cũng đối với mọi người cảnh giác lại tiếp nhận lấy. Ta nhớ rõ thời điểm đó hân cười. Không giống nụ cười si ngốc lúc đầu, chỉ cảm thấy mọi vật trên thế gian dường như đều bị lu mờ bởi nụ cười của hân."

" Thực sự rất đẹp." Lục Vũ Hạo hơi có chút ghen tị, thế kỷ 21 toàn là xi măng cốt thép, tình nhân gặp gỡ họ hồ cũng chỉ ở công viên, làm sao có được lãng mạn như bọn họ? Học sinh làm có ngày nghỉ, hưởng hồ lại không có tiền đi du lịch, mà bạn gái cũng không có. Thật vất vả có được bạn bè, cư nhiên lại là hủ nữ, ông trời a.....

Lãnh Phong Lam nở nụ cười, "A, thực sự là rất đẹp." Sau đó hắn quay đầu, giương mắt nhìn Lục Vũ Hạo cười nói, "Đáng tiếc a, hiện tại hắn lại hoàn toàn thay đổi. Có điều hắn là ngoài ý muốn mà thay đổi, mà lúc chúng ta gặp nhau cũng là ngoài ý muốn."

Lục Vũ Hạo nghĩ Lãnh Phong Lam muốn nói gặp gỡ "nàng" là ngoài ý muốn của hắn, hắn bấu môi, "Hảo hâm mộ a."

Nhìn thấy Lục Vũ Hạo không phản ứng gì, Lãnh Phong Lam cười khở ngồi dậy, Lục Vũ Hạo bởi vì vẫn đang ao ước hình bóng mà Lãnh Phong Lam nhắc đến, cũng không chú ý tới nụ cười của Lãnh Phong Lam.

"Đã khuya, ngủ đi."

Àn, thực sự là một đêm yên ổn.....

Không! Trên giường Lục Vũ Hạo vẫn trừng mắt nhìn Lãnh Phong Lam đang bình tĩnh ngủ, ánh mắt như muốn giết chết người ta a — ta ghen tị a a a a! Ông trời, mặc kệ thần tiên nào hãy mau ban cho ta một mỹ nhân để ta yêu thương a! Ta thực mong muốn có một gia đình tốt đẹp, một cuộc sống hạnh phúc!

Trên bầu trời có vị thần tiên nghe được lời cầu nguyện của Lục Vũ Hạo, mỉm cười, phát trần vút qua.

Tơ hồng tung bay, đáng tiếc đáng tiếc, mỹ nhân là không có bắt buộc giới tính a. Nằm bên cạnh Lục Vũ Hạo là Lãnh Phong Lam, xem như mỹ nhân đi..... (=) hài chết ta)

Địa Hỏa quốc, tẩm cung hoàng đế.

Sau trường, trên giường có hai người đang chìm đắm trong xuân tình. Đáng tiếc thiếu niên phía dưới lại có biểu tình thống khổ, hắn giãy dụa, muốn đẩy ra, nhưng nam nhân phía trên mạnh mẽ ghì chặt hắn khiến hắn vô lực chống trả, chỉ có thể để mặc người kia.

Vân vũ kết thúc, nam nhân đứng dậy mặc thêm đại y lục sắc, một cước đạp thiếu niên đang thở dốc trên giường xuống. (đã man T^T)

"Lâm Tư Nguyên, trăm nói qua, người không có tư cách ngậy ngốc ở trên giường."

Thiếu niên cắn răng đứng lên, lộ ra thân thể đầy rẫy ngược đãi, hắn không nhìn về mặt tàn nhẫn của Sa Trầm Thanh, hắn xoay người, không tiếng động phản kháng.

"Còn đứng tại nơi đây làm cái gì? Mau đi tắm rửa. Vừa mới nãy, lúc người đẩy ta ra móng tay người cào vào ta, chẳng lẽ người muốn ta trị người tội mưu sát hoàng đế?" Sa Trầm Thanh trừng mắt nhìn thiếu niên, thiếu niên đã không hề run rẩy, hắn nuốt xuống họng cảm giác buồn nôn và máu tanh, nhàn nhạt phun ra mấy từ, "Vâng..... Bệ hạ."

Lâm Tư Nguyên đi ra ngoài, lúc đóng cửa hai mắt nhắm lệ đầy móng lung.....

Quay đầu lại, chạy đi.....

Nguyệt thượng liễu sao (trăng treo ngọn liễu), gió lạnh thổi từng trận. Nằm ở phương bắc Địa Hỏa quốc lúc này đang là mùa đông, gió Tây Bắc lạnh lẽo cuốn đi mùa thu còn đang lưu luyến, rít gào, rít gào. Cuốn đi nhưng hạt bụi trên cây cúc khô héo, bị mùa đông lạnh lẽo giày vò, dần dần bị tiêu tan trong gió. Hiện tại, trong phòng lại cực kỳ ấm áp, than trong lò vẫn cháy, cửa sổ bị mở ra giống như đứa nhỏ búống bình, không ngừng chơi đùa với ánh sáng bên trong...

Bóng đen xuất hiện.....

"Đến Hoàng cung Thiên Phong có thu được gì không?" Sa Trầm Thanh ngữ khí bình thản, không uy mà giận.

"Hồi bệ hạ. Như thuộc hạ biết được, Minh phi Kim Thành bị biếm vào lãnh cung, Thái hậu thân thể không khỏe tuyên cáo muốn xuất ngoại cho khuây khỏa. Mà..... Lãnh Phong Lam cùng Lục Vũ Hạo quan hệ thân mật. Lục Vũ Hạo đứng như chiêu cáo thực sự không phải là si ngốc, hơn nữa..... Lần này chuyện của Thủy Nguyệt Hàm cũng là do hắn tận lực giải quyết, Kim Thành cũng thua ở trong tay hắn....." Bóng đen còn chưa nói xong, Sa Trầm Thanh thét lên một tiếng lớn, "Đủ rồi!"

Nhớ tới mình lúc ấy muốn bắt cóc Thái tử Lãnh Lam lại bắt nhằm Lục Vũ Hạo, cặp mắt sáng ngời chưa từng run sợ kia.

Sa Trầm Thanh xé thư trên giường, ném xuống đất, cười lạnh nói, " Trẫm thực khinh xuất, Lãnh Phong Lam là đối thủ mạnh nhất của ta lại đi thú một nam Hoàng hậu bị điên. Huống hồ là đồn đại bị điên, trẫm bị Lãnh Phong Lam kia chơi một ván, hừ."

Hắc y không hiểu sao rung mình, trong lòng bàn tay khẽ chảy mồ hôi.

" Người nói bọn họ quan hệ thực thân mật?" Sa Trầm Thanh nhìn thấy dấu vết vừa mới hoan ái cùng Lâm Tư Nguyên, bất giác nói một câu, " Con nai nhỏ kia trên giường chắc chắn có phong thái, trẫm cũng muốn lĩnh giáo a."

Hắc y lau mồ hôi, thở mạnh cũng không dám. Sa Trầm Thanh đích xác rất anh minh quyết đoán, nhưng thái độ bảo thủ, lại hỉ nộ vô thường, hơn nữa đối đãi với kẻ địch rất tàn ác. Nói dễ nghe thì là có khí phách quân vương, nói khó nghe chính là một bạo quân!

" Sự tình của Minh phi, Kim Nhật quốc có biết không?" Sa Trầm Thanh chuyển đề tài hơi lơ đãng hỏi.

" Tựa hồ là đã biết, ít ngày nữa sẽ cùng Thiên Phong quốc thương lượng." Hắc y trả lời chi tiết.

"..... Lãnh Phong Lam kia đang khiêu khích ta a, hần nghĩ Thiên Phong cùng Địa Hỏa quốc giao chiến là hay lắm sao? Nếu hần thực sự thích con nai nhỏ kia, cũng không nên ngốc nghếch mà bực cái chiêu cáo kia? Bất quá như vậy mới vui, đã thật lâu không đánh giặc, ta cũng thấy có chút buồn chán. Tuyệt quốc nhỏ như vậy tùy tiện đánh một trận là xong, chơi không vui. Sa Trầm Thanh nhẹ nhàng liếm liếm môi," Lục Vũ Hạo thì sao, sẽ có ngày người cam tâm tình nguyện nằm trên giường trẫm, chờ đợi trẫm sủng ái a."

Hắc y trong lòng thầm than..... Thiếu niên vừa mới chạy đi lúc này, ánh mắt nhìn rất giống Lục Vũ Hạo.....

Sa Trầm Thanh từ trên giường ngồi dậy, khoanh tay, trong lòng thấy hảo nói, " Hiện tại tiếp tục liên lạc với Thái hậu Thiên Phong quốc, hiện tại đi du sơn ngoạn thủy có hơi sớm chăng? Đến lúc đó cùng Trần Phi quốc vương Trần Nhạc Phi du sơn ngoạn thủy có lẽ rất vui chăng? Còn có Lãnh Mẫn Chi đóng ở biên cương, kêu Tần Nhi liên lạc với hần, hần không phải đã nói sẽ giết tam ca để thú muội muội bất chấp nhảy vào nước sôi lửa bỏng? Đây chính là lúc chứng minh lòng nhiệt thành của hần."

Hắc ý nghiêng mình trả lời, " Thuộc hạ tuân lệnh."

Ngoài phòng, ánh trăng che nguyệt. Bắc Phong gào thét, lá rụng đầy trời.....

Trong bồn tắm lớn, một thân mình trắng nõn bị nhuộm ửng đỏ, hơi nước bốc lên mông lung càng tăng lên vẻ quyến rũ.

Cánh tay gầy nhỏ đặt trên cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp, mỹ nhân trước không phải Lãnh Lam sao? Bất quá biểu tình của hần lại không được thanh thoi, ngược lại rất lo lắng, trong tay cầm một chiếc cốc (gáo nước gỗ) đổ nước từ trên đỉnh đầu xuống, bọt nước xệt qua, hần nhắm mắt lại, lông mày thon dài, xương quai xanh nổi lên đầy gai góc.

" Ai....." Khẽ hít một hơi, cảm giác thấy không thích hợp với tuổi của hần, hần nhìn lòng bàn tay nhỏ nhắn, bất đắc dĩ nói, " Nếu phụ hoàng có con trai thì tốt, ta cũng không cần nghĩ đến ngôi vị Hoàng đế trong tương lai. Nhưng Phụ hoàng đích thực thích Hạo ca ca, ta sao có thể mặt dày mà chia rẽ họ? Việc nối dõi tông đường đè nặng lên vai ta,..... Ai....." Lại một trận thở dài.

" Lam nhi, ta vào nhé....." Thanh âm Lục Tiểu Mục ở bên ngoài.

" Từ từ! Không được tiến vào....." Lãnh Lam cả kinh từ trong bồn tắm đứng lên, khiến bọt nước văng tứ tung. Thật đáng tiếc là đã quên không đặt bình phong. Tự trách mình tâm tư phiền muộn mà cho hạ nhân thổi lui.

Lục Tiểu Mục ngây ngẩn cả người, trước mắt Lãnh Lam khác hần với khi mặc trang phục Thái tử ngày thường, nên nói như thế nào nhỉ, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nên xem cũng đã xem qua đáng lẽ cũng không có gì ngại ngùng, nhưng hôm nay – trung bạch sắc vì nước mà dính chặt vào người, tóc đen dài như

mực, đôi mắt nhộn nhạo, hai gò má ửng đỏ..... Lục Tiểu Mực chỉ cảm thấy trong lòng như bị ai đánh vào, tim đập mạnh, ánh mắt kia nhìn hần không chút che dấu khiến hần.....

30. Chương 29: Vấn Đề

Lục Tiểu Mực cho tới bây giờ chưa từng bị chấn động thị giác mạnh mẽ đến vậy, tự nhiên giờ phút này hình ảnh kia cứ in sâu trong đầu. Lãnh Lam trên người toàn nước khiến hần lạnh khê run lên, lại ngượng ngùng vì y phục bị nước vào khiến cho trong suốt. Hơn nữa, hiện tại thực rất lạnh!

Đối diện với ánh mắt nóng như lửa trước mặt khiến Lãnh Lam càng thẹn, hần vẫn còn chưa quên bọn hần vì chuyện Lục Vũ Hạo mà cãi nhau, hần vẫn chưa quyết định có nên tha thứ cho tên này hay không a, dù sao theo tuổi tác thì hần vẫn tính là ca ca mình? Vì thế Lãnh Lam nhẹ nhàng ho một cái, đánh tan không khí trầm mặc,” Khụ.”

Người kia cuối cùng cũng khôi phục thần sắc, sắc mặt không được tự nhiên, lại chú ý thấy Lãnh Lam đang run lên vì lạnh, cũng không nói gì đi qua bồn tắm lấy một chiếc khăn, sau đó cũng không quan tâm ánh mắt thuần khiết của Lãnh Lam cứ như vậy mà lấy khăn lau tóc cho hần.

Nước trên người Lãnh Lam từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất giống như những bong hoa nở rộ, trên mặt cũng đỏ bừng. Lại ngượng ngùng không dám khước từ ” thiện ý” của Lục Tiểu Mực. Trong lúc này hai người chỉ có thể im lặng. Lục Tiểu Mực thấy Lãnh Lam một thân rét lạnh đang tóm chặt trung y, cầm lấy khăn mặt tiếp tục lau.

” Khụ, ta đã nghĩ rồi. Cái tên giả mạo kia..... Khụ, Lục Vũ Hạo kia ta trước hết miễn cưỡng coi hần là ca ca mình, nhưng là ta sẽ không thua hần đâu, ta sẽ làm thật tốt khiến phụ vương nhận thức ta..... Dù sao hần cũng không thuộc về thế giới này rồi sẽ có lúc hần phải trở về.” Câu trước Lục Tiểu Mực nói hần hiểu được là Tiểu Mực muốn giải bày với mình, nhưng câu sau khiến hần cực kỳ sinh khí, đôi mắt thanh tú trừng Lục Tiểu Mực, đoạt lấy chiếc khăn trong tay kẻ kia không nói không rằng đi thẳng vào tắm thất.

Lộ ra vẻ tao nhã không thể tao nhã hơn, cơ thể cứng ngắc nụ cười cũng cứng ngắc, mắt cứ nhìn vào “móng vuốt sói” đặt trên eo mình. Hần trừng mắt nhìn Lãnh Phong Lam, ngoài cười trong không cười, gân xanh đầy mắt, thừa lúc không ai chú ý (mọi người đang từ biệt Thủy Nguyệt Hàm cùng Hàn Ngự trở về Thủy Nguyệt quốc) nghiêng mắt xem thường,” Uy, người một vừa hai phải thôi, nơi đây rất ngứa! Đừng có mà liên tục dè chặt như thế!”

Lãnh Phong Lam đã quá quen với tình cảnh này, biểu tình đối với ngoại nhân là trăm vạn lần không đổi (ánh mắt dày quá =)), đợi cho Lục Vũ Hạo mặt đỏ bừng muốn phản kháng, thuận tiện không ai chú ý cấp đứa nhỏ đang giãy giụa bên cạnh mình một nụ cười,” Gặp dịp tốt thì diễn thôi, bên kia Triệu thượng thư nhân tuyển của Thái hậu vẫn đang nhìn người, bên này Đô Thừa Tướng với Đông Phương thị lang tâm phúc của Thái Hậu vờ như nói chuyện nhưng thực chất ánh mắt luôn nhìn chúng ta.” Dem Lục Vũ Hạo ôm vào lòng,” Diễn trò vốn chính là khiến cho vàng thau lẫn lộn.” (thật giả lẫn lộn – ta nghe sao thấy giống “phim giả tình thật” =)))

Lục Vũ Hạo gân xanh giãy giụa giữa giữa, nhưng thật sự là không tìm được lời nào phản kháng, hôm qua bị hần hôn cũng không kịp phản kháng, người này.....”.....” Một người ánh mắt phần nộ nghiêng mặt trừng một người ánh mắt “rất bình tĩnh”.

” Đừng có nhìn ta như vậy, ta đối vị trí là được.” Lãnh Phong Lam một bên cùng Hàn Ngự nói chuyện, một bên đem tay đặt tại eo Lục Vũ Hạo di động xuống dưới, quả nhiên, Lục Vũ Hạo cả mặt trướng hồng.

” Người!.....” Lục Vũ Hạo tức khí đẩy ra, đáng tiếc lực đạo quá lớn..... Liền như thế ngã vào Lãnh Phong Lam! Chỉ thấy hần nhìn chăm chú vào môi, cằm, cổ, vài giây tiếp theo đã nằm trong lòng ai đó.....

Hần nghiêng răng nghiêng lợi.

” Biểu tẩu thân thể không khỏe? Nếu không thoải mái liền nói với biểu ca! Đáng tiếc Nguyệt Hàm hôm nay phải đi, biểu tẩu đã nhiều ngày chiếu cố Nguyệt Hàm, Nguyệt Hàm ghi lòng tạc dạ.....” Tuyệt sắc mỹ nữ xấu hổ thực sự là rất tuyệt vời, bất quá vì sao hần mỗi lần nghe từ “Biểu tẩu”, lại cảm thấy tâm can run rẩy. Lục Vũ Hạo là rất muốn tại mỹ nữ trước mặt lưu lại ấn tượng về mình là anh tuấn tiêu sái nhưng là

hiện tại chỉ nghe câu " Biểu tẩu" mà vắn vẹo, uốn éo, méo mó triệt để, trước mắt chỉ muốn khóc. Hắn nên nói cái gì..... Thần ơi..... Chẳng đêm qua không nghe thấy lời cầu nguyện của ta.....

" Hảo hảo, khởi hành thôi. Hàn Ngự, hảo hảo chiếu cố Nguyệt Hàm, hạnh phúc của hai người đã bị chậm trễ rất lâu." Lãnh Phong Lam cuối cùng dặn dò.

Lục Vũ Hạo đã không còn tâm tư để ý đến "móng vuốt sói" đặt trên móng mình, hắn nhìn bóng dáng Thủy Nguyệt Hàm xinh đẹp tựa như nữ thần dần dần đích liền như vậy biến mất trên tấm thảm đỏ trải dài, trong lòng ai thán thê giới này lại mất đi một mỹ nhân để bổn thiếu gia yêu thương..... Bất quá, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi.

Lục Vũ Hạo âm thầm cười, có điểm chua xót, cũng có chút thoải mái.

Lãnh Phong Lam cũng nhìn thấy thân ảnh Hàn Ngự cùng Thủy Nguyệt Hàm, cũng hiểu được đây mới chỉ là bắt đầu, Mẫu hậu có thể bỏ qua dễ dàng như vậy sao, nàng đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc hại cả con ruột? Về sau phải làm sao đây?

Thế nhưng hắn sẽ không đơn độc trong cuộc chiến. Lam nhi đã trưởng thành, hơn nữa..... còn có Lục Vũ Hạo ở bên cạnh. A, người thật là ngoài ý muốn. Ngoài ý muốn đến đây, cũng sẽ ngoài ý muốn biến mất sao?

Cả triều văn võ bá quan, Thái hậu sớm liền rời đi. Hiện đại điện trống rỗng chỉ còn hai người họ.

Lãnh Phong Lam phát hiện tay còn đặt trên người Lục Vũ Hạo liền thu trở về, mở miệng nói, "Hạo, lát nữa ta mang người đi gặp một người. Về sau sẽ thay vị trí của Hàn Ngự, trở thành ngự tiền hộ vệ của ta."

" Hắc?" Đúng rồi Hàn Ngự trước kia là ngự tiền thị vệ thôi, hiện tại đi làm Phò Mã..... Thực hạnh phúc.....

" Lạc Tiểu Mặc người dám xuất hiện ở trước mặt ta, có phải là muốn bị ta chém chết mới giác ngộ!" Lục Vũ Hạo ánh mắt cơ hồ muốn phun hỏa lên nữ nhân trước mắt," Trong này căn bản không có cái gì là Hắc Long! Thân thể ta ở thế giới kia phải làm sao?!"

Miếng vải đen che mặt, tay mân mê ống sáo trúc trên tay, nàng không nhìn Lục Vũ Hạo nói," Uy, Tiểu Hạo, không cần kích động như vậy. Làm bằng hữu đã lâu, cũng nên tín nhiệm nhau chứ. Đồng nghiệp nữ chính là một loại động vật lương thiện a."

" Thiện lương? Như vậy không để ý đến ý kiến của người khác mà tùy tiện thay đổi nhân sinh của người ta cũng gọi là thiện ý!" Lục Vũ Hạo cất cao âm điệu, tận lực duy trì phong độ trước kia của mình (Người từng có sao chứ), lông mi nhú lại," Ta mặc kệ người rốt cuộc muốn gì, tóm lại ta nếu có thể an toàn, bình an, khỏe mạnh, chỉ số thông minh không bị thoái hóa, hoàn hảo không tổn thất gì mà trở về, nếu không ta liền đem người băm thành một trăm lẻ tám khối!"

" Phốc-!" Lãnh Phong Lam cười. Bất quá rất nhanh thấy được con mắt khinh thường của Lục Vũ Hạo, thức thời mà im lặng.

" Băm ta? Được a, vậy người vĩnh viễn đừng mong trở về." Nàng mỉm cười lộ vẻ phi thương lương thiện.

"....." Phẫn nộ, hắn vì tức giận mà sử dụng năng lực khiến cho chén trà bên cạnh không ngừng va chạm, hắn vẫn nói lý lẽ," Lạc Tiểu Mặc, ta thầm nghĩ muốn hỏi người, người thực sự có khả năng đưa ta trở về?"

Lạc Tiểu Mặc bắt chéo chân tỏ vẻ lão nhân uống trà nói," Nói như thế nào nhỉ, ta sống, người trở về, tỉ lệ phân trăm là 49 ta chết, người trở về, tỉ lệ là — 0."

Ba-!.

Chán nản ngã xuống giường, vô thức nhìn bàn tay mình.

Ngón tay thực trắng a, cũng không có một vết sẹo, cũng không có vết chai do viết chữ mà thành, cũng không có màu sắc như cánh tay của mình—đây vốn không phải thân thể hắn. Hắn không thuộc về nơi này. Bất luận khoái hoạt ưu thương (vui sướng buồn đau), cuối cùng vẫn là phải rời khỏi nơi đây. Ở trong này đích thực rất khoái nhạc, thể nhưng bản thân lại vô pháp dừng lại, có lẽ nên rời đi càng sớm càng tốt.

Hắn sợ trong này sẽ có thứ mà hắn không muốn, khiến hắn bỏ qua lúc sau mới phát hiện cái gì mới là đáng quý trọng trong kiếp này.....

” Ta nói, người một nữ nhân như thế nào lại làm ngự tiền thị vệ a?” Lục Vũ Hạo chuyển đề tài, dù sao cái đề tài kia cũng không vui vẻ.

” A, ta a. Ta không chỉ có là ngự tiền thị vệ, cũng là chủ quản chiếu cố cuộc sống của các người sau này, Lâm Một Năm là thuộc hạ của ta.” Lạc Tiểu Mặc cười nói, ” Thuận tiện giám sát xem người có thực hiện ‘ước định’ của chúng ta hay không — tìm hắc long.”

” Ê tiện.” Ngoại trừ hai chữ này ra, Lục Vũ Hạo thật sự không biết nói gì hơn.

” Quá khen quá khen. Bệ hạ đã phê chuẩn a.” Lạc Tiểu Mặc quay đầu nhìn về phía Lãnh Phong Lam. Lãnh Phong Lam gật gật khiến Lục Vũ Hạo cảm thấy cuộc sống về sau khó mà yên ổn.....

Lãnh Phong Lam như vậy làm có rất nhiều tư lợi (lợi ích cá nhân), tỷ như, bọn họ đều là đến từ thế giới kia,.....

Bỗng nhiên, một vật nhỏ hoàng sắc (màu vàng) chạy ào vào lòng ngực Lục Vũ Hạo. Nhìn cũng đoán ra được là ai, thuận tiện nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, ” Hạo ca ca tiểu Lam nghe nói có bằng hữu của người ở thế giới kia đến, ai a?”

“.....” Lục Vũ Hạo mặt không biểu tình, lấy ngón tay chỉ chỉ Lạc Tiểu Mặc một thân hắc sắc.

Lãnh Lam ánh mắt sáng ngời, liền buông Lục Vũ Hạo, hướng nàng lao thẳng tới, bắt quá đến gần thì dừng lại, lễ phép nói, ” Ta là Thiên Phong quốc Thái tử Lãnh Lam. Hạo ca ca là ta tương lai (Mẫu hậu).....a ha, khá, không có gì.” Tiêu hài tử trước mắt là không dám nói, hắn nhớ Lục Vũ Hạo đối với hai chữ kia rất miễn cưỡng, làm ơn, bị đáng mong thực không vui.

Lạc Tiểu Mặc đưa tay nắn nắn khuôn mặt phần nộn đáng yêu của Lãnh Lam, ” Hạo đáng yêu nga, Tiểu Hạo quả nhiên hảo, mới đến vài ngày mà tiểu hài tử cũng đã có, là cũng với ai a, sinh tiểu hài tử có đau không?” Vừa nói xong Lạc Tiểu Mặc đã buông Lãnh Lam ra mà ôm bụng cười, Lãnh Lam cùng Lãnh Phong Lam hai mặt nhìn nhau. Bất quá Lục Vũ Hạo đã đem một loạt chén trà hướng Lạc Tiểu Mặc bay đến. Thực sự là muốn cảnh cáo nàng một trận – đừng có đùa với lửa!

31. Chương 30: Chuẩn Bị

Tuy rằng từng có may mắn nhìn thấy Lục Vũ Hạo sử dụng “năng lực”, nhưng lần này cũng không vẫn là không thể tưởng tượng. Chén trà, bình trà bay tán loạn xung quanh Lục Vũ Hạo. Lãnh Phong Lam trong lòng nổi lên một tia lo lắng, hắn còn nhớ Lục Vũ Hạo mỗi lần sử dụng xong ngực đều đau rất lâu, hiện tại.....

Lãnh Lam cũng từng được nghe nói về “năng lực” của Lục Vũ Hạo, hơn nữa một đứa nhỏ như vậy nhìn thấy loại tình huống này —” Oa, hạo ca ca thật là lợi hại a! Đề bay lên kia! Hạo ca ca người dạy Lam nhi đi!”

Khuôn mặt sáng lạng của đứa nhỏ khiến Lục Vũ Hạo phút chốc lơ đãng, theo bản năng quay đầu nhìn biểu tình của Lãnh Phong Lam, tuy rằng người này ngày thường mặt lúc nào cũng chỉ có một biểu tình, nhưng Lục Vũ Hạo phát hiện trong đôi mắt kia không có lấy nửa điểm chán ghét hay khinh thường, hắn cong cong miệng, cuối cùng là buông tha cho Lạc Tiểu Mặc.

Loại này năng lực này không thể sử dụng để đả thương người, huống hồ Lãnh Lam cùng Lãnh Phong Lam cũng rất lâu mới có thể tiếp nhận mình? Hà tất phải lưu tâm.....

Lạc Tiểu Mặc đứng dậy, thân hình nhỏ nhắn đứng trước mặt Lục Vũ Hạo, thoát nhìn là thấp hơn một cái đầu, nàng ngẩng đầu lên, ” Uy, không cùng người nói giỡn, tên gia hỏa muôn đời không đổi nhà người. Bởi vì ta vẫn có khả năng xác định được vị trí Hắc Long, mà Hắc Long chắc chắn là ở trong hoàng cung Thiên Phong quốc. Trong khoảng thời gian này ta đã xem qua Thần điện xem có manh mối gì không, cho nên sẽ không có thời gian quấy rầy các người. Hơn nữa người tốt nhất đừng quên, nếu người chết ở đây, bất luận tìm được Hắc Long hay không người đều không thể trở về.”

Bị nàng nói ra tâm sự, liền suy sụp mềm nhuyễn mà ngã xuống giường, lời nói đều không lưu loát, giống như cả thiên hạ đều khi dễ hắn,” Ta biết ta biết, nếu không có việc gì ta sẽ giúp người tìm..... Gặp phải người coi như bỏ đại gia ta cuộc đời này nhất định thất bại trong chuyện tình cảm. Trách không được mọi người (Uy uy, làm sao người biết là mọi người) luôn luôn nói, thân ái sinh mệnh, rời xa đồng nghiệp nữ.....” (cái này gọi là “yêu quý cuộc sống thì phải tránh xa hủ nữ” =)))

Lục Vũ Hạo lúc này đang rất thất vọng a, thế nhưng có người lại không như vậy. Bên kia Lãnh Lam đang thì thầm to nhỏ tính kế tính kế, hắn có vẻ rất hài lòng, nhào vào trong lòng Lục Vũ Hạo, lộ vẻ mặt vừa nhìn đã biết là rất hưng phấn,” Hì hì, nói cách khác chỉ cần không tìm thấy Hắc Long gì đó là Hạo ca ca vĩnh viễn không thể trở về!”

” Đúng vậy.....” Lục Vũ Hạo vô lực trả lời, thế nhưng phút chốc đã túm lấy quần của đứa nhỏ, lột quần của Lam nhi, bàn tay không do dự mà bắt đầu chà đạp cái mông nhỏ trắng trắng nhuyễn nhuyễn,” Người xú tiểu quỷ, ta thương tâm đến như vậy mà người còn dám hưng phấn? Ta nếu không trở về được thì người đừng mong thoát khỏi ‘ma chường’ của ta!”

” A..... Đừng đánh a! Hạo ca ca ân! Đau!” Tiểu hài tử cố gắng giãy giụa.

Lãnh Phong Lam nhìn thấy trước mặt hình ảnh ấm áp (Khái, chính là từ ấm áp a), khóe miệng gọi lên. Lãnh Lam nói đúng, chỉ cần tìm không thấy, Lục Vũ Hạo sẽ không thể trở về. Đáng tiếc đáng tiếc, Đường Lang Bộ Thiên Hoàng Tước ở phía sau, Lạc Tiểu Mặc nhìn thấy Lãnh Phong Lam có chút dăm chiêu cũng đã đoán ra bảy tám phần. Dù sao..... Không liên quan đến chuyện của nàng, nàng cũng không can dự. Thế giới này có vẻ vui, ở lâu thêm một chút.

Hoàng Minh cung.

Mùa đông đã đến. Bởi vì Thiên Phong nằm ở phương Nam, cho nên vẫn chưa có lạnh như phương Bắc, lá cây cũng chưa có khô vàng. Nhưng Hoàng Minh cung một mảnh u tịch, Thái Hậu từ khi Thủy Nguyệt Hàm xuất giá mỗi ngày biểu tình đều lạnh băng.

Nàng hiện nay đang phơi nắng. Bất quá không đơn thuần chỉ là phơi nắng?

Nàng hiện tại đang nhớ một người..... Một người đã đem hết tâm tư nàng đi.

Trần Phi quốc Hoàng đế Nhạc Trần Phi.....

Mà hiện tại, nữ nhi của tên cầu Hoàng đế kia lại là sủng phi của hắn?!

Vì cái gì! Vì cái gì không công bằng như vậy! Nàng không cam lòng không cam lòng a!

Nàng rõ ràng là Thủy Nguyệt quốc Công chúa, rõ ràng khi Nhạc Trần Phi còn là Thái tử sang Thủy Nguyệt quốc làm khách nàng đã đổi hắn thậm hẹn ước. Rõ ràng này trên thế giới không ai thích hắn hơn nàng, vì cái gì? Vì cái gì Thiên Phong quốc Hoàng đế muốn thú nàng? Bởi vì Thiên Phong quốc là một trong hai đại quốc, Phụ hoàng không muốn đắc tội, cho nên không để ý đến nguyện ý của nàng mà đem nàng đến Thiên Phong? Nàng không toan tính, không chính trị, nàng chỉ muốn làm một nữ nhân bình thường – có thể ở bên cạnh người thương.

Nhưng nhiều năm trôi qua nhan sắc cũng tàn phai, làm sao có thể giành lại được sủng ái của hắn?

Nàng chỉ có thể lấy Thủy Nguyệt quốc cùng Thiên Phong quốc đưa cho người kia, như vậy mới chứng tỏ nàng có biết bao quan tâm đến hắn, để hắn có thể tiếp nhận chính mình..... Nàng chán ghét Thiên Phong quốc lãnh lẹo như nhà giam này, nàng chán ghét hết thảy, hơn nữa nàng nhìn thấy đứa con mình sinh cho cầu Hoàng đế này, nàng liền ức chế phần nổi! Đứa nhỏ đã lớn như vậy, nàng một bà già như thế này hắn làm sao có thể tiếp nhận.....

Hơn nữa, cái tên cầu Hoàng đế kia còn không để ý nàng mang thai (Đại hoàng tử, ca ca của Lãnh Phong Lam) sủng hạnh các tần phi, nói cái gì mà sinh con yêu cho mình? Lừa quỷ đi! Nàng cho tới bây giờ đều không tin!

Nữ nhân của tên cầu Hoàng đế kia sinh, xinh đẹp yêu kiều, lúc sáu tuổi thực sự giống một mỹ nhân.

Sau đó nàng lại mang thai đứa con của cậu Hoàng đế, lại là một đứa con! Nàng hận a! Lúc ấy nàng hận không thể xuống tay hại chết nghiệt tử trong bụng mình! Nữ nhi của cậu Hoàng đế kia còn nhỏ tuổi đã đem cho hấn làm phi tần?! Cậu hoàng đế ngươi là cố ý đích, lúc thú ta ngươi đã biết ta với Nhạc Trần Phi có thâm tình.....

Thái hậu xé nát cánh hoa hồng trong tay, biểu tình giãy dựa thống khổ, khuôn mặt băng lạnh.

Hiện tại, mật thám ở Trần Phi quốc báo tin Nhạc Trần Phi yêu thương sủng ái nữ nhân kia! Nữ nhân kia cướp hết của nàng hết thấy! Của nàng thanh xuân, của nàng cảm tình, của nàng năm tháng, của nàng cố gắng— đều bị cướp mất! (tự bà làm mất đồ thừa cho người ta ==)

Vì cái gì? Bởi vì nàng không phải hoàng đế! Chỉ cần nàng có được quyền lực trong tay, nàng muốn cái gì cái đấy phải thuộc về nàng! Không bị quản chế, không cần coi sắc mặt người khác, chính mình làm chủ.....

Nàng đại khái không cảm thấy gì cả, tất cả đều vì tình yêu. Tình yêu của nàng rực cháy, lại bị sự thật làm cho cháy rụi, chỉ còn lại tàn tro nguội lạnh, đó là sự ghen tuông chiếm giữ. Giống như Kim Thành, đều bị sự tham lam không chế.

Nàng không có nghĩ Phụ Hoàng của Lãnh Phong Lam đối với nàng biết bao sủng ái, không nàng đều không để vào mắt. Nàng trong tâm nàng chỉ có thứ mà nàng không chiếm được, chỉ có người khác là không nghe theo ý kiến của nàng. Nàng không thể lựa chọn chính mình xuất thân, càng làm chính mình đẩy vào vạn kiếp bất phục (muôn đời không thể thoát ra). Nếu nàng chịu khó phát hiện một chút, cùng Phụ Hoàng Lãnh Phong Lam tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), có lẽ..... Hết thấy đều không xảy ra.....

Bầu trời xanh xanh vẽ lên một đóa bạch vân, rất ít khi ngày đông gặp được bầu trời thanh lệ như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, bầu trời bay tới một bầy câu trắng, vừng vàng đậu trên cánh tay nàng. Nàng nhàn nhã lấy ra bức thư cài trên chân nó.

[tất cả sắp xếp, chỉ chờ phát lệnh]

Ngắn gọn tám chữ, nhưng nói rõ được sự tình. Người xem khoe miệng Thái hậu đắc ý mỉm cười, lạnh như băng, lạnh như băng.....

Xích Phượng Cung tẩm thất, đêm khuya.

Bị ôm. Trong bóng tối có ba đôi mắt.

Lãnh Phong Lam, Lục Vũ Hạo, Lãnh Lam.

Lãnh Lam như trước lại tại trong lòng ngực Lục Vũ Hạo cọ qua cọ lại, thân thể nho nhỏ mềm mềm ôm lấy thực thoải mái. Lục Vũ Hạo một bên lấy tay an ủi ôm Lãnh Lam bị hấn đánh đau, một bên nghiêm túc nói, "Ta nói, Lam, ngươi có nói giỡn không, Tứ đệ ngươi Lãnh Mẫn Chi đã mang theo quân đội đóng quân tại giáp giới Thiên Phong và Địa Hỏa, cùng mười mười Sa Trầm Thanh – Sa Tần đem quân bí mật tiến sát Hoàng cung Thiên Phong? Bọn họ muốn làm gì? Bức vua thoái vị? Lại tới nữa?"

"..... Tứ đệ luôn muốn trở thành Hoàng đế, hấn từ nhỏ cũng không phục ta. Dù sao lớn lên tại Phượng Hà Sơn ta cũng không nuôi dưỡng thế lực, cũng không có tham dự huyết chiến hoàng tử năm đó, chỉ dựa vào di chiếu liền làm hoàng đế. Huống hồ Sa Trầm Thanh khẳng định đem mười mười duy nhất của hấn gả cho Tứ đệ thì sính lễ phỏng chừng giá trị xa xỉ, chỉ sợ là cả Thiên Phong quốc." Lãnh Phong Lam thần nhiên nói. Rõ ràng là cốt nhục huyết thân, bất đắc dĩ trở thành như vậy. Bất quá đối với Lãnh Phong Lam cũng chẳng có gì để luyến tiếc.

"Oa, người mà Tứ đệ người muốn thú khẳng định là mỹ nhân. Sa Tần..... Ân, Lâm Đại Ngọc chữ cũng là Tần a." Lục Vũ Hạo nói xong lại thấy không đúng. Hai người nhìn nhau không nói gì.

"Khái, Hạo ca ca. Thực thật có lỗi đánh gãy tưởng tượng của ngươi, nhưng là Sa Tần diện mạo không có xuất chúng không thể so sánh với Thủy Nguyệt Hàm tỷ tỷ, nàng chính là người rất thông minh." Lãnh Lam giận dữ nói.

Lãnh Phong Lam đồng ý, "Đích xác, năm năm trước chính biến, hai năm trước bức vua thoái vị người nghĩ ra kế này đều là Sa Tần. Chính là Mẫu hậu bị nàng lợi dụng, có khả năng sử dụng Tứ đệ và Kim Thành

thực là một nữ nhân không vừa. Phải nói không hổ là muội muội Sa Trầm Thanh, hoặc là nói không hổ khiến mười hai chư hầu biến thành chỉ còn hai. Địa Hỏa đã thống nhất thời kì chiến tranh trường kì của mười hai chư hầu. Năm năm trước Sa Trầm Thanh hai mươi tuổi, Sa Tần chỉ có mười sáu tuổi. Mà thời điểm mười hai chư hầu đại chiến, Sa Trầm Thanh chỉ có mười sáu tuổi.”

32. Chương 31: Sơn Vũ

” Thực khủng bố.” Lục Vũ Hạo nuốt nuốt nước miếng.

” Đúng vậy. Chính vì vậy người nào đối địch với hắn sẽ bị hắn diệt khẩu, nhưng Địa Hỏa quốc từ trên xuống dưới đều tôn sùng hắn như thần linh. Ở điểm này, ta rất bội phục hắn.” Lãnh Phong Lam gật gật đầu.

Lục Vũ Hạo trong lòng có chút giật mình, Lãnh Phong Lam cư nhiên có thể nói lời tôn sùng đối thủ? Bất quá hắn nói tiếp, ” Ta lần đầu tiên gặp hắn, hắn liền xưng ‘cô’ rất cao ngạo. Hơn nữa còn nói người là “đối thủ duy nhất của ta trong thiên hạ”. Nói qua nói lại, hai người đã từng giao thủ?” (“Cô”: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

” Năm năm trước chính biến, hai năm trước bức vua thoái vị hai ta đã giao thủ (đánh nhau).Ta thắng được kỳ thật là do may mắn.” Lãnh Phong Lam thành thật nói, ” Nếu không phải di chiếu của ca ca cùng sự giúp đỡ của sư phụ, ta năm năm trước cũng đã chết.”

Lục Vũ Hạo có chút không đành lòng, Lãnh Phong Lam tựa hồ không hề để ý đến chuyện sinh tử. Hai lần gặp nguy hiểm, hắn chỉ có một mình – Mẫu thân hắn cư nhiên giúp người ngoài ra tay hại chết hắn, thực sự rất thương tâm. Hắn tuy ngoài miệng không nói, nhưng là cái loại thống khổ này, thực sự khiến lòng mình rất đau. Mỗi câu nói của hắn đều khiến trái tim mình loạn nhịp.....

Lục Vũ Hạo hạ quyết tâm, cầm lấy tay Lãnh Phong Lam, kiên định gật đầu, ” Tuy rằng ta không biết mình có khả năng giúp được gì, thế nhưng ta ghét chiến tranh cũng ghét cái tên Sa Trầm Thanh kia, nhưng nếu phải nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng vì bằng hữu ta cũng cam lòng!”

Trong đêm tĩnh mịch.

Lãnh Phong Lam cùng Lãnh Lam trong thâm tâm đều nở nụ cười.

Ba bàn tay cùng đặt một chỗ. Đó là một loại sức mạnh, không thể gọi tên, lại không thể nào phân biệt.....

Mùa đông ở Địa Hỏa quốc đúng là rét lạnh phi thường, đến cả nước cũng muốn đóng băng theo, bàn tay nhỏ bé có những vết hồng hồng tím tím còn lưu lại. Lâm Tư Nguyên ánh mắt trống rỗng. Phía sau lưng lửa đốt nóng rừng rực, dường như thế giới này cũng lưu cho hắn một chút ấm áp. Hắn từ lúc còn nhỏ tới nay, ngoại trừ lạnh lẽo, vẫn là lạnh lẽo.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời Địa Hỏa quốc sắc hồng sắp ngả, lại nghĩ đến thời gian đen tối của mình lại sắp đến.

Hắn muốn phản kháng nam nhân kia. Nhưng đôi tay cường lực kia hắn lại không thể đẩy ra được.

Hắn muốn tìm cái chết, nam nhân kia lại cho hắn hỗn hợp anh túc để chữa thương, khiến cho miệng vết thương như hoa khai kia chậm rãi khép lại, không để cho hắn tự sát. Sau đó hắn nghĩ tới việc thất cổ, nhưng....khi đối mặt với cái chết, lại nhớ tới lời dặn dò của mẫu thân khi còn nhỏ. Câu kia kiên cường, rốt cuộc là nói cho ai.....

Chín năm trước, Địa Hỏa quốc mười hai chư hầu hỗn chiến, chính mình phải rời cha mẹ và ca ca để tiến cung.

Làm phụ việc. Vì thanh tú yếu đuối mà bị người khác khi dễ, quân sự luôn bắt hắn làm công việc dơ bẩn nhất, mệt nhọc nhất. Hắn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nằm ở một góc phòng của người hầu, hắn đến giường ngủ cũng không đủ tư cách có.

Có một lần hắn đi giúp một vị Hoàng phi thượng trà, một vị Hoàng tử cầm ly nước nóng hất vào hắn, khiến cánh tay hắn bị bỏng đỏ một mảng lớn. Sau đó vị Hoàng tử kia gọi người đến đánh hắn. Lúc ấy cũng là

mùa đông, hần nhớ bản thân bị đánh cho toàn thân đau đớn, vào mùa đông lại càng khiến hần thấy lạnh lẽo. Quá lạnh lẽo, khiến hần muốn cứ như thế mà gục xuống.

Sau đó có người xuất hiện, là hần, nam nhân tên Sa Trầm Thanh kia.

Hần chỉ có mười sáu tuổi, cũng là Hoàng tử mà Hoàng đế thích nhất, mặc dù mẫu thân của hần đã sớm chết.

Hần giữ chặt lấy cái roi đang quất xuống người mình,” Tam ca hà tất phải vì một hạ nhân mà nổi giận.”

” Người cũng quản nhiều chuyện nha, thế nào, Thái tử không thể chờ đợi việc giết hết chúng ta sao?”

Bản thân mình bạch được trong cung ám mình tranh đấu rất nhiều người chết oan uổng, chính mình thậm chí có điểm oán hận Sa Trầm Thanh. Nhưng Sa Trầm Thanh lại cúi người xuống nâng mình lên, khẩu khí rất bình thản, không để ý đến hoàng tử kia, mà hỏi mình,” Người có đau hay không? Muốn hay không ta gọi đại phu?”

Mình lúc đấy còn rất nhỏ, dễ dàng rơi vào sự ôn nhu dối trá của giặc. Sa Trầm Thanh lúc ấy chính là lợi dụng mình chen ép cái tên hoàng tử lỗ mãng kia, nhưng không hiểu vì sao mình lại cảm động. Hần nhớ rõ mình trên mặt ướt sũng, hiện nay nhớ lại, gió thổi qua, giống như lưỡi dao cứa vào đau đớn.....

Suy nghĩ lại, tất cả sẽ không thay đổi.

Sau hỗn chiến mười hai chư hầu, hần rốt cuộc không gặp lại Sa Trầm Thanh.

Cho đến khi hần cải trang vi hành Thiên Phong quốc trở về, vì mình có đôi mắt rất giống người kia nên ” may mắn” trở thành nam sủng của hần.

Sủng ái? Đó là cái gì? Hần tựa hồ chưa bao giờ biết được.

Hần hiện tại so với hạ nhân bình thường còn không bằng, muốn sống không được, muốn chết không xong..... Thậm chí, đến cái gọi tôn nghiêm của bản thân cũng hoàn toàn biến mất.....

Hần rời khỏi giếng nước, xách thùng nước lạnh buốt, hướng tắm cung của Sa Trầm Thanh mà bước.

Nhưng tại cửa, hần dừng lại.....

Hần nghe thấy được một âm mưu kinh thiên động địa, về hần, cùng cái người rất giống hần kia.

Thùng nước trong tay hần rơi xuống làm kinh động người trong phòng. Cửa mở, là khuôn mặt hung ác của Sa Trầm Thanh, rõ ràng là đẹp như vậy, nhưng tại sao lại lạnh như băng. Hần cười lạnh,” Lâm Tư Nguyên, người thật là lá gan không nhỏ a, tại cửa nghe lén. Hừ, người thật phá hỏng chuyện, lại phiền toái sửa lại kịch bản cho người. Người cả đời đừng mong tưởng rời khỏi hoàng cung Địa Hỏa.”

Hần nghe thấy được.

Rất nhanh, hần có thể chính mắt gặp người Sa Trầm Thanh ngày đêm tâm niệm, hần tên Lục Vũ Hạo, là Hoàng hậu Thiên Phong quốc. Đệ nhất “nam” Hoàng hậu trên đại lục.

” Cấp.....” Thật không có hình tượng mà thở một hơi dài, Lục Vũ Hạo lười biếng ngã xuống giường hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ.

Lạc Tiểu Mặc kia nói chỉ đến Thần điện thôi, đi từ sáng sớm tới bây giờ còn không trở về, thật sự là, Lâm Một Năm lại bị bệnh (cảm lạnh a), không ai bồi hần nói chuyện khiến hần hiện tại rất nhàm chán. Nói xem hần cùng nàng ta coi như là đồng hương thân ái, vậy vì sao..... Hần muốn chết đến nơi lại không có ai..... Cái gì mà phải chiếu cố chuyện cơm áo của mình, lừa quỷ đi!

Lãnh Phong Lam tên kia cũng sớm đã vào triều, thực sự là một kẻ đáng ngưỡng mộ. Lãnh Lam trở về Thái tử điện đọc sách, ai..... Hần nhớ cái mộng nhỏ của hần. Cái tên “đệ đệ” kia cũng không đến kêu gào một chút, hần hiện muốn tìm người nói chuyện a..... Uy..... Các người mau đến bồi bổ đại gia nói chuyện! Bổn đại gia hảo, hảo, hảo, hảo nhàm chán a!” Cấp.....”- lại thở một hơi dài.

Đúng rồi đúng rồi! Kim Thành không phải ở lãnh cung sao, hẳn là nên thương cảm nàng chuyện nhân gia (chuyện gia đình) không tốt đẹp mà đến thăm hỏi nàng một chút (Là người ăn no rừng mỡ a). Nàng chắc sẽ không cực đoan như vậy ân ân, liền như vậy đi.

Xích Phượng Cung bị “cao thủ” bao quanh chặt chẽ không một kẽ hở, Lục Vũ Hạo đương nhiên hiểu được điểm ấy, vì thế dùng dị năng để hấn trong khoảnh khắc di động.– những cao thủ không phát hiện ra, chỉ cảm một cơn gió thoáng qua.

Lãnh cung. Không có một ai, rất an tĩnh. Kỳ thật..... về cơ bản mà nói cũng không sai. Bất quá thấy Xích Phượng Cung của mình thế nào cũng không bằng nơi này, trong này sẽ không có nhiều “cao thủ”, rất tự do.....

” Ai yêu, đây là cái gì a, Hoàng hậu nương nương giá lâm, thất kính thất kính.....”

Kim Thành thông thả từ trong phòng bước ra, thấy Lục Vũ Hạo đến, ngữ khí cực kỳ bình thản, ” Vô thanh vô tức, người thật đúng là rất quý dị.”

Lục Vũ Hạo thiêu mi– người là đang khen ngợi ta sao?

” Khái, ta..... Muốn tìm người nói chuyện, nhất thời không nghĩ ra ai liền nhớ đến người.” Lục Vũ Hạo biểu tình có điểm mất tự nhiên.

” Thật sự là vinh hạnh.” Kim Thành đem Lục Vũ Hạo dẫn vào phòng, phòng trong bài trí cực kỳ đơn giản. Bọn họ ngồi hai bên bàn, Kim Thành tự mình châm trà– lãnh cung này đến tỷ nữ cũng không có.

“..... Người sẽ không là đơn thuần tìm đến ta nói chuyện đi, người nếu muốn hỏi cái gì, ta hội đem toàn lực trả lời.” Kim Thành lạnh nhạt cười,” Dù sao ta đối với các người cũng không thể ỷ hiếp, ta cũng viết thư cho Phụ Hoàng không nên cùng Thiên Phong quốc gây phiền phức.”

” Hắc? Người nghĩ ta sẽ hỏi cái gì?” Lục Vũ Hạo trợn to mắt – nhìn chòng chọc vào ấm trà?

Kim Thành nắm lấy tay áo cười một tiếng,” Hắc hắc, Hoàng hậu nương nương a, người một khi đã đứng ra khiến Thiên Phong – Thủy Nguyệt kết thông gia, nhiều thế hệ giao hảo, hơn nữa còn giảm bớt duệ khí của Thái hậu, còn đem người được sủng ái là ta biếm vào lãnh cung, người sẽ không nghĩ đến tên tuổi mình sẽ lưu truyền Hoàng thất của ngũ đại quốc a? Người sẽ không nghĩ đến..... Cuộc sống sau này của người phi thường “an toàn” a?”

” Di.....” Lục Vũ Hạo cảm thấy phía sau lưng một trận lạnh cả người, hẳn thực chỉ nghĩ đến nói chuyện phiếm. Giờ phút này hẳn ngược lại nuốt một ngụm khí, nuốt nuốt nước miếng,” Ách..... Kia..... Còn chưa thỉnh giao ta tại sao lại không an toàn?”

Kim Thành cười vẻ mặt cao thâm khó lường,” Ta đối với Sa Trầm Thanh hiểu rất rõ, người đã khiến hấn hứng thú. Nếu ta không đoán sai, trước đây chúng ta chuẩn bị kế hoạch liên thủ công kích Hoàng thành Thiên Phong.”

” Các người thực sự?” Lục Vũ Hạo đứng lên, việc này không phải là chuyện nhỏ!

” A, cũng sắp. Người đừng xem thường ta ở lãnh cung, tin tức chính là rất thông linh. Thái hậu đã chuẩn bị động thủ. Lục Vũ Hạo, người lần này nguy hiểm.” Kim Thành hai tay mở ra, lắc lắc đầu,” Cho dù có thể biết được tin tức, hiện tại ta đã không còn thế lực, lực bất tòng tâm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-phong-thien>